

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NINE

Yıl 9 / Sayı 97 / Ocak 1990 / 3.-DM

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaş değerlendiriyor:

KÜRDİSTAN DEVRİMİNDE TARİHİ BİR AŞAMANIN HAZIRLIKLARINA YÖNELİRKEN MEVCUT SİYASİ DURUM VE MUTLAK YÜKLENİLMESİ GEREKEN GÖREVLER

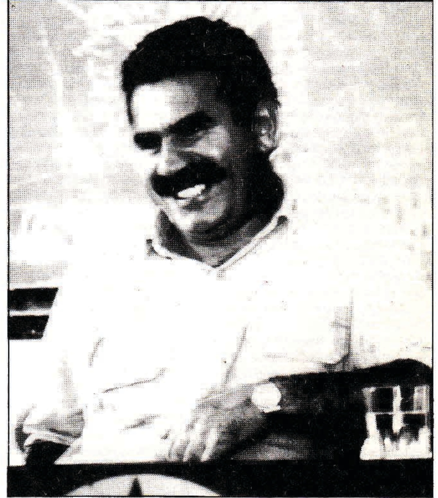
Kürdistan ulusal ve toplumsal özgürlük mücadelesinde, en gelişkin bir hazırlıkla kapsamlı bir halk savaşına yönelmenin anlam ifade edebilecek ve sonuç almaya götürecek dönemini yakalamaya oldukça yaklaşmış bulunuyoruz.

PKK somutunda ortaya çıkan; bin yılların olanca baskı, çarpıtma, özümsetme, halkımızı tanınmaz hale getirme ve giderek tümüyle tasfiye etme girişimlerine karşı koyma hareketimiz, bütün ezme ve tasfiye girişimlerine rağmen, bugün kapsamlı bir halk direnişi aşamasına ulaşma koşullarını oldukça olgunlaştırmıştır.

PKK somutunda dile gelen; bilincin ve en devrimci teorinin ışığında, bir anlamda bütün geçmiş tarihin ayıklanmasıdır; çürümüş olan yanlarla diri olan yanların, olumsuzluklarla olumlulukların ortaya serilişidir; yaşamaya hakkı olana yol verilmesi, olmayanın kafasına vurulmasıdır. Kendi somutunda, oldukça yoğun düşünce ve idare gücü isteyen böylesi bir savaşın, yığınla sorunun muhatabı olsa da bugün çözüm aşamasına oldukça yaklaşmış bulunduğu gerçeğiyle karşı karşıyayız ve bu gerçeğin kıvancı içindeyiz. Halkımızın, eskiye doğru başaşağı giden tarihine, PKK somutunda böylesi bir karşılık verme, sadece çağdaş bir devrim, bir kurtuluş hareketi anlamına gelmez; bu aynı zamanda tarihe gömülmüş, ulus olmaktan çıkmış bir halkın yeniden dirilmesi ve tarih sahnesine çıkışıdır. Bu, hemen hemen hiçbir partinin karşılaşmadığı bir durumdur. Aynı zamanda da bir enkaz mirasından olumluluk adına ne çıkabilecekse onu alma; olumsuzlukları, haksız yaklaşımları reddetme ve sürekli olarak olumsuzu, haksızı geriletip, olumluyu, haklıyı yüceltme durumudur. Parti tarihinde dile gelen, bu amansız ve bir o kadar da korkunç mücadelenin nasıl gerçekleştirdiğidir.

İşte tüm bu çabalara rağmen, halkımızı kendine getirecek özgürlük düzeyi hala çok geridir. Ve bunu gidermekle mükellef Parti yapımız da oldukça geri bir örgütlülük düzeyindedir. Bazı temel halkalara ulaşılmış olmakla birlikte, örgütlenme zincirinin halkaları, üzerinde muazzam bir ihtimamla durulmazsa, paramparça olacak denli zayıftırlar. İşte bundan dolayı, herhangi bir ülke halkından çok daha fazla tarihimize yönelmek, ona başvurmak ve yeniden yeniden değerlendirmek, ondan gerçekçi direnme sonuçları çıkarmak çok elzem ve gereklidir. Bugün PKK hareketi bir bütün olarak, militanıyla, taraftarıyla hiçbir suretle kabul edilmeyecek bir düşürülmüşlüğe, bir onursuzluğa karşı koymanın yiğitçe ve onurluca çabası içinde bulunmaktadır. Fakat bunun, Kürdistan gibi bir ülkede, devrimi gerçekleştirmeye hiç mi hiç yeterli olmadığı bilinmelidir. Sıradan bir hazırlığın devrimi kurtaramayacağı akıldan çıkarılmamalıdır. Durumları sıradan bir hazırlıkla kurtaramayız. Dolayısıyla bizim herhangi bir partiden daha fazla kendimizi, mücadelemizi, tarihimizi sık sık gözden geçirme ve mevcut durumdan azami direnme sonuçları çıkarmamızın büyük önemi gayet anlaşılırdır.

Devamı 12. sayfada

Abdullah ÖCALAN yoldaşın değerlendirmesi:

PKK'DE GERÇEKLEŞEN SOSYALİZM VE KESİNLEŞEN HALK KİMLİĞİMİZ

"Kürdistan gibi çok geri toplumsal koşullarda da olsa, sosyalizmin hayati ilkesine bu kadar bağlı kalmamız; "demokrasiyi uygulayın, despotizmi değil; insanları eğitim ile, tecrübe ile sürekli yetkinleştirin, yürek sahibi kılın, dil sahibi kılın, kimlik sahibi kılın" dememiz kendi koşullarımıza göre sosyalizme en önemli bir karşılığı vermektir. Yani biz, devlet durumuna yükseldiğimizde devletsizliğin, devletin sönüşünün temellerini atmış olacağız. Devlet, hiçbir zaman bizde muazzam bürokratikleşen ve insanların nefes alışını bile kontrol eden bir aygıt durumuna gelmeyecektir. Tam tersine gittikçe biz devleti dalgaya alacağız, alaya alacağız. İnsanlar, bu ortamda kendi özgürlüklerini, kendilerinde en çok somutlaştırdıkları eşitliği, emeğe bağlılıklarını bu temelde yaygınlaştıracaklardır."

5. sayfada

TC'nin ihaneti dayatma ve sürgün politikası boşa çıkmaya mahkumdur!

Halkımız, özel savaş uygulamalarına karşı direniyor

Sömürgeci özel savaş birlikleri, Genelkurmay Başkanı Torumtay'ın Eylül ayında verdiği talimatı doğrultusunda, Kürdistan'daki operasyonlarını sürdürüyorlar. Eylül 1989'dan beri yürütülen geniş çaplı operasyonlara düşmanın onbinlerce askeri, özel timi, polisi ve köy korucusu katılıyor. Aralıksız yürütülmeye çalışılan bu operasyonların amacı, esasta kurtuluş güçlerimizin imhası olsa da halk kitlelerine yönelik göçertme politikasına işlerlik kazandırma ve böylece mücadelemizin kitle tabanını ortadan kaldırma hedefi de güdülmektedir.

Bu operasyonların asıl amacının kurtuluş savaşımızın bahar ve yaz atılımlarını önlemek olduğu, Genelkurmaylık başta olmak üzere, TC devlet yetkilileri tarafından da açık-

Devamı 2. sayfada

Kürdistan bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinin sesi SERXWEBÛN 9. yayın yılına girdi

Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin gür sesi, devrimci yayıncılığın seçkin örneği, Marksizm-Leninizm ideolojisinin yılmaz savunucusu, Partimiz ve halkımızın sönmeyen meşalesi **Serxwebûn**, 8. yayın yılını tamamlayarak 9. yılına girdi. 1982 yılının Ocak ayından itibaren aylık bir yayın organı olarak faaliyetine başlayan **Serxwebûn**'un ilk çıkışı aslında 1978'lere, yani Partimizin kuruluş yılına dek uzanıyor. **"Kürdistan Devrimi'nin Yolu-Manifesto"** ile başladığı yayın hayatını, dönemin koşulları ve olanaklarına göre düzensiz aralıklarla ve çeşitli broşürler şeklinde devam ettirebilen **Serxwebûn**, uzun bir aradan sonra 1982 yılında düzenli bir aylık yayın organı olarak faaliyetine yeniden başladı. İlk çıkışının üzerinden 11, düzenli yayın hayatına başlamasının üzerinden ise 8 yıl geçen **Serxwebûn**, Kürdistan tarihinin en uzun ömürlü ve seçkin devrimci yayın organı olmaktan gurur duymaktadır.

Tüm yayın hayatı boyunca, sorunlara yaklaşımı ve onlara getirdiği çözümlerle doğru devrimci çizginin bir uygulayıcısı olan ve bu doğruluğu her geçen gün yaşanan gelişmelerle pratikte ispatlanan **Serxwebûn**, 8. yayın yılında da bu konumunu yaşatmayı bildi. Yıl boyunca aylık periyodlarla 12 sayı çıkmanın yanısıra, 15 Ağustos Atılımının 5. yıldönümü ve cezaevi direnişçiliğimizin 10. yıldönümü vesilesiyle 2 özel sayı da çıkaran **Serxwebûn**, tirajını da yükselterek daha geniş çevrelere ulaşmaya başladı.

Serxwebûn'un bu başarısı, şüphesiz ki en başta ulusal kurtuluş mücadelemizin giderek artan yükselişi ve kaydettiği gelişmelerin doğrudan bir sonucudur ve bu gelişmelerle kaynaşmasından ileri gelmektedir. Başarının bir diğer kaynağı ise, dünya, bölge ve Kürdistan zemininde meydana gelen gelişmelerin doğru temellerde ele alınması, çözümler getirilmesi ve **Serxwebûn**'un marksist-leninist yayıncılıktaki tutarlı ve seçkin çizgisidir. Bu konumuyla, sadece Kürdistanlı kitleler içinde değil, genelde de birçok çevre tarafından izlenen, dikkate alınan ve birçok politikanın çizilmesinde etkili olan bir güç durumundadır.

1989 yılı; tüm dünya çapında önemli gelişmelerin yaşandığı; özellikle sosyalist sistem ile emperyalist sistem arasında karşılıklı diyaloğu ve

Devamı 4. sayfada

Amasya Cezaevi devrimci tutuklularından:

YURTSEVER, İLERİCİ, DEVRİMCİ-DEMOKRATİK KAMUOYUNA...

"İnsana düşman, insani değerlere düşman olanların oynamak istedikleri oyunlara karşı, faşist intikamcı zihniyete karşı yurtsever, devrimci, demokrat, sosyalist kamuoyunu uyanık olmaya, direnişimize omuz vermeye çağırıyoruz.

Siyasi kimliğimizi, insanlık onurunu korumak için saldırılara karşı gerektiğinde bir kez daha bedenlerimizi siper etmekten çekinmeyeceğiz."

9. sayfada

Aydın Cezaevi'den PKK'li savaş esirleri:

YARGILANMASI GEREKEN PKK DEĞİL; TC İLE ALMAN GERİCİLİĞİ VE EMPERYALİZMİDİR!

Son sayfada

Ajan-provokatörlerden itiraflar - V

"Legal dernekler içine sızarak, devrimci güçlere darbe vuruyorduk"

20. sayfada

DÜSSELDORF-PKK DAVASI'NDA PKK'Lİ TUTUKLULARIN TAKİPSİZLİĞE İLİŞKİN DİLEKÇELERİNİN GÖRÜŞÜLMESİ SONUÇLANDI

9-10 ve 16-17 Ocak 1990 tarihli duruşmalarda savunma tarafından kapsamlı bir biçimde hazırlanarak yaklaşık iki aydan beri okunan, dava hakkındaki takipsizlik kararının alınmasına ilişkin dilekçelerin görüşülmesi sona erdi. Bu çerçevede avukat Bremer, esasında soruşturmanın henüz sonuçlanmamış olduğunu ve sürekli savcılık tarafından avukatlara yeni soruşturma dosyalarının iletildiğini söyledi. Buna göre soruşturması tamamlanmamış olan dosya sayısı, bu süre içerisinde 220'ye ulaşmıştır. Ve sürekli bu sayı artmaktadır. Gerçekte varolan soruşturma dosyası miktarı bunun çok üzerindedir. Yani sonuçlanmamış bir soruşturma veya kapsamı bilinmeyen bir soruşturma zemininde, avukatlar savunma yapmakla karşı karşıya bulunmaktadırlar. Savunma tarafından sunulan takipsizlik kararı dilekçelerine cevaben, Federal Savcılığın görüşü ilginçtir. Onlarca belge ve gerçek olaylara dayalı somut verileri içeren takipsizlik kararı dilekçelerine ilişkin Federal Savcılık açıklamasında, sözkonusu dilekçelerin içeriğinin gerçekdışı olduğu, hiçbir temele sahip olmadığı, aslında bununla bir korku tablosu çizilmek istendiği belirtilmiştir.

Federal Savcılığa göre, savunma tarafından iki aya yakın bir süreden beri sunulan takipsizlik kararı dilekçelerinin, Kürdistan-Report'un Ekim özel sayısında yeralan "Emperyalizmi sanık sandalyesine oturtmak" amacına hizmet etmekten

Devamı 19. sayfada

Selahattin ERDEM:

KİM TERÖRİST?

19. sayfada

TC'nin ihaneti dayatma ve sürgün politikası boşa çıkmaya mahkumdur!

Halkımız özel savaş uygulamalarına karşı direniyor

Baştarafı 1. sayfada

lanmıştır. Dolayısıyla kış operasyonlarının plan ve hedefleri bu amacına uygun olarak oluşturularak geliştirilmektedir. Burada egemen olan mantık da, "Bizden olmayan PKK'lidir ve yaşam hakkı yoktur" olduğundan, bırakalım insanın yaşaması, "ot dahi bitmeyecek" alanlar yaratılmaya çalışılmaktadır. Bunlar '89'un sonuna doğru gelindiğinde, yılı büyük bir yenilgiyle kapadığını gören TC'nin özel savaş yetkililerinin sık sık yaptığı açıklamalardır. Açık ki bu açıklamalar, bir gerçeği çok yalın tarzda vurguluyor: Bu da, kurtuluş savaşımızın kitlesel bir karakter kazanmaya başlaması karşısında, Türk özel savaşının içine düştüğü çıkmazdır. ARGK'nin sert ve isabetli vuruşları sonucu sömürgeci kurum ve kuruluşların kofluğunun açığa çıkması; buna karşılık halkımızda bağımsız yaşam özleminin iyice açığa çıkması ve giderek başkaldırıya dönüşmesi, bu çıkmazı daha da derinleştirmektedir. Sömürgeci otoritenin zorla da olsa ayakta kalamayacağını, hergün kendisinden bir parçanın koptuğunu görmesi ve yaklaşan ölümünün nefesini ensesinde hissetmesi, onu kudurganlaştırmaktadır. Başaşağıya gidişini bir nebze de olsa durdurmak için, sınırsız bir şiddete yönelmektedir. Sonbahar aylarında sürdürdüğü operasyonlarına, kış boyunca devam etmeyi kararlaştırması ve bu temelde halkımıza yönelik gözükara bir şiddete başvurması, Kürdistan'ı

Kürdistanlılardan arındırma politikasına hız vererek kitlesel sürgünler geliştirmesi, içinde bulunduğu çıkmazı ve gözükaralığı gözler önüne sermektedir.

Düşman, kış koşullarının ağır şartlarını göz önüne alarak yönelimini bu kapsamda geliştiriyor. Kış koşullarının doğal özelliklerinden dolayı, gerillanın içe yönelik faaliyeti birincil plandadır. 1990 bahar ve yaz atılımında güçlü bir çıkış yapmak için, gücünü yoğunlaştırması gereklidir. Yani geçmiş savaşını gözden geçirme, yaşanan eksiklik ve yetersizlikleri tesbit etme, bu temelde eğitimi derinleştirme önem taşımaktadır. Çünkü, ancak böylece yeni savaş yılının planlamasına ulaşılır ve güçler buna göre mevzilendirilir. Bu faaliyetin kış koşullarına denk getirilmesi anlaşılırdır. Ağır kış koşullarında askeri eylemliliğin yürütülmesi oldukça güçleştiğinden bu mevsimde örgütlenme ve planlamaya ağırlık verilmesi, bahara güçlü atılım yapmanın koşullarını hazırlamaktadır. Bu özelliğin, geçmiş savaş pratiğimize baktığımızda da böyle olduğu açıktır. Kurtuluş savaşımızın devrevi atılımlarla geliştiği bilinen bir durumdur.

Düşman, kurtuluş güçlerimizin ağırlıklı olarak eğitim, planlama ve örgütlenmeye yöneldiği böylesi bir dönemi iyi değerlendirmeye çalışıyor. Bugüne kadar TC'nin yürüttüğü operasyonlarda onlarca köy, kısmen veya tamamen göç ettirilmiş durumdadır. Düşman operasyonları özellikle Botan eyaletinde yoğunlaştırılmıştır. Düşman, Çukurca, Şırnak, Van başta olmak üzere, bölgenin bütün köylerini adeta mahsur almış ve vahşet uygulamaktadır. Yalnız Çukurca'nın köylerinde 22 gün içinde 250'yi aşkın köylüyü göz altına aldı. Günlerce içerde tutulan köylülere işkencenin her türünü uyguladı. İşkencede dayatılan şudur: "Ya silah alacaksın, ya da göç edeceksin!" Düşman işkenceyi salt tutuklanan insanlarımıza da uygulamıyor. Kadın, çocuk, yaşlı demeden köy meydanlarına topladığı bütün köylüleri sıra dayağından geçiriyor; en iğrenç hakaret ve küfürlere maruz bırakıyor. Bütün köylülere, silah alacağına dair belge imzalattırılmaya çalışılıyor. Bunu reddedenlere de göç yolu gösteriliyor.

Sömürgeciler, bu uygulamalarında çeteleştirdikleri köy korucularından da oldukça yararlanmaya çalışıyorlar. Bunlar eliyle de baskı oluşturuyorlar. Korucuların baskılarını arttırabilmek için de zorla göç ettirdikleri insanlarımızın arazi ve mal varlıklarını bu çetelere veriyorlar. Böylece çeteler, tam bir soygun ve kıyım makinası haline getiriliyorlar. Türk savaş birlikleri tarafından da korumaya alınan çeteler saldırganlaştıkça saldırganlaşıyorlar. Bu koşullarda iyice sadistleşen çete başlarından, Pinyaniş aşireti lideri Mustafa Zeydan, Çukurca ilçe merkezinde halkımıza yönelik, *"Ya silah alacaksınız ya da dağa çıkacaksınız, başka seçeneğiniz yok"* şeklinde konuşabilmektedir. Çetebaşı bu konuşmayı yaparken, Hakkari Valisi ve tugay komutanı da yanındadır.

Tehdit ve yoğun baskılar sonucu, Üzümdere köyünden 240, Çiğli köyünden 110, Köprülü köyünden 100, Üzümlü köyünden 70 kişi silah alacaklarına dair belgeyi imzalamak zorunda kaldılar. Yine "silah alacağız" belgesini imzalamayı reddeden Ormanlı, Çimenli ve Keletan köyleri tümüyle boşaltılıp insandan arındırıldılar. Cevizli, Ziyaniş, Taşdelen, Kayadibi, Köprü, Kavaklı, Kazandere, Belecan, Heşete, Seranı, Zavite, Maruta, Tuğip, Narlı, Talısa, Bêlate, Şılıka, Camenda, Şifeza, Ereş ve İrkaç köyleri önemli oranda göç ettirilmiş durumdadır. Yine Çukurca'nın bir mahallesi de göç ettirilmiştir.

İsmini saydığımız alanlar, Çukurca ve çevre köylerini içermektedir. Özel savaş uygulamalarının, Kürdistan genelinde yürütüldüğü düşünülecek olursa, faşist TC'nin Kürdistan'ı boşaltma planının çapı rahatlıkla anlaşılacaktır. Ayrıca göçlerle birlikte tam bir soygun mekanizması da kurulmuştur. Kurulan soygun pazarında hayvanlar ve diğer mallar piyasa değerinin 4-5 kat altında satın alınıyor. Örneğin; normal piyasadaki değeri 1 milyon olan bir büyükbaş hayvan ancak 200-300 bin liraya alıcı buluyor. Bu da göçertmeyle birlikte oluşturulan soygun mekanizmasının boyutunu göstermektedir.

Mücadelemizin yoğunlaştığı alanları boşaltmayı önüne hedef olarak koymuş olan sömürgecilik, her yerleşim birimine uygun bir taktik geliştirmekte ve bazı gerekçeler yaratmaktadır. Örneğin; Irak sınırındaki 112 köyü boşaltma gerekçesi olarak, tampon bölge yaratma hedefini göstermektedir. Fakat Kürdistan kurtuluş savaşını imha etmeyi esas aldığından, yönelimini genel olarak şöyle ortaya koymak olanaklıdır:

Birincisi; kışın ortaya çıkardığı koşullardan yararlanmak. Bilindiği gibi, yer yer 2-3 metreyi aşan kar düşmektedir. Köylerin 5-6 ay çevre köyler ve kentle ilişkileri tamamen kopmakta, doğal bir tecriti yaşamaktadırlar. Dış dünyayla bağları kopan köyleri, bir de özel savaş birlikleri karadan ve havadan kuşatmaya alıyorlar. Günlerce köylerde kalan çapul sürüleri, bir yönüyle vahşet uyguluyorlar, diğer yönüyle bütün yiyecek ihtiyaçlarını köylerden karşılıyorlar. Zaten yoksul olan köylüler, kendilerini zar zor bahara çıkaracak yiyecek stoku yapmışlardır. Yüzlerce çapulun köyün yiyeceğine zorla ortak olması, kısa sürede tükenmesine neden olmaktadır. Dolayısıyla köylüler, kışın ortasında açlıkla karşı karşıya gelmekte ve yiyecek kuru ekmek dahi bulamamaktadırlar. Ayrıca, sonbaharda kış hazırlıklarını yapan köylülere, "gerillalara veriyorsunuz" denilerek, yeterli düzeyde kış hazırlıklarını yapmalarına zaten fırsat tanınmamıştır. Yiyecek alımları karneye bağlanmıştır. Böylece aç bırakılan insanlara işkenceyle ajanlık dayatılmaktadır. Koruculuğu kabul etmeleri halinde kendilerine yiyecek verileceği vaadedilmektedir.

İkincisi; kıştan dolayı zaten dışa açılmayan köylülerin yakın köylere gidip gelmeleri de yasaklanmaktadır. Bununla izolasyonu tam gerçekleştirerek dayanışma ve yardımlaşma ruhunu öldürmeyi amaçlamaktadırlar. Böylece, halkımızı yalnızlaştırarak, direnmesiz bir konuma hapsetmek istemektedirler. En azından psikolojik olarak böyle bir ruhu egemen kılmayı amaçlamaktadırlar. Kış koşullarını gerekçe göstererek, alanları yasak bölge haline getirmiş bulunmaktadırlar. Gerilla eylemlerinin, yukarıda belirttiğimiz nedenlerden ötürü sınırlanmasından yararlanarak, kitlelerin mücadeleye güvenini kırmaya çalışmaktadırlar. Halkı aç bırakarak ve işkence yaparak, "PKK gelsin sizi kurtarsın" şeklinde alçakça propaganda yaparak, kitlelerin umutlarını ve Partiye inancını kırmayı hedeflemektedirler.

Üçüncüsü; koruculuğa her türlü olanağı sağlayarak özendirmektedirler. Hainliği, yarattıkları vahşi ve yaşanamaz koşullarla "bir kurtuluş yolu" olarak dayatmaktadırlar. Çeteleştirdiklerine her türlü maddi olanağı sunmakta, bunları kitleler üzerinde birer despotik güç haline getirmektedirler.

Türk rejimi, geliştirdiği bu yaptırımlarla esasta kurtuluş güçlerimize ulaşarak imhayı amaçlıyor. Fakat bunu gerçekleştirmesinin mümkün olmadığını bildiğinden, operasyonların çapını geniş tutarak sonuç almaya çalışıyor. Özellikle halk kitlelerine yönelerek, mücadelemizin kitle tabanını kurutmayı amaçlıyor. Bunun için de "Ya korucu olacaksın ya da göçeceksin" dayatmasını geliştiriyor. Bu amacını gerçekleştirirse, ilkbaharla birlikte atılıma kalkacak ARGK güçlerinin, kitle desteğinden yoksun kalacaklarından, imhasının kolaylaşacağını hesaplamaktadır. Yani, "Denizi kurutup balığı kolayca avlama"yı amaçlamaktadır. Aslında bu amacına ulaşamayacağını iyi görmektedir; fakat kurtuluş güçlerimizin bahar ve yaz atılımlarını hiç değilse zayıflatmayı umud etmektedir.

Diğer taraftan düşman, mücadelemizi en geniş kamuoyundan tecrit etmenin hesaplarını da yapıyor. Bu amaçla 141, 142 ve 163. maddeleri anayasadan kaldırma; Kürtçeyi serbest bırakarak yasal bir Kürt partisi kurma çalışmalarıyla da bütünleştirip, en geniş çevrelerin düzene muhalefini sınırlama; böylece icazetli sol ve Kürt küçük-burjuva reformist çevrelerini iğdiş ederek "bölücülük ve terörizm"i, yani PKK ve mücadelesini tek hedef haline getirmeyi amaçlıyor. Şimdiden bu yönlü yoğun bir kamuoyu oluşturma çabası içinde bulunuyor. Özellikle SHP eliyle bu politikayı geliştirmek için, çeşitli gruplaşmalar; meclis önergeleri, karar tasarıları geliştiriyor. Dünya çapındaki yumuşama politikasından da güç alan bu çalışmalar, daha çok uzun vadeli hedefler doğrultusunda geliştirilse de, bahar atılımımız öncesinde propaganda alanında kamuoyunu etkileme faaliyeti olarak da anlam kazanıyor.

Düşman, mücadelemizi halk desteğinden yoksun kılma ve tecrit etme yolundaki kapsamlı hedefine ulaşabilecek midir? Açık ki hayır, ulaşamaz. Çünkü Kürdistan halkı, sürgün, işkence, açlık ve ihanetle ilk kez karşılaşmıyor. Tarihi, bunlarla doludur. Bunlara rağmen tarihinde hep direnmiş ve savaşmıştır. Fakat geri önderliklerden dolayı zafer kazanamamıştır. Oysa bugün, denenen ve önderliğini pratikte kanıtlayan PKK vardır ve halkımız, PKK önderliğinde, Ordusu ARGK ve Cephesi ERNK saflarında modern bir kurtuluş savaşı yürütüyor. Bugün halkımız bunu çok iyi biliyor ve bizzat 1989'da ölümüne ortaya konan kitlesel gösteriler, bunu gayet açık ortaya koyuyor. Yine, son Öztaş köyünde şehit düşen 4 yoldaşımıza, halkımızın görkemli bir sahip çıkışı göstermesi, 1990 bahar ve yaz atılımlarımızın ne kadar güçlü geçeceğinin bir işaretidir. Bu yüzden TC'nin Kürdistan'ı boşaltma operasyonları da bir sonuç vermeyecek; tersine, halkımız, Partimizin öncülüğünde daha çok kenetlenecektir. Çünkü işkence ve baskılar sürekli halkın kinini biliyor. TC, bu kin deryasında boğulacaktır.

DÖRT YOLDAŞIMIZIN ÖZTAŞ'TAKİ DİRENİŞİ, ÖMERLİ'Yİ İNTİFADAYA KALDIRDI

4 Ocak 1990 tarihinde Mardin ili Ömerli ilçesine bağlı Öztaş (Xirabêkevir) köyünde ARGK'ye bağlı 4 gerilla komutanıyla yüzlerce kişilik sömürgeci kolluk kuvveti arasında büyük bir çatışma meydana geldi. Çatışma sonucu 4 gerilla şehit düşerken, düşman onlarca ölü ve yaralı verdi.

Gerillalar, bir alandan diğer bir alana geçerken ihtiyaçlarını gidermek amacıyla 3 Ocak'ta akşama doğru Öztaş köyüne uğrar ve bir eve misafir olurlar. Gerillalar, hainler tarafından ihbar edilir. İhbar üzerine köy ve evin çevresi özel tim elemanları tarafından sarılır. Yüzlerce kişilik askeri güçle köyü kuşatma

altına alan düşmanla, gerillalar arasındaki çatışma, 4 Ocak sabahı başlar ve aralıksız öğleden sonra saat 3'e kadar devam eder. Çatışma sürecinde büyük bir direnişle karşılaşan düşman, Mardin'den yeni takviye güç ister. Hatta Türk subayı, *"Bize yapılan ihbarda 4 kişi oldukları söylenmişti, fakat ateş gücüne baktığımızda sayıları çok fazladır"* diyerek, 4 gerillanın üstün savaş gücünü itiraf etmek zorunda kalmıştır.

Çatışmanın sonlarına doğru yoldaşlarımızın cephanesi tükenir. Bunun üzerine üzerlerinde bulunan bütün belgeleri, silahları ve saatlerini düşmanın eline geçmemesi için imha ederler. Ve düşmana sürekli, ***"Biz bu davanın neferleriyiz, sonuna kadar bunu götüreceğiz"*** diye seslenirlerken, sık sık, **"Bijî Serok APO"**, **"Bijî PKK"** sloganlarını haykırırlar. Savaşçıların cephanesi bitmesine rağmen, düşman üzerlerine gitmeye cesaret edemez. Önce kimyasal gaz kullanarak 4 yoldaşımızı katleder, ardından havadan bombalayarak, bulundukları eve bitişik olan 3 evi yerle bir eder. Ve dozerlerle moloz yığınına dönüşen evleri temizler. Bu, TC'nin ARGK gerillalarından ne kadar korktuğunu ve sadist duygular taşıdığını göstermektedir.

Çatışmada 10'un üzerinde özel tim elemanı öldürülürken, en az bir o kadarı da yaralandı. Muharebeyi, engin bir fedakarlık ve kahramanlıkla sürdüren **Ahmet GÜDEN (Davut), Halil TUNÇ (Bozan), Adnan YILMAZ (Avareş) ve Ekrem ÖZBEK (Delil-Yavuz)** yoldaşlar ölümsüzleştiler.

Düşman, yoldaşlarımızın naaşlarını Mardin tugayına götürür. Fakat olayı duyan aileleri ve halk, oluşturdukları büyük araba konvoyuyla cenazeleri almak için Mardin'e giderler. Halkımızın evlatlarına sahip çıkışındaki kararlılığı gören düşman, cenazeleri teslim etmek zorunda kalır. Çünkü daha önce Nusaybin'de şehit düşen yoldaşlarımızın cenazelerini de vermek istememiş, ama binlerce Kürdistanlının kararlı direnişi sonucu vermek zorunda kalmıştı. Bu yüzden, yeni bir "Nusaybin intifadası" ile karşılaşmayı göze alamadığından cenazeleri teslim etti. Binlerce kişinin katıldığı cenaze alma eylemi sırasında, sık sık, **"PKK savaşçıları ölümsüzdür!"**, **"Bijî PKK!"** sloganları atılır. Çevrede cenaze konvoyunu gören herkes hemen işini bırakıp, arabasıyla, çocuğuyla, eşiyle konvoya katılır. Böylece kitlenin sayısı binleri bulur. Örneğin; Bozan yoldaşın cenazesi Mardin'den alınıp köyüne götürülünceye kadar katılım 2000 kişiyi aşar. Diğer yoldaşların cenazelerine de katılım yüksek olur.

Şehit yoldaşlarımızdan birinin annesi, duygularını şöyle dile getirir: ***"Cenazeye değil, düğüne gidiyoruz, ağlamayın. Yeni bir efsane doğuyor!"*** Evet, artık halkımız evlatlarının cenazelerinde yas tutmuyor, direniş halayları çekiyor. Çünkü onların ölmediğini, kurtuluşumuzun manevi komutanlığına yükseldiklerini; yani, vatanı için şehit düştüklerini çok iyi biliyor.

Yoldaşlarımızın şehit düştükleri gün olan 4 Ocak Perşembe gününden 9 Ocak Salı gününe kadar Kerboran ve Ömerli'de halk dükkan ve işyerlerinin kepenklerini indirir. Halkımız, yoldaşlarımızın anısına sahip çıkmayı salt bununla da sınırlı tutmaz, mücadeleye yoğun katılım göstererek de ortak oluyor. Özellikle Mardin gençliği, yoldaşlarımızın şahadetiyle birlikte ARGK'ye katılma hazırlıklarını hızlandırdı. Şimdiye kadar yüzlerce gencin katılma talebinde bulunduğu, gelen haberler arasındadır.

Bozan yoldaşın mezarına, **"PKK savaşçıları ölümsüzdür!"** yazısı yazılır ve cephe bayrağı işlenir. Bunun üzerine düşman saldırır. Köylülerle çıkan çatışmada Türk askerlerinden yaralananlar olur. Bunun sonucu, bazı köylülerin tutuklandığı bildirilmektedir.

Yine aynı günlerde Kerboran'a bağlı Baskil köyüne operasyon düzenleyen özel savaş güçleriyle köylüler arasında çatışma çıkar. Çatışmada çok sayıda asker yaralanır. Ardından 25 köylü tutuklanır.

Diğer yandan 10 Ocak 1990 günü, kontralar, Eruh'a bağlı Düğünyurdu köyüne baskın düzenlerler. Baskında, koruculuğu kabul etmeyen muhtar Abdullah Kayran, Hacı Kayran ve Ahmet Kayran'ı köyün dışına götürerek kurşuna dizerler. Basına olay, "ARGK gerillaları kurşuna dizdi" şeklinde yansıtılır. Bu olay, TC'nin ne kadar pervasız ve kuralsız bir savaş yürüttüğünü bir kez daha gözler önüne sermektedir.

ARGK-Mardin Eyaleti Askeri Konseyi'nden gazetemize ulaştırılan güz atılımı eylem bilançosunu yayınlıyoruz.

MARDİN EYALETİ ASKERİ KONSEYİ'NDEN YURTSEVER HALKIMIZA!

Düşmanın tüm engelleme çabalarına karşın, başlatılan güz atılımımız, silahlı ve siyasal eylemler biçiminde tüm şiddetiyle devam ediyor.

Dönemin, silahlı mücadelemizin taktik hattına uygun olarak başlatılan güz atılımımız düşmanın, Mardin Eyaleti'ne yoğun güç aktararak, adeta tüm köyleri kuşatma altına almasına karşın, silahlı mücadelemizin gerilla savaşı biçiminde gelişmesini önleyememiştir. Eyaletin her alanında dönemin ve eyaletimizin özgül şartlarına uygun olarak, silahlı mücadelemiz yoğun şekilde eylemlerle devam etti. Ve başarılı şekilde de sürdürülmektedir.

TC, özel savaşın bir yöntemi olarak, silahlı mücadelemizin görkemli sesini kitlelerden saklı tutmakta, kendi "başarılarını" fazla gösterirken, halkımızın silahlı gücü gerilla ordumuzun silahlı eylemlerini ise, her fırsat ve imkanlarını kullanarak saklı tutmaya çalışmaktadır. Yüzlerce kez tanık olunduğu gibi, eylemlerin yapıldığı alanı eylem sonrasında kuşatmaya almakta -basın muhabirleri dahil-, eylem alanına giriş ve çıkışları yasaklamakta, olayın kamuoyu ve halkımıza olduğu gibi yansıtılmasını engellemekte, kendi hesabına uygun yalan ve demagojik bir haberle TRT'ye vererek -çoğu kez de vermeyerek- kamuoyunu yanıltmaya çalışmaktadır.

Düşmanın bununla ne yapmak istediği açıktır: Çürüyen ve gerilla savaşımımız karşısında son derece çıkmaza giren TC, ordusunun güçlülüğünü göstermek, gerilla savaşımımızın görkemli sesini boğmak, bu temelde Kürdistan halkının dirilişini ve dünya kamuoyunun mücadelemize karşı olan sempatisinin gelişmesini önlemek, sömürgeciliğin bitmeyen çabaları olduğunu belirtebiliriz.

Ancak, "güneş balçıkla sıvanmaz!" Burjuva basınının ve TC ordusunun tüm engelleme çabalarına karşın, halkımızın silahlı gücünün eylemleri, halkımız içinde ve kamuoyunda büyük yankılar yapmakta, bu temelde Kürdistan halkı özgür halklar ailesi saflarında yerini almak için siyasal eylemler biçiminde kendi sesini dünyaya duyurmaktadır.

Bundan böyle olanakları son derece zorlayarak halkımızın silahlı gücü olan ARGK'nin silahlı ve siyasal eylemlerini olduğu gibi kitlelere yansıtmayı bir görev olarak biliyor, bu temelde sömürgeci basın ve yayının demagojik propaganda ve yalanlarını teşhir etmeye, onun yerine doğruları koymaya çalışacağız.

Eylül, Ekim ve Kasım aylarında Mardin Eyaleti özgülünde başlatılan Güz Atılımı boyunca geliştirilen eylemler şunlardır:

1) 8.9.1989'da sömürgeci-faşist TC ordusu ve onun kiralık uşağı Salihko'nun çabalarıyla saflara sızdırılan Bızgurêlî Fehimko, açığa çıkartılıp Bozgurê köyüne götürülerek, düşmanın özel savaş yöntemleri, halk nezdinde bir toplantı ile teşhir edilmiş, Fehimko ve ona yardımcı olmaya çalışan Emikê Elo adlı hainler, halkımızın ortak kararı sonucunda kurşuna dizilerek ölümle cezalandırılmışlardır. Birliğimiz, kayıp vermeden üssüne geri dönmüştür.

2) 15.9.1989'da Ömerli'nin Xirbemirîşk köyüne baskın yapan gerilla birliğimiz, daha önce düşmanın silahlarını almamaları için uyarılmış olan iki işbirlikçi çeteyi ölümle cezalandırmıştır. (Olayda Kazımo adlı bir köylü ise kazaran vurularak yaşamını yitirmiştir.) Birliğimiz, kayıp vermeden üssüne geri dönmüştür.

3) 17.9.1989'da Nusaybin'in Aferê köy yoluna mayın döşenmiş, bir işbirlikçinin aracı havaya uçurulmuş, işbirlikçi ise ağır yaralanmıştır.

4) 23.9.1989'da Nusaybin'in Çalé köyüne baskın yapılmış, işbirlikçi hain İsmail Ergün'ün evi ateşe verilmiştir. Düşmanın sayılı işbirlikçilerinden olan İsmailko'nun evde olmayışı nedeniyle, ARGK birliğimiz, maddi zarar vermekle sınırlı kalmıştır.

5) 3.10.1989'da Nusaybin'in Hatxê köyü civarında pusu kuran ARGK birliğimiz, düşmanın araçlarını yaylım ateşine tutmuş, araçta bulunan 1 subay ve 1 er öldürülmüş, 1 er de yaralanmıştır. Birliğimiz, kayıp vermeden üssüne geri dönmüştür.

6) 8.10.1989'da Nusaybin'in Bamidê köyüne ARGK birliğimiz tarafından baskın düzenlenmiş, köy ilkokulu ateşe verildikten sonra ERNK'ye vergisini ödemeyen bir işbirlikçinin de traktörü havaya uçurulmuştur.

7) 9.10.1989'da dağda rastgele üslenen bir eğitim grubumuz, düşmanın kuşatma çemberine düşmüştür. Saat 15.00'de başlayan silahlı çatışma, 18.00'e kadar sürdürülmüş, çatışmada kahramanlık destanı sergileyerek büyük direnişçilerimizden Orhan (Selahattin AYANA), İsa (Hüsrev YILDIRIM), Dijwar (Baran TURAN), Zinar (Edip KAHRAMAN), Serdar (Mühittin ...) adlı yoldaşlar şehitler kervanına katılmışlardır. Olayda bir kişi de (Xecê), yaralı olarak düşmanın eline geçmiştir. Düşmana çok kayıp verdirilmesine rağmen, kayıplar basından gizli tutularak "2 yaralı" şeklinde yansıtılmıştır.

8) 9.10.1989'da (aynı gece) ARGK intikam birliğimiz harekete geçmiş, Nusaybin'in Habise köyüne baskın yapılarak **Ramazan KARATAY (İsa)** arkadaşın şehit olmasında parmağı bulunan Şükrü Taşkın ve Mehmet Ali Aydın adlı ajan kardeşler, ölümle cezalandırılmıştır. Bu iki hain unsurun, daha önce cephe faaliyetlerimizi engelleme türünden birçok olumsuz çabaları görülmüştü. Aynı eylemde köy ilkokulu ateşe verildi ve muhtarın haberleşme aracı da kamulaştırıldı. Birliğimizin eylemi yaptığı sırada, köyün etrafında pusuda olan düşman güçleri korkudan olaya müdahale edemedi, ancak yardım istemeleri sonucu olay yerine gelen takviye düşman güçlerine, ARGK birliğimiz, köy çıkışında ateş açmış ve tarama sonucu biri çavuş, biri onbaşı olmak üzere 2 düşman askerini de imha etmiştir. Birliğimiz, kayıp vermeden üssüne geri dönmüştür.

9) 9.10.1989'da (aynı gece) Nusaybin'in Serêkaniyê ve Bezekê çevrelerinde operasyon sahasına giren başka bir birliğimiz, düşmanın pususuna düşmüş, ancak pusuyu imha ederek çemberi yardığı halde, birliğimiz içinden bir grup arkadaş çatışma sahası dışına çıkamayarak sabaha kadar çatışmayı sürdürmüştür, mermileri tükenen dört yoldaşımız; Battal (M. Salih YİĞİT), Serhildan (Serhat ELMAS), Reşo (Ahmet ...) ve Çiya (Fahrettin TURAN) ölümsüz kahramanlarımız olarak şehitler kervanına katılma onuruna erişmişlerdir.

Bu eylemden bir gün sonra yurtsever halkımızın, evlatlarına sahip çıkarak cenazeleri istemesi sonucu düşman, şehit yoldaşların cenazelerini vermek zorunda kalmış. Çoğu kadın, yaklaşık altı bin kişilik bir kitle, görkemli bir direnişle gösteri yapmış, Nusaybin sokaklarında düşmana inat zılgıtlar ve sloganlar eşliğinde yürüyerek şehitlerimizin anısına saygı duruşunda bulunup, intikam andı içmiştir. Kitlemizi dağıtmak amacıyla polisin havaya ateş açmasına karşın halk, taş ve sopalarla düşmanın kontra ve polis timlerine saldırmış, düşman otosunu yerle bir ederek, 3 polisi ağır biçimde yaralamıştır. Olay, kamuoyunda geniş yankı yaparak sömürgeci TC ordusunu, halkımızın kabaran öfkesi karşısında paniğe boğmuştur.

10) 11.10.1989'da Savur'un Tızyan köyü çetelerine gündüz pusu kurulmuş olup 1 köy korucusu ölümle cezalandırılarak silahı kamulaştırılmıştır.

11) 16.10.1989'da Midyat'ın Hêştrek ve Kerben çetelerine karşı köy yoluna döşenen mayının patlaması sonucu bir odun kamyonu havaya uçmuş, kamyon şoförü yaralanmıştır. Kerben'deki mayına ise, düşman otosunun basması sonucu meydana gelen patlamada, araçta bulunan 3 subay ölmüş, 1 yüzbaşı ve 1 er yaralanmıştır.

12) 17.10.1989'da Kızıltepe'nin Kanun köyüne baskın yapılarak işbirlikçi Cemil Çelik ve iki oğlu ölümle cezalandırılmıştır.

13) 17.10.1989 akşamı, Savur İlçe merkezine baskın düzenleyen ARGK birliğimiz, kimlik kontrolü yapmış, pul dağıtmış ve 1'i polis, 1'i öğretmen olmak üzere iki haini ölümle cezalandırarak kayıp vermeden üs alanına çekilmiştir.

14) 19.10.1989'da Kızıltepe İpek Yolu üzerinde bulunan Çelikler Tesisleri taranarak maddi zarar verdirilmiştir. (Bu tesislerin sahibi tarafından daha önce arkadaşların şehit olmalarına sebebiyet verilmişti.)

15) 23.10.1989'da Midyat'ın Şemse ve Buhare köyleri basılarak telefonları kesilmiş ve köy okulları ateşe verilmiştir. Birliğimiz, kayıp vermeden üssüne geri dönmüştür.

16) 23.10.1989'da İdil'in Baskan çetelerinin köy yoluna döşenen mayının patlaması sonucu, bir odun kamyonu havaya uçarak şoförü yaralanmıştır.

17) 24.10.1989'da İdil'in Xerabê Şeref köyü civarında bir ARGK birliğimiz tarafından düşman kuvvetlerine kurulan başarılı bir pusu sonucu, düşmana ağır kayıp verdirilmiş, düşmanın olayı kamuoyundan ısrarla gizlemesi sonucu ölü sayısı öğrenilememiştir.

18) 26.10.1989'da Kerboran'ın Küpraz köyüne baskın düzenlenerek, işbirlikçi ajan muhtar ve eşi ölümle cezalandırılmış, birliğimiz, kayıp vermeden üssüne geri dönmüştür.

19) 16.11.1989'da Derik'in Anteri köyü eski muhtarının evine sabotaj düzenlenmiş, evi ve üç tankeri milisler tarafından yakılarak 20 milyon TL zarara uğratılmıştır.

20) 22.11.1989'da Derik'in Kulsume köy öğretmenleri, milislerin düzenlediği baskın sonucu ölümle cezalandırılmışlardır.

21) 25.11.1989'da Derik'in İkiyüzkuyu köyü civarında petrol kuyusu korucularından ikisi ölümle cezalandırılarak, bir adet G-3 piyade tüfeği kamulaştırılmıştır.

22) 11.12.1989'da Mardin'e bağlı Cevzat köyü minibüsüne pusu kurulmuş, 1980 öncesinde arkadaşlarımızı düşmana teslim etmiş olan işbirlikçi ile yardımcıları toplam 6 kişi ölümle cezalandırılmıştır. Birliğimiz, kayıp vermeden üs alanına çekilmiştir.

Bu eylemlerin bir sonucu olarak Savur'da 10 köy, Derik'te Şeb köyü, Ömerli'de Xirbê Mamitê köy korucuları silahlarını bırakarak çetecilikten vazgeçmişlerdir.

23) 10.12.1989'da Nusaybin'in Kertwênê köyüne baskın düzenlenerek ajan Ekrem Aydın ölümle cezalandırılmıştır.

24) 15.12.1989'da Ömerli'ye bağlı Mercê-Merka köyleri arasında ARGK birliğimiz tarafından kurulan pusuya 2 askeri cemse düştü. Cemselerden biri tümden imha oldu, diğeri ise ağır hasar gördü. 20'yi aşkın askerin öldüğü haberi alınmıştır. Birliğimiz kayıp vermeden üssüne dönmüştür.

Sonuç itibarıyla, güz eylemliliğimiz, eyaletimizin her alanında yaygın ve eylem çeşitliliğiyle devam etmektedir. Yine bu amaçla siyasal alanda onlarca köy toplantısı düzenlenmiş ve savaşçı gücümüz önemli oranda büyütülmüştür.

Kürdistan ulusal kurtuluş savaşımımız, bu temelde görkemli bir şekilde devam etmektedir. Partimiz PKK'nin 12. mücadele yılının yurtsever halkımıza ve tüm dünya ilerici insanlığına kutlu olmasını dileriz.

-Yaşasın PKK, ERNK, ARGK!
-Bijî Serok APO!

Mardin Eyaleti Askeri Konseyi
25 Aralık 1989

Kürdistan bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinin sesi SERXWEBÛN 9. yayın yılına girdi

Baştarafı 1. sayfada

yumuşamayı hedefleyen politikanın egemen politika olarak, tüm dünyanın gündeminde baş köşeye oturduğu, reel sosyalizmin sorunlarına çözüm amacıyla gündeme konulan reformculuk politikasının köklü altüst oluşları da birlikte getirdiği bir yıl oldu. Bütün bu gelişmeleri, özellikle propaganda alanında sosyalizme karşı dizginsiz bir saldırının gerekçesi yapan emperyalizmin sosyalist ülkelerin içişlerine müdahaleye dek varan cüretkarlığı; gerçekleşen sosyalizmin, sorunlarının çözümünde yaşadığı zorluklar ve giderek açığa çıkan çözümsüzlüğü, dünya genelinde Marksizm-Leninizm ve bilimsel sosyalizme karşı yoğun bir saldırının geliştirilmesini de birlikte getirdi. Sosyalizm ve Marksizm-Leninizme küfretmenin neredeyse moda haline geldiği, reform adı altında sosyalizmden yüzgeri çark etmenin dayatıldığı ve bilimsel sosyalizme sahip çıkışın neredeyse gericilik olarak nitelendirildiği bir ortamda **Serxwebûn,** sosyalizme doğru sahip çıkışın, Marksizm-Leninizmin tek kurtuluş yolu olduğu gerçeğinin amansız savunucusu olmuş; gerçekleşen sosyalizmin sorunlarını doğru bir bakış açısıyla irdeleyerek, bilimsel sosyalizmin sorunları çözücü gücüne inancı sürekli canlı tutmuştur. Bu konumuyla, PKK hareketinin, doğuşundan bu yana ortaya koyduğu tahlillerin pratikte nasıl birer birer geçerlilik kazandığını gözler önüne sermiş; sosyalizmin sorunlarını doğru ele almanın ve sosyalizme inancı canlı tutmanın seçkin örneğini sergilemiştir.

Sosyalizm cephesinde yaşanan gelişmeleri doğru ele almanın yanısıra, **Serxwebûn**, dünyadaki diğer gelişmeleri de yakından izlemiş; siyasal gelişmelere ilişkin zengin çözümlemeleri ile önemli bir aydınlatma rolü oynamıştır. Yine, devrimimizi yakından ilgilendiren bir alan olması itibarıyla, Ortadoğu alanındaki gelişmeler de irdelenerek, çeşitli siyasal değerlendirmelerde kamuoyuna sunulmuştur. Özellikle, Ortadoğu devrimlerinin gelişmeyişinin kaynakları yaratıcı bir şekilde ortaya konulup, klasik komünist partilerinin olumsuz rolleri ve dinin Ortadoğu'daki etkilerine dikkat çekilerek, Ortadoğu devrimci hareketlerinin doğru mücadelelere yönelmelerinin önündeki sorunlar ve çözüm yollarına ışık tutulmuştur. Böylece, **Serxwebûn**, PKK hareketinin yalnızca Kürdistan devrimine değil, Ortadoğu devrimlerine de öncülük etmesi gerçeğinin sesi olmuş, bu yönlü de önemli bir rol oynamıştır.

Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesini birinci elden etkileyen bir konumda olması nedeniyle, sömürgeci-faşist Türk devletinin durumu ve Türkiye devrimci-demokratik hareketinin sorunları da 8. yılda **Serxwebûn**'un en temel konularından biri olmuştur. Sömürgeci Türk devletinin her alanda yaşadığı çıkmaz ve başvurduğu politikalara sürekli değinmenin yanısıra özel olarak Türkiye devriminin sorunları çeşitli biçimlerde ele alınmış; Türkiye devrimci-demokratik hareketinin gelişmesi ve Türkiye halkının devrime çekilmesi için sorumlu devrimcilik ve enternasyonalizmin en güzel örnekleri ortaya konmuştur. Bu konumuyla **Serxwebûn**, Türkiye halkı ile Kürdistan halkı arasındaki dostluk bağlarını doğru temellerde geliştirmenin de engin çabası içinde olmuştur.

Serxwebûn 8. yayın yılında, Kürdistan devriminin sesi olması itibarıyla, ağırlıklı olarak sayfalarını Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin sorunları, çözüm yolları ve gelişmesine ayırmıştır. Kürdistan bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinin gelişme sorunları üzerinde kapsamlı bir şekilde durarak, sürekli mücadelenin önünü açmayı hedeflemiş ve bu rolünü güçlü bir şekilde oynamayı bilmiştir. Mücadelemizde kaydedilen gelişmeleri ele alıp kamuoyuna yansıtarak, gelişmelerin sesi olmuş; sömürgecilerin koyu bir sansür ortamında Kürdistan'daki gelişmeleri gizleme çabalarını boşa çıkarmıştır. Aynı şekilde, Türk sömürgecilerinin Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine yönelik saldırı ve planlarını da deşifre etmiş, böylelikle onun teşhiri ve tecritini hızlandırırken, özel savaşında içine girdiği çıkmazı da gözler önüne sermiştir.

Kürdistan devriminin gelişmesinin öncünün gelişmesine bağlı olduğu bilinciyle **Serxwebûn**, bu yayın yılında da PKK'nin gelişme sorunlarını ayrıntılı işlemiş; kadroların geliştirilmesinde etkin bir rol oynamıştır.

Serxwebûn 8. yayın yılında, Parti birliğimizin korunması ve çelikleştirilmesinde canalıcı bir rol oynamıştır. Parti Önderliğimiz şahsında Partimize ve Kürdistan halkına alçakça saldırarak PKK'nin tasfiyesi görevine soyunan, TC'den emperyalizme kadar çok yönlü bağlantıları bulunan provokasyonun boşa çıkarılmasında, Parti kadroları ve Kürdistan halkının, Parti Önderliğimiz ve Partimiz etrafında kenetlenmesinde **Serxwebûn** ayırdedici bir rol oynamıştır. Provokasyonu teşhir ve tecrit ederek, Kürdistan devriminin yaşatılmasında görevini layıkıyla yerine getirmiştir.

Partimize içten yöneltilen bu saldırının yanısıra **Serxwebûn**, dıştan yönelen saldırıların da teşhir ve tecritinde etkin bir rol oynamıştır. Özellikle emperyalizm kaynaklı ve 1989 yılında tırmanan saldırılar tüm yönleriyle ele alınıp teşhir edilirken; Türk sömürgecilerinin de özelde Partimize, genelde devrimci hareketlere yönelik ajan-provokatör faaliyetleri gözler önüne serilmiş; bu alanda da devrimci güçlere etkin bir destek sunulmuştur. Aynı şekilde, Kürt küçük-burjuva reformizminin çeşitli bağlantılar yoluyla nasıl bir ajan role soyunduğu sergilenerek, Kürdistan devrimi üzerinde oynamak istedikleri oyunlar teşhir ve tecrit edilmiştir.

8. yayın yılında da **Serxwebûn**, zindan direnişlerinin etkin sesi olmayı bilmiştir. Kürdistan ve Türkiye'deki zindanlarda ölüm-kalım savaşı veren savaş esirlerinin sorunlarına yakından eğilmiş; onların sesini en geniş çevrelere duyurmuş ve direnişlerine en büyük katkıyı sunmuştur. Yine, emperyalizmin zindanlarındaki yoldaşlarımızın seslerinin duyurulması ve mücadelemizin kamuoyuna maledilmesinde etkin bir rol oynamıştır. Zindan direnişçilerine sahip çıkışın en güçlü örneğini sergileyen **Serxwebûn**, aynı sahip çıkış ruhunu, şehitlerimize karşı da göstermiş; onların mücadeleleri ve yaşamlarının devrimci-kamuoyuna maledilmesi için sonderece duyarlı bir çaba içinde olmuştur.

Şehitlerimize ve zindan direnişçilerimize böylesine sahip çıkan **Serxwebûn**, her türlü zorluk altında ve her an ölümle burun buruna kurtuluş savaşımızı yükselten, Kürdistan'da en soylu yaşamın neferleri olan ARGK gerillalarının mücadelelerine de yüksek değer biçmiş; onların mücadelede yaşadıkları sorunlar ve yolaçtıkları gelişmeleri bizzat kendilerinin kaleminden sunarak, Kürdistan devriminin yaratılmasındaki emek kahramanlığı ve yüksek cesaret örneklerini kamuoyuna maletmiştir.

Genel çerçevesi böyle çizilebilecek olan **Serxwebûn**'un 8. yayın yılı pratiği, büyük zorluklar ve saldırılar altında geliştirilmiştir. Kürdistan bağımsızlık ve özgürlük mücadelesine karşı imha savaşının uluslararası emperyalizmin de fiili katılımı ile boyutlandığı ve temel hedeflerden biri olarak, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin sesinin kesilmesi hedefinin güdüldüğü bir dönemde **Serxwebûn**, her türlü tehdit ve engelleme çabasına karşın faaliyetini sürdürmeyi bilmiştir. Meşhur CIA raporunda açıkça hedef gösterilen, Türk sömürgecilerinin Avrupalı emperyalist efendilerinden engellen-

Devamı 23. sayfada

Serxwebûn'a

Halkımızın, Partimizin ve devrimimizin sesi, bağımsızlık ve özgürlük kavgasının, devrimci bilimin ve yeni Kürdistan'ın sesi **Serxwebûn,** dokuzuncu yayın yılına giriyor. Aslında buna onikinci mücadele yılı demek daha doğrudur. Çünkü, arada kısa süreli bir kesiklik ve bazı biçimsel değişiklikler olsa da, esas olarak 1978 yılı güzünden beri mücadeleci yayın hayatını sürdürüyor. Yaklaşık iki yıldır halktan ve mücadeleden koparılmaya çalışılan bizler, aynı zamanda bunların en güçlü silahı olan **Serxwebûn**'dan da mahrum kılınıyoruz. Bu yasak süreci içinde şu gerçeği çok daha iyi gördük: **Serxwebûn**'suz yaşam olmuyor. Özenle hazırlanmış sayfalarını bazan uzaktan gördüğümüzde, bu gerçeği ve duyduğumuz özlemi tüm benliğimizde hissediyoruz. Böyle bir özlemle, **Serxwebûn**'un yeni yayın yılını kutluyor ve daha çok başarı diliyoruz.

Dokuz ya da oniki yıllık yayın hayatı, uluslararası ölçüler açısından belki de uzun bir süre değildir. Fakat bu ülke, Türk sömürgeciliği altındaki Kürdistan'sa, böyle bir ülke ve üzerindeki halk için düşünce üretilmek ve gelecek çizilmek isteniyorsa, o zaman durum değişiktir. Burada uluslararası ölçülerin hiçbiri yoktur çünkü. Bu nedenle, sadece içerik açısından değil, bununla birlikte yayın hayatı bakımından da **Serxwebûn**'un anlamı ve önemi farklıdır. Kürdistan'da bu kadar süreyi kapsayan yayın hayatına sahip başka bir örnek herhalde yoktur, bu bir rekordur.

Peki, **Serxwebûn** bu gücünü nerden alıyor? Adı bile yokedilmek istenen bir ülkenin ve halkın çıkarlarını neye dayanarak savunuyor?

Kuşkusuz, en başta PKK gibi devrimci bir örgüte dayanmasından. Bağımsızlık ve özgürlük gibi, sosyalizm gibi yüce amaçların sağlam savunucusu olmasından. Ulusal kurtuluş devriminin, savaşan devrimcinin, bağımsızlık ve özgürlük savaşçısının, gerillanın sesi olmasından. Kurtuluşa ve zafere olan sarsılmaz inancı, halkımızın ve insanlığın parlak geleceğine olan sonsuz güveni taşımasından. Parti ve mücadele tarihimizle **Serxwebûn**'un tarihi o denli bütünlüklü ve içiçedir ki, birinde diğerini bulmak mümkündür. Böyle kesintisiz birlikteliği başka halkların devrim tarihlerinde bile bulmak zordur. **Serxwebun,** Kürdistan'ın hem **"Iskra"**sı, hem de **"Pravda"**sıdır. Onun en güçlü özelliklerinden biri de, halkın sesi olmasını bilmesidir. Bu, sadece emekçi kitlelerin çıkarlarına bağlı ve bu çıkarların savunucusu olması açısından değil, birçoklarının ağır ve anlaşılmaz olarak görmeye ve göstermeye çalıştığı bir ortamda emekçi kitleler içinde binlerce okuyucu bulması ve emekçiler arasında elden ele dolaşmasıyla da böyledir. Bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinde halkımızın elindeki en büyük silahlardan birisidir. Yine en büyük güç kaynaklarından biri, marksizm-leninizmin devrimci ve yaratıcı özüne bağlı kalması, sadece Kürdistan'a değil, dünya olaylarına da böyle devrimci bir bilimle bakabilmesidir. Daha ilk sayısında ortaya koyduğu görüşler, bugün Kürdistan'da gerçekleşmekle kalmıyor, dünyada yaşanan olaylar ve gelişmelerle de bütünüyle doğrulanıyor. Böylece dünya çapında marksizm-leninizmin önde gelen seslerinden biri ve önemli bir marksist-leninist yayın organı haline gelmiş bulunuyor. Öyle sanıyoruz ki, dünya devrimci güçleri tarafından da ilgiyle ve dikkatle izleniyor.

Bunlar, daha ilk sayısında çıkış nedenleri izah edilirken de dile getirilmiştir; "Marksizm-leninizme, halka ve ülkenin kurtuluşuna olan inancımız, görevimizi başarmada gerçek güç kaynağımızdır" diye. Bu inanç, dokuz ya da oniki yıllık başarının temeli ve yaratıcısı olmuştur. Belli ki bu gerçekler, çok daha kapsamlı olarak izah ediliyor, biliniyor. Amacımız, bilinen gerçekleri yetersiz bir tarzda ifade etmeye çalışmak değil. Olaya kendi durumumuz açısından bakmak, bizler için neden yasaklanmış olduğunu anlamaya ve izah etmeye çalışmaktır. Bir gazete, basıldığı ülkede bazı insanlar için neden yasaklanıyor? İşte burada önemli bir yan daha ortaya çıkıyor. **Serxwebûn,** Türk sömürgecilerinin yüreklerine korku saldığı gibi, emperyalizmi de korkutan en önemli güçlerden biri haline gelmiştir. Ortaya koyduğu düşünceler, yalnızca sömürgecilerin değil, emperyalistlerin de uykusunu kaçırmaktadır. Herhalde Batı Avrupa'da **Serxwebûn** kadar baskı ve engelle karşılaşan başka bir yayın organı bulmak zordur.

Yaşadığımız davanın çok yönlü ve tehlikeli amaçları biliniyor. Dava, genelde sosyalizm ve özelde ise ulusal kurtuluş mücadelemiz çerçevesinde sürüyor. Fakat davanın önemli bir yanı ise adeta **Serxwebûn** davası olarak ortaya çıkıyor. Birbuçuk yıllık tecritliğimiz döneminde, gizli süren mücadele içinde en çok adı geçen **Serxwebûn** idi; mücadele adeta onun üzerinde yürütülen bir mücadele halini almıştı. Şimdi sürmekte olan mahkemede de durum aynıdır. Tıpkı Diyarbakır mahkemelerinde olduğu gibi, burada da en çok **Serxwebûn**'dan sözedilmektedir. Neredeyse dava, adeta **Serxwebun**'a özgürlük davası haline gelmektedir. Diyarbakır'daki yoldaşlarımız gibi, biz de, kendi gazetemize sahip olmak, izlemek ve oradaki düşüncelerin savunuculuğunu yapmak istiyoruz. Karşıtlarımız ise, tıpkı Türk sömürgecileri gibi, **Serxwebûn**'un dile getirdiği düşüncelerden korkuyorlar, yasaklarını sürdürmeye çalışarak gerçek yüzlerini açığa vuruyorlar. **Serxwebûn**'un önemli bir yanı da, emperyalizm gerçeğini böyle açığa çıkarması oluyor.

Bu gerçekler ve yaşanan gelişmeler ortamında, yeni yılda **Serxwebûn**'u bekleyen görevlerin daha kapsamlı ve ağır olduğu açıktır. Her şeyden önce, ulusal kurtuluş mücadelemiz daha ileri bir gelişme dönemine girmiş, mücadele ve devrimci çalışma daha çok yönlü hale gelmiştir. Geniş kitlelerin katılımı halini alan yeni gelişme sürecinde devrimci görevlerin daha ayrıntılı izahı ve kitlelerin daha yaygın eğitimi büyük önem arzetmektedir. Yine, Partimizi ve ulusal kurtuluş mücadelemizi tasfiye etmek amacıyla emperyalizmin, sömürgecilerin ve işbirlikçilerin çabalarını daha da arttıracakları ve yeni oyunlar tezgahlamaya çalışacakları açıkça görülmektedir. Süreç, Kürdistan devrimine işbirlikçiliğin daha çok dayatılmak isteneceği, bağımsızlık ve özgürlük hareketini tasfiye edebilmek için işbirlikçi çözümlerin geliştirilmeye çalışılacağı bir süreçtir. Bu doğrultuda yeni ilişkiler kurulmaya, yeni kararlar alınmaya ve bu yönlü daha çok güç hazırlanmaya çalışıldığı ortadadır. Bütün bunları, zamanında teşhir edebilmek, halkımızın gerçek çıkarlarını ve kurtuluşu sağlayacak siyasal hedefleri ortaya koyarak bu tür oyunları bozabilmek önemli bir görev olarak güncelliğini ve yakıcılığını korumaktadır. Bunlara bağlı olarak, dünyada yaşanan olaylar da çok daha yoğun ve önemlidir. Zaten bu tür durumlar, kaynağını biraz da dünyadaki bu gelişmelerde bulmaktadır. Marksizm-leninizmin devrimci ve yaratıcı özünü, devrimci değişimi ve gelişmeyi savunmak, bugün her zamankinden daha çok öneme sahiptir. Sosyalist ülkelerde son otuz yılın birikimi olarak ortaya çıkan ve bir bütün olarak sosyalizm uygulamasını sorgular hale gelen bugünkü durum, bilimsel sosyalizmin ve sosyalist değerlerin savunulması ve geliştirilmesi bakımından çok daha ciddi ve önemlidir. Partimizin daha kuruluş yıllarında ve programıyla dikkat çektiği bu dönem revizyonizm ve oportünizmin bilimsel sosyalizme verdiği zarar, II. Enternasyonal dönemindekinden hiç de az değildir. Hatta daha da ağır ve büyüktür. Bütün bunlar gösteriyor ki, günümüz devrimlerinin Ekim Devrimi gibi çok yönlü özellikleri vardır ve geniş uluslararası boyuta sahiptirler. Dünyamızın ve insanlığın ise, böylesi devrimlere her zamandan daha çok ihtiyacı bulunmaktadır. Bütün bu durumlar, **Serxwebûn**'un görevlerini ve faaliyetlerini daha da önemli kılmaktadır.

Kürdistan Devrimi, tüm bu açılardan önemli özelliklere ve olanaklara sahiptir. Kürdistan halkının kurtuluşu olduğu gibi, dünya halklarına ve insanlığa da vereceği çok şeyi bulunmaktadır. Böyle bir devrimin sesi olarak **Serxwebûn**'un, devrim önderliği, kadroları ve kitlelerin gücüyle, bu gücün sesi olarak, yeni yıldaki bu önemli ve geniş kapsamlı görevlerini başarıyla yerine getireceğine inanıyoruz. Bizler de, bu çabaların bir parçası olabilmek, elimizden gelen katkıyı yapabilmek için çalışacağız. Şimdiye kadar, hem gazetemizi izleyemediğimiz, hem de mektup ve yazılarımızın engellenmesi nedeniyle bu çabalara hemen hemen katılamadık. Zaten tutuklanışımızın önemli bir amacı da bu çalışmalara katılmamızın engellenmesiydi. Aynı amaç ve aynı yasaklar, hala da sürüyor ve şimdi bu özellikler daha çok açığa çıkıyor. Fakat, artık mahkemeler var, en azından bu vesile ile **Serxwebûn**'un daha çok konuğu olabileceğiz. Ayrıca olanaksızlıkları olanağa dönüştürmeye çalışarak, faaliyetlere katkımızı arttıracağız. En başta da, halkımızın, Partimizin ve devrimimizin çıkarlarının en iyi şekilde savunusunu yapacağız ve bunun gereklerine uygun yaşayacağız.

Bu vesile ile, tüm **Serxwebûn** okuyucularının yeni yılını kutlar, özgürlük mücadelemizde daha çok başarı dileriz. Bütün **Serxwebûn** çalışanlarının yeni yayın yılında daha da başarılı olacaklarına olan inancımızı belirtir, özlem dolu selam ve saygılarımızı sunarız.

B. Almanya-PKK Davası Tutukluları

PKK'DE GERÇEKLEŞEN SOSYALİZM VE KESİNLEŞEN HALK KİMLİĞİMİZ

(GEÇEN SAYIDAN DEVAM)

Şiddet olayına, bugün halk savaşının başlangıç süreci veya gerillanın gelişmesi diyoruz. Bu da, işin önem kazanmasına, bizi işin en kritik bir aşamasında savaşmaya götürür. Artık söz değil, çalışmalar bu sefer direkt silahla yürütülüyor. Direkt silah ne demektir? Bakın, silah, toplumlarda yasaklanan bir araçtır. Herhangi bir şey oldu mu, insanları hemen cezalandırmaya tabi tutar ve bir de derhal vururlar. Silah, gücün sembolüdür. Çok silahı olanların, çok siyasi gücü vardır. Hiç silahı olmayanların siyasi gücü de yoktur. En etkili silahı olanlar, en çok özgür olanlardır; yani her şeye hakim olanlardır. Hiç silahı olmayanlar, hiçbir şeye sahip olmayanlardır. Dünyamız gerçekliği tamıtamına böyledir. Biz de silaha el atmışız, bu demektir ki; sen çoğunun menfaatine karşı mücadele ediyorsun. Hele özgür ve bağımsız vatan için ve hiç kimsenin senin vatanın olarak kabul etmediği, "benim toprak parçalarımdır" dediği yerler için, sen özgür vatan şiarıyla yürüyorsan; hiç kimsenin adını bile kabul etmediği bir halk için yola çıkıyorsan ve burada "silahlı yürüyorum, kazanacağım" diyorsan, işler çatallaşır. Çünkü, eskiden bunu düşüncede öne sürebilirdin, belki iyi karşılamazdı kimse, ama senin üzerine o kadar amansızca gelmeye de yol açmazdı. "Sömürge ve sömürgecilik diyor; pratik deyip ağzında bir şeyler geveliyor" derlerdi. Dünya olsun, bölge olsun veya Türkiye ile Kürdistan'ın egemenleri olsun, bu konuda bir dereceye kadar üzerine gelmeyebilirlerdi. Gizli örgütçülük yaparsan, biraz daha gelirler. Diyelim ki o da diğeri kadar tehlikeli değildir ama bu, silaha sarılıncaya ve silaha başvuruncaya kadardır. Silah bir suç olayıdır. Silahlı adam, silahsız yüz adamdan daha güçlüdür. Hele hele Kürdistan gibi, gerçekten artık savunulacak ne varsa hepsinin silahla alınmak zorunda olduğu bir ortam sözkonusuysa, o zaman çok gizli bir işe girmişsin demektir. Ve bu aracı büyük bir özenle kullanmazsan, imhayla kendi sonunu getirirsin.

Bütün bu durumlara göz-kulak olmak gerekir. İşte dediğimiz gibi, bu PKK'nin yeni bir aşaması olan silahlı eylem aşamasıdır. Bu da, doğuşuyla birlikte kendisini gündeme dayatan bir aşamadır. Sadece silahın bulunması değil, en kötüsü kullanılmasıdır. Bazıları, "ben teorisyen değil eylemciyim" diyorlar. Eylemci deyince de aklına sık sık silah geliyor. İçine girilen en önemli yanılgı da budur. Arkasına teori ve politikanın en çok alınması gereken araç, silahtır. Silah belli bir teorik-siyasi çizgi sanatında yönetilmedi mi; başa müthiş bela olur ve nitekim çoğunun bu bela yüzünden başına iş gelmiştir. Neden? Sevdalısınız silaha, ama kullanmasını bilmiyorsunuz da ondan. Bugün bizde, silah yüzünden belaya girmemiş bir aile yoktur. Silahı çok iyi kullandığı için midir? Hayır! Aslında bizim toplumun, halkımızın silaha ihtiyacı var, fakat gerektiği gibi kullanamıyor. Tam tersine, birbirini boğazlamakta kullanıyor.

Bugünlerde en önemli sorunlarımızdan birisi de, PKK'nin eline vermeye çalıştığımız silahın, doğru kullanılmamasıdır. Çok tehlikeli yönelimler, yönetimler, hatta önderler tarafından PKK'nin elindeki silah doğru kullanılmıyor. Evet; birçok çabamızı yerle bir edecek kadar, yönetimsiz ve rastgele kullanılmıştır. Verimsiz bazı delikanlıların eline silahı vermemizin sorumlusu biziz. Şimdi düşünüyoruz; bir defa bunlar düşmanın üzerine gidiyorlar; düşmanın tepeden-tırnağa kadar silahlı konumu ve ordusunun özellikleri var, bunu değerlendirememe, kendi ellerindeki silahın anlamını bilmeme durumu felaket getirir. Ama, silah mutlaka kulanılması gereken bir araçtır da, görmemezlik de edilemez. Silahı vermek gerekir, ama sonrası, nasılı var. Onu biraz savaşan arkadaşlara bırakıyoruz. Arkadaşlar için bu daha gereklidir. Ben her ne kadar bugüne kadar arkadaşlar gibi, silahı aşkla elime almamışsam da, yıllardır hazırlığımı yapıyorum. Bu arada doğru yaklaşımın teori ve pratiği konusunda herkesten daha fazla çabamız vardır. Ama halen de bu en çok bizi uğraştıran bir sorundur. Ufak bir eğitimle veya "ülkeye gittik kendimizi yaşattık" demekle, kendinizi aldatırsanız, bunu hiç anlamamışsınızdır anlamına gelir. "Halk savaşı, gerilla savaşı" dedik; ama şimdi halkla ilişkiler, gerilla ilişkileri tanınmaz halde. Burada da bir kargaşa vardır. Kimisi bilerek tahrik ediyor, kimisi ödlek, kimisi de yapmacıklık içine giriyor. Bunun büyük sorumluluğu vardır. Çünkü, omuzuna silahı aldığın zaman yaşam şekli değişir. Yıllardır uğraşıyoruz ve araştırıyoruz; ne kadar kapsamlı eğitime yolaçtı, ne kadar örgütsel gelişmeye yolaçtı? Görüyorsunuz; o kadar da önemli gelişmeye yolaçmadı. Bir de kendinizi gözönüne getirin; çabalarınız çok cılız. Hatta ülkede on yıldır elinde silah, "ben gerillacılık yapıyorum" diyenlere bakın; ufak bir birimi doğru-dürüst eğitmiyor, silahlı eğitimi yapmıyor, uğrunda savaşacağı siyaseti, o siyasetin dayandığı çözümlemeyi kavramıyorlar. Dolayısıyla, kendisini çok tehlikeli bir gelişmeye yol açan konuma getiriyor. En çok eğitim isteyen silahlı mücadelede, inanç olarak, azim ve kararlılık düzeyinde, yüksek bir formasyon kazandıracaksın. Silahı eline alan adam, dünyada en azimkar, kararlı adam olacaktır. Kendinden vazgeçmiş adamın eline silah vermek, çok tehlikelidir ve kötü sonuçlara götürür. Burada bazı olaylar veya ülkede sizin de başınıza gelen birçok kazalar vardır. Düşman da vuruyor, ama silahı elinde olan bir adam, böyle vurulmamalıdır.

Evet, ideolojik ve politik yönden donanımsızlığınız, kendinizi bu işe vermeyişiniz, sizi çok zor durumlara düşürür. Bizim buradaki çabalarımız, zayıflıkları karınca kararınca gidermede bize şiddetle gereklidir. Hem de ekmek ve su kadar. Ama, bir ekmek kadar, bir su kadar hiç de kolay yenilip içilmiyor. Her şey yiğitlik ister, azim ister, bilinç ve siyaset ister. Bir de pratik eğitim ve silah gereklidir. Teoriden ziyade, pratik sonuç ister; bu bir pratik olaydır ama, iyi kullanma meselesidir ve örgüt işidir. En yaman çekirdek örgüt, silahlı birim örgütüdür. "Ben pratikten anlarım" deyip, gerekli olan örgütlenmeye yanaşmamak, onun gerektirdiği eğitimi tamamen bir kenara bırakmak ve "ben yalnız silahtan anlarım" demek, kendini en kötü bir şekilde aldatmak demektir. Bunu yaşayanlar yığınladır. Bazılarının elinde silah, bir put gibi olmuştur.

Teorisiz, siyasetsiz ve eğitimsiz adamın silahı, onun için bir eşya durumundadır. Dolayısıyla, onun elinde silah, gerici bir araç durumuna gelir; ve silahı Parti çizgisi için kullanmaz. Özellikle çoğunun, yetkisiyle, yönetim ve yürütme tarzıyla Parti çizgisine bela ettiği bir olgu haline gelmiştir. Silahlı mücadele sorunları, önceki süreçlerden daha fazla olarak bizi uğraştırıyor. Bir defa daha belirtelim ki, silahlar doğru kullanılmazsa, felaketlerin en büyüğünü getirir. Doğru kullanılması için de siyasal, örgütsel çaba müthiş gösterilmek durumundadır. Başta eğitimle, tecrübeyle kendinizi vereceksiniz. Siyasetin bütün doğru özü temelinde örgütleyeceksiniz, kumanda edeceksiniz. Silahlı mücadele, günün 24 saatinde yetkin bir kumandayı ister; her an hazır ve nazır olmayı ister. Böyle bir çabanın sahibi olmazsanız ve silaha hükmedemezseniz, silah size hükmeder. Silah, vahşi bir nesne gibidir. Tamamen kontrol altına alamazsanız, geri teper, vurur ve tepeler. Dolayısıyla silahın kontrolü için sağlam bir inanç, azim, cesaret kadar, siyasete oldukça hakim olmak ve en önemlisi de silahlı birimin dört dörtlük bir örgüt olayı halinde yaşaması lazımdır. Böylece, örgütün yürütebileceği emirler temelinde hedefe daha da süratli varılır; işler yerinde götürülür ve mutlaka götürülmesi de gerekir.

Gerçekten olaya birkaç kişi bakıyor; bizi en zor durumda bırakan budur. Çünkü bizimle ilgili olan bir olay değildir. Biraz bu silahı kullananlarla ilgili bir olaydır. İşte, komutanlıklardır, bizde daha yeni yeni gelişen takım komutanlarıdır, ana birlik komutanlarıdır vb. Bunlar gerçekten halihazırdaki durumlarıyla biraz da işin karikatürünü yaşıyorlar. Tabii ki yine bu meseleyi de halletmek gerekecektir. Büyük çabalarla komutanlaşamayan bir halk gerçekliği, başkalarının komutası altında yaşayan bir halk gerçekliğidir. Örgütlenmeyen silahlı bir hareket, maceracı, çeteleşen, eşkiyalaşan ve son tahlilde ezilmeye mahkum bir silahlı harekettir. Yine silahlanmayan bir siyaset, Kürdistan koşullarında siyasetten uzaklaşmak zorunda olan, boyun eğmeye, teslim olmaya götüren bir siyasettir. Dolayısıyla silah komutası, silahların örgütlenmesi ve bunun da bizi orduya götürmesi gereklidir. Gerçekten son tahlilde uğruna bütün çabaların harcanması gereken sorunlardan biri de budur.

Artık PKK'deki olayın başarısı, günümüzde ne kadar devrimci şiddeti örgütleyip örgütlemeyeceğine ve onun komutasını doğru yürütüp yürütmeyeceğine bağlıdır. Biz bütün endişelerin çözümünü, silahlı mücadeleyle, onun temel savaşım tarzıyla yürütüyoruz. Silahlı mücadelenin yanısıra, ideolojik-politik mücadele veriyoruz ve iç-dış cephe çalışmasını yapıyoruz. Fakat, temel mücadele biçimimiz, gerçekten bu araç etrafındadır. Burada en kötü olan, bu araca sağ ve sol yaklaşım göstermektir. Çoğumuzun kendini basitçe, kazanmadan feda etmesi bile sorunları ağırlaştırmaktan başka bir sonuç vermiyor. Yani, "şehit oldu, kendini feda etti" demekle de bu işin altından çıkılamıyor; bu bir çözüm değildir. Kürdistan halkının ilişkileri, artık ordulaşma ilişkilerine dönüşmüşse; -bu ordulaşma işi ve karşıdaki ordunun özellikleri ve bizim zayıflıklarımız biliniyor- silahı tek başına kurtuluş amacı yaptın mı, sağ yaklaştın mı, kendi başına daha fazla bela açarsın. Bu durumların oldukça bizi uğraştırdığını tekrar vurgulamak önem taşıyor.

Görülüyor ki; PKK'nin günümüze doğru gelişimini sağlamak; düşünüldüğü gibi olmadı. Burada hayli eksik yaklaşımlar içine girdiniz. Eğer bunun bilincinde olarak, kendinizi doğru katılıma verirseniz, kapasiteyi oldukça derinleştirirsiniz ve biçimsizliği oldukça aşarsınız. Bu temelde yeni çözümlemelerle gerçeğe ulaşmanız sözkonusu olacaktır. Ve günümüze doğru geldiğimizde, Kürdistan'da parti olmak; PKK'nin hem yaşadığı ve hem de yaşatmak durumunda olduğu bir aşamayı ifade eder. PKK biçimindeki yoğunlaşma, -bütün mensupları noksan ve de çok bireysel dayatma içinde de olsa- son tahlilde durumları etkileyen, hem de kendi siyaseti doğrultusunda belirleyen esas yaşam kuvveti oluyor. Güncel gelişmelerin özünde yatan bu gerçek, gerek düşmanın tavırlarının ve gerek ülke halkının çabalarının belirlenmesinde motor rolü oynamaktadır. Bu anlamda çizgisi yürürlüktedir ve doğuşundan günümüze kadar, bu niteliğini yitirmiş değildir. Ama dost-düşman ve mensupları kendilerini bu çizginin gereklerine göre ne kadar ayarladı? Bu da ayrı bir sorundur. Düşman, her gün bu çizgiyi kontrol altına almanın ve boşa çıkarmanın müthiş çabası içindedir.

Biz buna, günümüzde özel savaşımın yeni bir safhasıdır dedik. Daha da somutlaştırırsak; mevcut TC olgusu, özel savaş olgusuna dönüşmüştür. Onun özellikle temel kurumları olan cumhurbaşkanlığı, bakanlık, başbakanlık, parlamento ve yine partiler düzeninden tutalım, eğitim ve ekonomiye kadar her şey özel savaşın emirlerine göre yeniden düzenlemeye tabi tutuluyor. Kritik bir tarihi, çokça yaşadığı bunalımın hadsafhaya ulaştığı bir aşamayı yaşıyor. Bu hadsafhadaki bunalıma, bizim en derli toplu bir devrimci savaşla karşılık vermemiz sözkonusudur. İşte bu devrimci savaşımız temelinde yaptığımız çıkış karşısında, o da kesinlikle arkasına müttefiklerini alarak ve iç dayanaklarını yeniden örgütleyerek, değişik bir yönetim tarzıyla, savaş yöntemiyle, yani özel savaş vuruş tarzıyla kendini bu dönemden de çıkarmak istiyor.

Genel olarak; Türk egemenlik sisteminin son 12 Eylül döneminde yaşadığı faşizm ve gericilik yıllarının, eğer o dengeyle yaşamayı mümkün kılan bir coğrafyada bulunmasa ve bir toplumsal gelişme ve devletleşmeye sahip olmasaydı, yaşanması imkansız olacaktı. Biz, her zaman tarihi özetliyoruz. Doğu-Batı karşılaşmasının olduğu saha, başlangıçta köle imparatorluklarının, daha sonra feodal imparatorlukların kapışma alanı,islam feodalizminin egemenlik sahasıdır. Bu, en gözü doymaz, tepede en çapulcu ve de feodalleşmeyle karşılaşan Türk egemen sınıf kişiliğinin başlangıçta Selçuklu, sonra Osmanlı imparatorluğu biçimindeki çok gerici bir devletleşmesidir. Feodalizmin en gerici, işgalci tarzını, hem de Batıda gelişen yeni dönem kapitalizmine göre temsil etmedir. Bununla, 600 yılı aşkın süre Ortadoğu halklarını, özellikle Kürdistan ve Anadolu halklarını muazzam bir yokedici, tüketici, engelleyici konuma sevkederken, öte yandan Avrupa ve Ortadoğu'da birkaç Sultanlık ve hanedanlığın yaşatılması için, dünyanın en zorba imparatorluğu kuruluyor; ve seferber ediliyor. Bütün bunlar için derya kadar kan dökülüyordu.

Elbetteki, bunun daha sonraki tepkileri çok yıkıcı olacaktı. Bu temelde oluşmuş bir Osmanlı despotizmi, insanlığa karşı sadece haksızlık yapıp ganimet temelinde zorla el koymadan öteye anlamı olmayan bir mekanizma anlamına gelmekteydi ki, bu mekanizmayı kullananların ne kadar düşürülerek toplumu ne kadar gerileteceği ortadadır. Bunun, bir de yükselen, ilerleyen bir kapitalist sisteme karşı ve daha sonra TC'nin oluşturulması döneminde yükselen bir sosyalist sisteme karşı daha da olumsuz bir konumda işlevini sürdürmesi, başa gelebilecek en büyük kötülüktür. TC'nin, hem de kapitalizmin en kötü tarzından almış oldoğu milliyetçiliği hakeza böyledir. Yanıbaşındaki Ekim Devrimi'ni en kötü tarzda kullanan, ona özünde düşman, ama biçimde dost gibi yaklaşan Kemalizmle ayakta kalmanın son çabasıyla, bu imparatorluk kalıntılarını devletleştirmeye dönüştürür ve işte bunun adına da Türkiye Cumhuriyeti dersen, onun gazabından toplumların ne çekeceği ortadadır. Bu temelde geliştirilen devletin alt ve üst yapısının halkları ne hale getireceği, daha sonraki jenosit, katliam denemeleri sonucu ortaya çıkmıştır. Eski ganimetçi geleneklerini, daha çok devlet bürokrasisi biçiminde sürdürürlerse; işte "kötülüklerden kötülük beğen" misali bela görürsün. Cumhuriyet biraz böyledir. 12 Eylül, bütün bu sürecin en kötü aşamasıdır. Görülüyor ki tarih, biraz da Türk egemen sınıf geleneğinde en kötü tarzda ona kavuşuyor; despottur, işgalcidir, jandarmadır, astığı astık-kestiği kestiktir, jenositçidir, talancıdır, üretimle alakası yoktur, hep askeri örgütlenme adı altında çapulcu örgütlenme içindedir. Çocukları devşirip Yeniçeri yapar, anadilini, milliyetini, dilini, kültürünü yasaklar. Hep bu işlerle uğraşmıştır. Böylesine toplum üzerinde işlev gören bir rejimi, bir de günümüze doğru geldiğimizde başta ABD emperyalizmi olmak üzere, bütün emperyalist sistemin askeri yedek olarak kullanması, bölgede çıkarları tehlikeye düşürmüştür. İran'da islam devrimi

> ***"... Artık PKK'deki olayın başarısı, günümüzde ne kadar devrimci şiddeti örgütleyip örgütlemeyeceğine ve onun komutasını doğru yürütüp yürütmeyeceğine bağlıdır. Biz bütün endişelerin çözümünü, silahlı mücadeleyle, onun temel savaşım tarzıyla yürütüyoruz. Silahlı mücadelenin yanısıra, ideolojik-politik mücadele veriyoruz ve iç-dış cephe çalışmasını yapıyoruz. Fakat, temel mücadele biçimimiz, gerçekten bu araç etrafındadır. Burada en kötü olan, bu araca sağ ve sol yaklaşım göstermektir. Çoğumuzun kendini basitçe, kazanmadan feda etmesi bile sorunları ağırlaştırmaktan başka bir sonuç vermiyor. Yani, 'şehit oldu, kendini feda etti' demekle de bu işin altından çıkılamıyor; bu bir çözüm değildir. Kürdistan halkının ilişkileri, artık ordulaşma ilişkilerine dönüşmüşse; -bu ordulaşma işi ve karşıdaki ordunun özellikleri ve bizim zayıflıklarımız biliniyor- silahı tek başına kurtuluş amacı yaptın mı, sağ yaklaştın mı, kendi başına da fazla bela açarsın..."***

olmuş; işte Arap aleminde başka bir politik gelişme var, İsrail gerçeği hançerin sökülüp atılması gibi bir durumu yaşıyor. Türklük yine emperyalizmin elinde; nasıl eskiden islamın kılıcı olmuşsa, bu sefer de emperyalist karşı-devrimin kılıcı olarak yükselen sosyalizme, ulusal kurtuluşa karşı kullanılan bir kılıçtır. '80'lerde tamtamına emperyalizmin verdiği rol budur. Emperyalizmden aldığı buyruk; "başkaldıran halkını sustur, komşu halkları ve sosyalist ülkeleri tehdit et" şeklindedir. Tıpkı daha önce islamın fetih kılıcını savurduğu gibi, bu sefer de emperyalizmin kılıcını sağa sola atıyor, vuruyor, basıyor ve işkence ediyor. Türk generalleri ve Milli Güvenlik Konseyi denilen olay budur. Aslında bunun da ciddi bir ekonomik temeli yoktur, hatta öngörülü bir siyaseti de yoktur.

TC, emperyalizmin emriyle vuruyor, o köhnemiş tarihi devlet aygıtını kullanıyor. Aslında buna bunalım demek yetersiz kalıyor. Bu, başından beri fosilleşen, canlılık emaresi bile olmayan, dolayısıyla bunalıma girmesine bile gerek kalmayan bir oluşumu ifade ediyor. TC, çoktan ölmüş-bitmiş bir olaydır. İşte buna karşı, bizim tarafımızdan TC'nin tarihin çöp sepetine atılması durumu vardır. Eylemlerimiz, çıkışımız, yal-

"... Dönemler vardır, kendine özgü mücadele biçimlerini ortaya çıkarırlar. O dönemin o düzenleme biçimini sen iyi yönetimle, iyi savaştırmayla sonuca ulaştırmalısın. İyi yönetemezsen, iyi savaştıramazsan, dönem seni ezer geçer. İşte bizim de böylesi bir savaşım içerisine girdiğimiz bir dönemde, yönetim ve yürütme gücü olmayı en sağdan ve en sekter biçimde karşılamak isteyenler vardır. Bunun kalıntıları tarihin derinliklerine dayanır; toplumsal özellikler, gelenekler biçiminde gelişir..."

nız Kürdistan için değil, Anadolu için de yeni bir insanlık çağrısıdır. Mevcut devlet sistemini, yüzyıllık ve hatta binyıllık dayanaklarıyla reddediyor. Tamamen, halka demokrasi, özgürlük diyor. Sonucu budur diyor. TC'nin adını bile anmadığı Kürdistan için tam bağımsızlık ve özgürlük diyor. En büyük adaletsizliğine ve zulmüne karşı adalet ve özgürlük diyor. Ve bütün bunlar açıktır. Artık TC'nin değeri yoktur. Kendini reformize etme imkanı var mıdır? Hayır; çok zordur; yok olması kaçınılmazdır. Bu da emperyalizmin bir dayanağının yok olması anlamına geliyor. İşte o bildiğimiz 12 Eylül, böyle ortaya çıkarıldı. Ancak her şeye rağmen, tam başarıya ulaşamaması sözkonusudur. Biz, ona başarma şansını vermedik.

PKK'nin çıkışıyla sağladığı gelişme neye yol açtı? İşte, PKK'de silahlı savaşım, onun geliştirilmesi çabaları vardır. Sadece TC'nin özel savaş gerçeğiyle değil, bin asırlık ve hatta binlerce yıllık Kürt gericiliğiyle de; onun yarattığı düşüncesiz, yüreksiz bırakılmış, uşaklaştırılmış, kimliksiz, sefil, dağınık, sistemsiz tipi ve dobra dobra sizde de etkisini gösteren ve her bakımdan silik özellikleriyle de çekiştik. PKK savaşçılarısınız ama, yüzyılların harabesini yaşıyorsunuz. Bizim, sizleri yüceltip yüceltmememiz, beğenip beğenmememiz fazla bir anlam ifade etmiyor. Ama kendiniz önemli oranda harapsınız. Gerçekten sizleri güçlendirmeye çalışıyoruz. Bu yıllarda bununla uğraştık. Birazcık cesaret, bilinç, irade ve donanım; bu öyle kolay gerçekleşen bir yönlendirme ve büyütme işi değildir. TC'ye yönelik çözümleme veya onun politikalarına kendi politikalarımızı dayatma; diğer yandan da yapımızı kargaşadan, sistemsizlikten çıkararak düzenli bir kuvvet haline getirme; siyasal ve askeri bir kuvvet haline getirme temelinde yaptığımız çalışmalar, günümüzde bizi PKK'nin bu aşamasına getirmiştir.

PKK, içinde bulunduğumuz bu aşamada, dostun da düşmanın da gördüğü gibi, savaşma yeteneği olan bir harekettir. Bu savaşım ideolojiktir-politiktir, askeridir-ahlakidir, ulusaldır-enternasyonalisttir, sınıfsaldır-cepheseldir. Bu hareket kimliğiyle hedefe doğru gitmeye çalışıyor. Önündeki özgürlükçü savaş dönemine böyle yürüyor. Bu çok çeşitli gelişmelerin sonucu olarak, özel bir devrimci savaş dönemidir. Bu nedenle, bizi çökerterek kendi başarısına gitmek isterken; biz de halkın en yaratıcı gücü olan gerilla ile onun özel savaşını boşa çıkararak, büyük bir özgürlük adımını başarmak istiyoruz. Bu konular Parti edebiyatımızda ifadesini oldukça bulmuştur. Ondan da öteye, talimat ve belli bir örgüt düzenine kavuşmuştur. Mesele, yeni saptamalar değildir; olanca çabamızla, bu doğrultuda önümüzdeki dönemin devrimci savaşımını, gerillasını yürütebilmemizdir. Biz, gerillanın özgür yaşamının özünü değerlendirdik. Genelde ihtiva ettiği anlamı ve onun örgütlenişini, yönetilişini, vuruş tarzını, zaferi mümkün kılacak kadar netleştirdik. Günümüzün mutlak anlamda tutturulması gereken gerilla halkası, ona yaklaşım, onun nasıl yaşayacağı ve nasıl bir savaşım tarzını günlük olarak gerilla birliği içinde hayata geçireceği; eğitim, halkla ilişkiler ve vuruş tarzı konularında oldukça belirgin bir aydınlanma vardır. Sorun, bununla özel savaşın üzerine gitmek; her türlü köhnemiş sosyal yapının işbirlikçilerini ezmek; sömürgeciliğin ekonomik, sosyal düzeyde temellerini biçmek; ve onun askeri savaş planlarını yok etmek, sınırlandırılması gereken yönlerini sınırlandırmaktır. Artık bu bizde, politikanın en canlı taktik özelliğidir. Bu taktik özelliği biz iyi bilir, doğru savaştırırsak, sonuca gideriz. Bunun dışında PKK'nin güçlü zafer yolunu açmak mümkün değildir.

Dönemler vardır, kendine özgü mücadele biçimlerini ortaya çıkarırlar. O dönemin o düzenleme biçimini sen iyi yönetimle, iyi savaştırmayla sonuca ulaştırmalısın. İyi yönetemezsen, iyi savaştıramazsan, dönem seni ezer geçer. İşte bizim de böylesi bir savaşım içerisine girdiğimiz bir dönemde, yönetim ve yürütme gücü olmayı en sağdan ve en sekter biçimde karşılamak isteyenler vardır. Bunun kalıntıları tarihin derinliklerine dayanır; toplumsal özellikler, gelenekler biçiminde gelişir. Bazılarının Partimizin oluşumundan günümüze kadar, doğru olmayan katılım ve partilileşmemede ısrar ettiklerine; günümüzün silahlı savaşımına doğru yaklaşmadıklarına ve gerçekten bir düşman askeri, hatta ondan da kötü bir düşman subayı gibi pratik sergilediklerine değinmek gerekir. Düşman subayları çok iyi eğitilmişlerdir ve yürüttükleri savaşı iyi bilirler. Bizim silahlı savaşımın saflarına katılan, onu yönetmek-yürütmek durumunda olan kadromuz, gerçekten kendini geleneksel olarak nasıl Partiye bütünüyle katmamışsa, özelliklerini kendisinde canlandırmamışsa, silahlı savaşımda da daha kötü bir duruma düşme tehlikesiyle karşı karşıyadır. Bunun aşılması gerekir ve nasıl olması gerektiği de konulmuştur. Bu konuda oldukça somut değerlendirmeler yapıldı. Silahlı mücadele içerisinde eski tortu yaşamını daha kolay sürdürmenin ucuz hesabı içinde olandan tutalım, her türlü toplum sahasından mahrum edilmesi gereken tutkularını silah gücüyle yürüten lümpenlere kadar; yine bırakalım silahı, bir sopa bile taşıyamayacak olanından yerel silahlı örgütlenmenin içerisinde, "işte ben de bir kişilik sahibi oldum" deyip kendini bu araçla ayakta tutmaya çalışanlara kadar, ipe sapa gelmez bir yığın tutum ve davranışlar gördük. İşte böyleleri vardır. Bu, toplumsal tortu, toplumsal olarak örgütlenememe, sistemlilikten uzak olma, kısaca bir türlü dikiş tutturamama özelliklerinin Partiye, hem de silahlı mücadeleye en kötü yansıması anlamına geliyor. Onun için, bir yetki veriyorsun, bu yetki onu müthiş güdükleştiriyor. Çünkü yaşadığı geçmiş ve toplumsal koşulları devrimci tarzda aşamamıştır. Bu anlamda tam devrimcileşememiştir; onun için güdükleşiyor. Demin partilileşmeyi açıklarken; yaptığımız gibi, mevcut gerçekliğe doğru yaklaşım gösterse, devrimci-

"... Bizim için sınıf mücadelesi çok önemlidir. Ondan da öteye gericilikle mücadele çok gereklidir. Derler ya, 'şeriatın kestiği parmak acımaz.' Bir yerde bizim çizgimizin de öyle kesici özellikte olması gerekiyor. Bu tiplerin bulunduğu yerde çizginin böyle keskin olması gerekir. Bütün bunları yaparken de, bizde ayakta kalanlar çok azdır. Özellikle de içteki olumsuzluklara, direkt düşman dayatmasını olduğu kadar, olaylı her türlü gericiliği de kendisine zemin yapanlara yönelik mücadele saflarımızda yoğundur ve olmalıdır, olacaktır..."

leşmesini de bu tarzda yapsa, o adamın silaha yaklaşımı tam bir komutana yaraşır biçimde olur. Ve o silahı vurduğu yerden kaynak fışkırtır. Düşmanı yarar, halk ordularını sükun ettirir. Ama adamın devrimcileşmesi böyle olmadığı için, arka cephesi bulanık, karmaşıktır. Aslında ideolojik bilinçten de, ciddi bir siyasi eğitimden de yoksundur. Fakat, işine öyle geldiği için silahlı savaşım önderliğine katılmıştır. Dolayısıyla en kötü dayatmada bulunabiliyor. Bir de güdüleri vardır; yani sosyalizm gibi eleştirici, özgürleştirici tutkulara, umutlara sahip değildir. Fırsat bulsa ona el koyacak, köleleştirecektir. Bu tiplerde despot olma tehlikesi fazladır. Kürt kültürü, Kürdistan'daki feodal kültür bunu sürekli tahrik ediyor. Bu adam eline silahla beraber yetkimizi aldı mı; hani "çingeneye paşalık vermişler önce babasını öldürmüş" tarzından bir pratik sergilemekten çekinmez. Bu söz bizim için de geçerlidir ve ayıp değildir. Kürtlük adına, hatta bazıları PKK'lilik adına bindiği dalı kesiyorlar. Bunlar görünüşte PKK'lidirler, özde değildirler. Kaldı ki savaşı bu tip kalıntılarla kazanmak şurda kalsın, yenilgiye gidilir. Biz, bu yaklaşım sahiplerini de oldukça açığa çıkardık.

Ayrıca, savaşımın nasıl geliştirileceğini ve nasıl yürütüleceğini kapsamlı olarak değerlendirdik. Tüm olumlu özelliklerini açıkladığımız gibi, savaşla nasıl oynanıyor, oynayanların nitelikleri ve oynayış tarzları; komutanlık, militanlık özellikleri; eğitim, örgütleme ve halkla ilişkiler, bunların tüm olumsuz sonuçlarını da sergileyerek gösteriyoruz. Bir yandan bütün faaliyetlerimize damgasını vuran doğru çıkış, kararlılığımız, pratiğimiz ve diğer yandan başından beri ona musallat olan ve bir anlamda da her dönemde değişik yoğunlukta da olsa, kaçınılmaz olan eskiyi, düzeni şu veya bu oranda yaşayanların olumsuzlukları vardır. Yanlış anlayışlar, savaşın olumlu yanının çizgiye hakim olmasını önleyememiştir; ama oldukça zorluyor ve tehlikelerle karşı karşıya bırakiyor. Sadece bir kişinin tanımı böyledir de demiyoruz. Bir dönemin esas özelliğidir de demiyoruz. Bunlar, hemen hemen her mücadele dönemimizde değişik kişilerde, değişik oranlarda yaşanan durumlardır. Bu, önderlik gerçeğinde, onun kavrayış ve uygulanışında çeşitli biçimlerde kendini sergilemektedir.

Bizim yürüttüğümüz savaşın özünde, olumlulukların egemenliği için büyük çaba harcama vardır. Onu örgütlü, etkili kılmaya çalışırken; işte kendini en az hazırlayan, en az katan, dönüşüm denilen olaydan habersiz, ama çeşitli güdülerle veya çeşitli kazavari şeylerle savunmuş olanların bu denli olumsuzlukları da sözkonusudur. Biz, buna Parti içinde savaşım diyoruz, çizgi savaşı diyoruz. Ve bu gereklidir de. Dışardan, açıktan verilen savaşlar biraz ayrı gelişir. Her şeyden önce, eski Kürt tipi iflas etmiş bir tiptir. Dünyada en dikiş tutturamayan tip; kendi Kürtlük ve kimlik olayına en düşkünce yaklaşan tiptir. Kendimizi, bu tiple savaşmak zorunda görüyoruz. Bunu inkar etmiyoruz ve gerçekten bunun böyle olduğunu ortaya koyuyoruz. Dünyanın diğer uluslarında, temel gerçeklere tamamen bağlılık vardır. Bizde ise en vurdumduymaz, en boşvermiş ve her an döneklik yapılabilecek bir biçimde yaklaşım vardır. Bunların olduğu yerde doğru kural ve kaidenin yeri yoktur; temel kurum ve temsilciliklerin gelişimi yoktur. Ve bunlar, "bir dokunursan kendimi yere atarım, çamura batarım, gözümü düşmana diker ona kaçarım" diyen anlayış sahipleridir. Temel değer yargılarının içinde bulunmuyorlar. Adeta, "Sen bana bir zarar verirsen, ben de on zarar veririm hem de en yüce değerlere; bana biraz ters yaklaşırsa, ben de Partinin canına okurum, hem de en alçakça bir biçimde" diyerek bu tutumlarda ısrarlı olanlar vardır.

Görülüyor ki; bizim için sınıf mücadelesi çok önemlidir. Ondan da öteye gericilikle mücadele çok gereklidir. Derler ya, "şeriatın kestiği parmak acımaz." Bir yerde bizim çizgimizin de öyle bir kesici özellikte olması gerekiyor. Bu tiplerin bulunduğu yerde çizginin böyle keskin olması gerekir. Yürütme biraz da böyle olmak zorundadır. Bütün bunları yaparken de, bizde ayakta kalanlar çok azdır. Bunların ayakta kalmasına büyük özen göstermek gerekiyor. Özellikle de içteki olumsuzluklara, direkt düşman dayatmasına olduğu kadar, dolaylı her türlü gericiliği de kendisine zemin yapanlara yönelik mücadele saflarımızda yoğundur ve olmalıdır, olacaktır.

Bir yandan özel savaşım, öte yandan içteki geri dayatmalara karşı savaşım, PKK olayını oldukça net bir biçimde tanıma kavuşturuyor. Bu anlamda, PKK'nin temel aldığı esas gerçeklere sadakatle bağlı olduğumuzu belirtmek gerekir. PKK, mücadeleye daha başından beri layık olduğu değeri vermesini bilmiştir. Türk sömürgecilik sistemine önce teorik, sonra ideolojik-politik karşılık vermesi yerindedir. Ve bugün sömürgeci gerçeğe, ulusal kurtuluş mücadelesi biçiminde bir karşılık veriyor. Bu mücadelede tutarlılığını ne kadar geliştirmiş ve bunu ne kadar sağlamlıkta örgütlemiştir? Bu bir iç sorundur, ama esas itibarıyla Türk sömürgeciliğine, tarihimizin en onurlu cevabını vermiştir ve biraz da en uzun süreli savaşını veriyor. Demek ki bu konudaki tespitini güce kavuşturmaya yönelik çabası yerindedir. Bu çaba çok gerekliydi ve ifadesini de günümüzde iyi bulmuştur. Bunu, yürüttüğü savaş biçiminde netleştirmiş ve kendini dosta-düşmana kabul ettirmiştir. Bu savaşı düşman bile itiraf ediyor. Dostlar her gün, "yerindedir, daha da geliştirilmesi gerekir" diyerek umutlarını, desteklerini giderek artan bir oranda gösteriyorlar. Hakeza Kürdistan kimliğine sahip çıkmak, bununla bağlantılı olarak günümüzde; dünyaya, ülke halkına ve düşmana da kendisini kabul ettirmiştir. Kürdistan'ın ülke olarak varlığı, üzerinde yaşayan halkın varlığı kesinlikle kabul görmüş durumdadır. Her ne kadar bazı çevrelerde, bazı kesimlerde olmasa da, halk kimliğimizi düşman da kabul etmiştir. Emperyalizm; hem halk kimliğimizi, hem

"... Batı Almanya'daki bir yargılamada olduğu gibi; emperyalizmin hiç de Türk barbarlığını, faşizmini aratmayan bir tarzdaki yüklenmelerine karşı hakkı, adaleti ve ulusal kurtuluş kadar enternasyonalizmi de savunmamız, uluslararası zeminde bizim nasıl özgürlük savaşçısı olduğumuzu; bizi aldatamayacaklarını, çoğunu düşürdükleri gibi düşüremeyeceklerini, boyun eğdiremeyeceklerini ortaya koyuyor ki; bu çok önemlidir. Mücadelesini bu kadar uluslararasılaştırma ve onu en şiddetli baskılara karşı sürdürmeye cesaret etmesi, PKK'nin büyüklüğünü kanıtlamakla kalmıyor, uluslararası alandaki rolünün ne olduğunu da ortaya çıkarıyor..."

ülke kimliğimizi kabul etmek zorunda bırakılmıştır. Halkımızın kendisi kimliğine, tarihinde ilk defa bu denli sahip çıkmaya çalışmaktadır. Ve kimliğe bu sahip çıkış; bazı işbirlikçi çevrelerin kültürel düzeyde kılıf geçirme çabalarına rağmen, silahlı savaşım düzeyine, yani savaşan halk gerçekliği düzeyine varmıştır. Gerçekten dünyamızın savaşan sayılı halklarından birisi olmaya doğru gidiyoruz. Halkımızın bu biçimde kimliğini savaşla kazanma olayı; içine girilecek en devrimci gelişmelerden biridir. Baştan beri ülkemizin koşullarına, onun tarihine uygun bir halk tespitimiz; savaştığımız oranda kimliğe kavuşabileceğimiz, kavuştuğumuz oranda savaşabileceğimiz tanımı yerinde olmuştur. Diğerleri de bu kimliğe yaklaşıyorlar; bizden daha fazla bu kimliği ağızlarına alıyorlar. Türk solu da öyledir. Emperyalizm de öyle ele alıyor. Fakat bunlar, sadece işin sonuçlarıyla uğraşıyor; yani büyük devrimci halk savaşımı çıkışımızla oynuyor ve çoğunlukla da onu boşa çıkarmanın sinsiliği içinde bulunuyorlar. Adama derler, "daha düne kadar nerdeydiniz" diye. Evet emperyalizm, işbirlikçiler, yine bu aydın taslakları daha ilk dönemde de vardılar. Niye o kendilerini akıllı, güçlü sandıkları dönemde değil de, şimdiki dönemde bunu kabul ediyor-

lar? Tabii ki mücadelemizin etkileri sonucudur. Bunlar mücadelemize dürüstçe olmayan tavırlarla yaklaşıyorlar. Ki bu, savaştan zararlı çıkanların, gelişmeler karşısında durum ayarlamak, kendilerini tamamen devrime yedirmemek ve yenilgi almamak için, bildiğimiz bir taktik değişikliğidir.

PKK gerçekliği ve PKK'nin atfettiği anlam dışında gerçekliğimizle, halk gerçekliğimizle ilgilenenler, halka sadakatlerinden, halkın gerçek kimliğine bağlanmalarından söz edemeyecekleri gibi, ona çeşitli kültürel düzeyde tanım bulmakla, bunun çabası içine girmekle de aslında onu en özgür, en bağımsız duruma getirecek savaşıma karşı da aldatma peşindedirler. Savaşımı boşa çıkarmanın hesabı içindedirler. Bu amaçla, son geliştirdikleri ve daha da geliştirmek istedikleri emperyalist metropollerdeki Kürt konferansları, kimlik arayışları tamamıyla böyle bir amaç taşıyor. Onların kimlik arayışı şudur: Devrim bu halkı bağımsızlığa, özgürlüğe götürüyor. Bu onlar için bir tehlikedir. Birçok çıkarları ve başta da Ortadoğu'da en dayandıkları güç olan TC için de tehlikelidir. Özünde TC'yi kurtarmak istiyorlar, biçimde kendi çıkarlarını kurtarmak istiyorlar. Onun için Kürt kimliği akıllarına geliyor. Bu Kürt kimliği amansız bir karşı-devrimci terör altında yok oluyor. Fakat onlar PKK'yi terörist ilan ederler, kendi destekledikleri azgın TC'yi terörist olarak değerlendirmezler. PKK'nin silahsızlanmasından yanalar, iliklerine kadar silahlandırdıkları TC'ye toz kondurtmazlar. Kürt halkını silahsızlandırmak, Türk faşizmini ise en gelişmiş teknolojiyle sonuna kadar silahlandırmak isterler. İşte bunlar bu kadar ikiyüzlü, bu kadar aşağılık sahtekarlardır.

Bu güçlerin Kürt kimliğine "ilişkin" çalışmaları, onların Kürt halkından tamamen tecrit olmalarını önleyemez. Çünkü bu onların sahte dostluk kisvesi altında içine girdikleri bir taktik değişiklikten, yani stratejik saldırılarının basit bir taktik değişikliğinden başka bir şey değildir. Bunlar, Kürt işbirlikçisiyle, Türk işbirlikçisiyle ve bir de emperyalist ağababalarıyla birlikte, Kürt halkının kendi öz kimliğini bağımsızlık ve özgürlük temelinde yakalama savaşına, karşı bir savaşla cevap veriyorlar. Fakat değişik cephelerden, değişik taktiklerle stratejilerini hayata geçirmeye çalışıyorlar. Bu nedenle onları Kürdistan halkının yanında değil, karşısında görmek daha doğrudur. Bunlar, sadece halkın sahte dostları da değil; dostluk kisvesi altında düşmanlığı tezgahlayan, düşmanlığın politikalarına geçerlilik kazandıran konumdadırlar. Dolayısıyla, bunların halkımızın kimlik savaşımında yerleri yoktur; buna karşı olan cephe içindedirler. Tabii ki bizim yürüttüğümüz savaş ise gerçekten belli bir kimliğe ulaşma temelinde gidiyor. Bu, bağımsızlık ve özgürlüğe ulaşma, siyasetten ekonomiye kadar kendi gücünü bulma temelindeki bir kimlik savaşımıdır. Bu şekilde enternasyonalizmi, başta komşu halklarda olmak üzere, eşit ve özgür temelde bir savaşımı yayıyor. Özellikle çağımızda yer yapma anlamında, en soylu bir enternasyonalist özelliği temsil ediyor. Herhangi bir halktan daha fazla eşit ve özgür temelde kendine yer yapmanın çabaları içindedir. Sadece bir ulusal kimlikten bahsetmiyoruz, uluslararası ilişkilerde hak ve adaleti en çok zorlayan bir halk durumundayız. Başta komşu halkların içinde yaşadığı adil olmayan zorba rejimlere özgürlüğü ve adaleti dayatan bir halk olduğumuz gibi, sosyalizm olgusuna yaratıcı yaklaşımımızla enternasyonalizmi yaşatıyor ve emperyalizmin insanı düşüren her türlü sahtekarlıklarına karşı da savaşıyoruz. Bugün Batı Almanya'daki bir yargılamada olduğu gibi; emperyalizmin hiç de Türk barbarlığını, faşizmini aratmayan bir tarzdaki yüklenmelerine karşı hakkı, adaleti ve ulusal kurtuluş kadar enternasyonalizmi de savunmamız, uluslararası zeminde bizim nasıl özgürlük savaşçısı olduğumuzu; bizi aldatamayacaklarını, çoğunu düşürdükleri gibi düşüremeyeceklerini, boyun eğdiremeyeceklerini ortaya koyuyor ki; bu çok önemlidir. Mücadelesini bu kadar uluslararasılaştırması ve onu en şiddetli baskılara karşı sürdürmeye cesaret etmesi, PKK'nin büyüklüğünü kanıtlamakla kalmıyor, uluslararası alandaki rolünün ne olduğunu da ortaya çıkarıyor. Dolayısıyla, orada yargılanan bir avuç yoldaşın mücadelesini, ikinci dünya savaşı sonucu onbinlerce insanın yok edilmesinde, uygarlığın paramparça edilmesinde en büyük suç ortağı olan ve bugün de bize saldırı yönelten, uluslararası gericiliğin baş temsilcilerinden Alman emperyalizmine karşı verilen, ve insanlık adına da bir değeri olan bir mücadele olarak algılamak gerekir. Bir dönemler Alman faşizmine karşı savunulan, nasılki insanlık ise, bugün de onların kalıntılarına karşı sürdürülen PKK mücadelesi, özde bir insanlık, yani uluslararası anlamı büyük olan bir adalet savaşıdır. O bir hiçtir; milyonları katleden bir emperyalist devlettir. Birkaç kişiye mi acıyorlar, bunları mı kullanmaya ça-

lışıyorlar? Buna kargalar bile güler. Bunlar, TC'nin özellikle '80'lerden itibaren zor durumlara düşürülmesinde rol oynayan PKK'ye yönelik imha, tasfiye politikasında yerlerini almak için, bize karşı açıkça bir saldırının önemli parçasını oluşturmak için bu baskı, işkence, tutuklama ve yargılamaya cesaret ettiler ve görevlerini yerine getirdiler. Bu anlamda, şunu her zamankinden daha iyi görüyoruz ki; halkımızın ulusal kurtuluş gerçeğine karşı görünüşte her ne kadar Türk faşizmi savaşıyorsa da; özünde onu ayakta tutan, ekonomik, siyasal, askeri ve her alanda güçlendiren emperyalizm, her türden gericilik savaşıyor. Hemen söyleyelim; bunlar TC'ye olan desteklerini bir gün çekerse, bu rejim karşımızda kısa sürede çökmekten kurtulamaz.

O halde özünde bize karşı savaşı sürdüren ve Türk faşizmini yoğun bir biçimde destekleyen, emperyalistlerin ta kendisidir. En büyük destek de Alman emperyalizminden geliyor. Bunlar TC'yi bıraksın, sıradan bir tarafsızlığı tercih etsinler ve biz de tek savaşalım. O zaman, hak ve adaletin nasıl yerine geleceği, çok daha iyi anlaşılır. Demek ki; bizim savaştığımız, sadece bir Türk sömürgeciliği değildir. Biçimde, bizim her gün savaştığımız, Türk sömürgeciliğidir; fakat ona gerekli olan bütün dayanağı, silah tekniğini ve ekonomik yardımı, emperyalist ağababaları sağlıyor. En başta destek veren de, tehlikeli konumda olan Alman emperyalizmidir. Emperyalist karşı-devrim cephesinin bu saldırıları da gösteriyor ki, bizim ulusal kurtuluş savaşımız, tamamen enternasyonal bir savaştır; ve bu anlamda da sınıfsaldır. Çünkü Alman emperyalizmi ve ABD emperyalizmi esas itibarıyla günümüz dünyasında en tehlikeli iki emperyalist güçtür. ABD emperyalizminin Partimizi bir nolu "terörist" örgüt olarak ilan etmesi, Alman emperyalizminin ise bizi yargılamaya kalkışması ve bir de -gizlisinden ayrı- bunu açıkça yürütmeye çalışmaları, ulusal kurtuluşçuluğumuzun, ulusal kurtuluş hareketleri içerisinde en insani, enternasyonalist ve anti-kapitalist nitelikte olduğunu gösterir. Özellikle günümüz PKK'sinde, Avrupa'da mücadele eden PKK olayında ortaya çıkan budur. Bunların, bir yandan da Kürt işbirlikçilerini nasıl devreye koyduklarını görelim. Bunlar ne yapıyorlar? Önce besliyorlar, sonra da eğitip terbiye ediyorlar. Bunlar zil çaldıkları zaman nasıl mide öz suyunu bırakacaklarını iyi biliyorlar. Kısacası, böyle bağlamışlar. Ulaşılmak istenen hedef şudur: "PKK'nin imhası gerçekleştirilsin, geriye bu takımın kendisi kalsın." Emperyalistlere bağlı bu uşak bekçiler de, kültürel kimliğin taşıyıcıları oluyorlar. Bazı insan hakları ve kültürel kimliğin, güya bunların eliyle icra edilmesi sağlanacaktır. Bu da emperyalist bir komplodur. Dolayısıyla, emperyalizm tarafından çok somut olarak yetiştirilen ve ipleri onun elinde olan bu işbirlikçi çevrelere karşı da bir mücadelemiz vardır ki; bu da, iç gericiliğe karşı bir mücadeledir. Emperyalizm, ihanet ettirilmiş Kürt işbirlikçilerinde ne varsa, hepsini Avrupa'da tekrar başa bela yapma çabaları içinde bulunmaktadır. Çok açıktır ki; bizde yerel işbirlikçilik, Türk faşist sömürgeciliği ve emperyalist burjuvaziyle çok içiçe geçer. Dağda, zindanda, mahkemede, ideolojide, ruhta içiçe geçmiştir. Bunlara karşı yoğun bir mücadele sözkonusudur ve böylesi bir mücadeleye ancak en insani en enternasyonalist mücadele ve ulusal kurtuluş mücadelesi adı verilir. Aynı zamanda en sınıfsal mücadele adı verilir. Daha da ötesi, en ahlaki, en ruhi mücadele adı verilir. Demek ki PKK, öyle gösterilmeye çalışıldığı gibi bir ayrımcı veya salt bir Kürtçü hareket değildir; bu yönü çok çok sınırlıdır. Asıl yönü, sadece günümüzde değil; tarihte de olan-bitene karşı insanlığın en soylu bir çıkışı olmasıdır.

O halde, PKK'yi bütünüyle yaşamak demek; bütün bu özellikleriyle yürütülen savaşımını anlamak demektir. Bu savaşımın yürütülüş biçimine, cesaretine, moraline ve ahlakına ulaşmak demektir. Demek ki; kimlik savaşımız, aynı zamanda ahlaki kimliğimizi kazanmaktır. Yine sömürgeciliğin yaydığı her türlü ahlaksızlığa karşı en ahlaki bir tutumdur. Kimliksizliğe karşı kimliğe sahip çıkmaktır. İnsanı insan yapmaktan alıkoymak durumunda bırakan her şeye karşı insanlık savunucusu olmaktır. Bu anlamda, insanlık onuru, insanlık namusunu kurtarma savaşımıdır. Ve bu da, kendimiz için gerekli olan her şeye sahip çıkmanın bir savaşıdır. Çağımızda en şerefli ve onurlu olanı kendi bünyemizde de gerçekleştirmedir.

Tabii ki bu, aynı zamanda toplumsal gelişmelerin bilimsel ifadesi olan sosyalist doğrultuyu doğru yakalamakla mümkündür. PKK'nin sosyalizmi kendine uyarlaması, kendini sosyalistleştirmesi, en yaratıcı özelliklerinden birisidir. Sosyalizmin doğru kavranıp uygulanması adına bizim yürüttüğümüz savaş, bugün gerçekten reel sosyalizmin bile zorbela altından kalktığı sorunları daha şimdiden çözme şansını veriyor.

PKK'nin sosyalizme yaklaşımı, baştan günümüze kadar doğru temellerde ele alınmış ve yürütülmüştür. Evet, sosyalist sistem temsilcilerinin, 70 yıldan sonra sosyalizmi o kadar inşa ettiklerini, hatta komünizme ulaştıklarını iddia ettikleri bir dönemde, yaygın bunalımlarla başetmek için kapitalizmden medet ummaya gidecek kadar bir sağ sapmaya düşmelerine karşılık bizim o kadar geri toplumsal koşullardan bu kadar ileri, soylu bir savaşımı sosyalizm önderliğinde, kılavuzluğunda gerçekleştirebilmemiz; bu, gerçekten sosyalizmin bir zaferidir. Bu anlamda, günümüzün sosyalizm akımının en seçkin temsilcisi olarak, PKK'yi örnek göstermek yerindedir. Ortadoğu çelişkilerini milliyetçilikle, islamiyetle çözme çabalarının daha da içinden çıkılmaz durumlar yarattığı; ve çok iddialı görünmesine rağmen, bir İran İslam Devrimi'nin bile, Irak karşısında gerilediği, en azından günümüzde savaşı sürdüremez duruma geldiği bilinmektedir. Bizim çok az bir donanımla, rahatlıkla bütün Ortadoğu gericiliğine karşı savaşı geliştireceğimizi ve bu yetenekte olduğumuzu söyleyebiliriz. Daha ilk çıkışımızda bize dayatılan, sosyalizmin saptırılmış biçimiydi. Ki buna, doğmatizm, sosyalizmin devrimci özünden boşaltılmış biçimi, ya da resmi komünist partilerinde dile gelen sosyalizm diyebiliriz. Sosyalizmden sapmayı ifade eden bu yaklaşıma karşı, sosyalizmi yetkince temsil edişimiz, onu en geri bir toplumun çelişkilerinde kullanışımız çok önemlidir. Ve bu anlamda eğer daha da üzerinde düşünüp, gereken doğal sonuçlara ulaşılırsa, dünyanın birçok alanında, mevcut çok hatalı uygulamalar yüzünden gözden düşürülmek istenen sosyalizme en soluk aldırıcı ve çekici nitelikte bir mücadele ortaya çıkar. Dolayısıyla insanlığa değer kazandırıcı özellikte yaratıcılığa ve çözümleyiciliğe ulaşmamız mümkün hale gelir ki; bu da sosyalizme yapabileceğimiz büyük bir katkı ve onun temsiline en anlamlı bir karşılığı vermemiz olacaktır. Bu biçimiyle PKK'de gelişen sosyalizm, bilimsel sosyalizmin tanımındaki en uygun ifadesi olmaktadır. Yaratıcılığı daha da güçlendirdiğimizde; çeşitli ulusal ve uluslararası sorunlara uygulamasını bu tarzda geliştirdiğimizde, görülecektir ki; PKK'de, -günümüzde birçok yetersizliği taşısa da- sosyalizm temsilciliği seçkindir, anlamlıdır ve hayli öğreticidir. O halde, bir de bu yönüyle, sadece sosyalist bir hareket olmakla ve mevcut sosyalizmi aktarmakla yetinmiyoruz. Aynı zamanda onun iddialı ve yaratıcı bir savunucusuyuz da. Tarihe uygulanmasını, günümüze uygulanmasını ve geleceğin de bununla yaratılmasını sağlamada en iddialı bir konuma da ulaşmış bulunuyoruz.

Görülüyor ki; günümüzde ortaya çıkan PKK gerçekliğinde daha birçok özelliği ele alıp açmak mümkündür. Tarih ve çağın iyi netleştirdiği birçok kavram, kendi somutumuzda PKK biçiminde, en ileri, en devrimci, yaşamı anlamlı kılıcı bir sentez, bir sistem haline getiriliyor. Bu sistem, bir halkı yeniden özgürlüğe, yaratıcı bir ulusal gelişmeye, sınıfsal çelişkilerden kurtulmaya, hemen hemen her sahada kaybettiklerini tekrar bulmaya götürürken; insanlığın dikkatini de çekiyor. Kimisi onu yargılıyor, kimisi ondan etkileniyor. Şüphesiz böylesi bir gelişmenin ortaya çıkması bizim, insanlığı ilgilendiren temel sorunlara baştan itibaren, bilimsel olduğu kadar, insani yönünde gereken ihtiyatı göstermemiz sonucudur. Çünkü, bazen bilim adına insan inkar edilir; teknik adına insan öğesi ikinci plana bırakılır. Bizde, bu tehlikeli sapmaya düşülmemiştir. Emperyalizm bu konuda çok tehlikeli durumda seyrediyor. Bilim ve teknik, emperyalizmin elinde insanlığı mahveden, yutan bir canavarlığa dönüştürülmüştür. Nükleer silahlardan tutalım, gökte ozon tabakasının delinmesine kadar ve hatta çevre kirliliği bile insanlığı yutacak kadar tehlikeli bir durum arzediyor. Gerçekleşen sosyalizmin elinde de, buna benzer ve kolay kolay altından çıkılamayacak sorunlar ortaya çıkmıştır. Bilim ve tekniğe ağırlık vermekle ya da onun insana özgü yanlarını ikinci plana bırakmakla buna benzer durum kaçınılmaz olmuştur. Biz ise, "bilimsel sosyalizmi -insanlığın olumlu yanlarından ne varsa onu alma temelinde- ne kadar başarırsak, o kadar insanlığa katkı sağlarız" düşüncesine değer biçtik. İşte, böyle yapılmadığı içindir ki, bu durumlar ciddi sorunlara yol açtı? Örneğin Sovyetler Birliği'nde; bir ulusun fazla öne çıkması, diğer ulusların rahatsızlığına yol açar. Bu, onları hareketlendirmeye götürür. Bürokratik tabakanın ortaya çıkması, diğer emekçilerin öfkesine yol açar. Bu, tıkanmaya ve anti-demokratizme yol açar ve günümüzde olduğu gibi, yeniden "eşitlik ve özgürlük" talebi büyük halk gösterilerine yol açar. Demek ki, burada ihmal edilen, insandır. Büyük ulus ve ayrıcalıklı tabakaların varlığı, sosyalizmde de oldukça iddialı olan enternasyonalizme ve onun en temel özelliği olan insanlığa esas değeri vermeme anlamına gelir. Bu da sınırlı kalmayı, dar kalmayı, milli kalmayı ifade eder. Tabii ki bu millilik, şovenizme götürür. O da karşılığında diğer bir milliyetçiliğe götürür. İşte bu da kapitalist

dünyanın yaşadığı benzer endişeleri taşımaya götürür. Nitekim gelinen nokta da budur.

Biz, sosyalizmin bu tür sorunlarına yol açmamak için; onun bilimsel niteliğine, moral ve ahlaki ilkesine mutlak anlamda bağlı kalmak çabasındayız. Emperyalizm, bilim ve teknikle insanlığı uçurumun kenarına götürüyor. Bazı ülkelerdeki sosyalizm deneyimleri de benzer hastalıkları yaşıyor. O zaman çıkarılması gereken ders; sosyalizmin insanın moral cephesini, manevi cephesini, ahlaki cephesini esas alacak bir biçimde yenileştirilmesi şarttır. Bu da, uluslararası veya büyük-küçük ulusların arasındaki çelişkileri çözmek kadar, sınıfsal çelişkileri de çözmek ama aynı zamanda, insanın en yaratıcı eylemini en iyi dile getirebileceği demokratik ve özgür bir katılımı içimizde gerçekleştirmektir. Ne kadar, ezilen insan ve halk varsa, yaratıcı düşünme eylemi köstekleniyorsa, onların hepsinin belli oranda kendisini teneffüs etmesi, kendini açması, kendini formüle etmesi imkanı verme olarak, sosyalizm uygulanmalıdır. Tepeden, merkezci bir buyrukla değil; bunda aşırı gidildiği için, giderek bürokratlaşma en büyük aygıta dönüşmüştür. Bunun sonucu olarak insan reel sosyalizmde, gerçekleşen birçok sosyalizm deneyiminde, devlet karşısında, kapitalist ülkelerdekinden daha güçlü duruma gelmiştir. Herhalde, bugün dehşetle fark ettikleri budur. Gerçekten sosyalist ülkelerdeki insan, kapitalist ülkelerdeki insanlardan daha fazla dünyayla ilgili değildir. Sosyalist ülkelerdeki insan dünyaya, demokrasiye ve temel insani problemlerine karşı ilgisizdir. En edilgen tip olarak ortaya çıkıyor. Bu nasıl mümkün olmuştur? Açık ki, merkeziyetçiliğin aşırı uygulanmasının sonucu olarak. Merkeziyetçilik hiç olmaz demiyoruz, ama bunun aşırı uygulanması ve giderek dev bürokratik bir devlet aygıtına dönüşmesi durumu vardır. Olur-olmaz yerde uygulanması, her dönemde hayata geçirilmesi, günümüzde kendi toplum düzeninin çökmesine ve insanlarının soluksuz kalmasına yolaçıyor. Bu da, ekonomide devlet gibi sorunlara yol açıyor. Sosyal alanda, son derece edilgen, hareketsiz bir toplumsal yapıya götürüyor. Tepede ise zaten bir bürokratik aygıt kalır. İşte, bugün bu halkadan kurtulmaya çalışılıyor. Sınıfları ortadan kaldıralım, ulusal eşitsizliği ortadan kaldıralım derken, devlet ile toplum arasında büyük bir çelişkiye yol açılıyor. Bu insanlar, "devlet bizimdir" demiyor. "Bu devlet bizimdir" deseler, bu devlete karşı veya düzene karşı bu kadar gösteri yaparlar mı? Hatta mevcut komünist partilerin önderlerine karşı, özgürlük talep ederler mi? Komünist partisinin önderleri, özgürlüğün aracı olmak zorundadırlar. Demokrasinin aracı olmak zorundadırlar.

Başlangıçtan beri bu böyledir. Pratiklerini de bu temelde geliştirmeleri gerekir. "Emperyalist tehdit var" adı altında, her an dış devletlerin ajan sızdırmaları olur diye, merkezileşmeye, devletleşmeye bu kadar ağırlık verirsen; proleter demokrasiyi, halk demokrasisini doğmadan boğmaya götürürsün ki; demokrasisiz bir sosyalizm de, sosyalizm olamaz. Peki ne olur? İşte, bugün ortaya çıkan durumlar olur. Ondan da kurtulmak için, yeniden bir demokratik savaşım sürecine girilir. Sosyalizmin böylesine yozlaştırılması nedir? Nasıl bu yozlaşmaya gidilmiştir? Hemen söyleyelim; bu ülkeler kapitalist ülkelerle karşılaştırılamaz. Değişik bir ülke türüdür, değişik bir toplum türüdür. Dolayısıyla buradaki sosyalist mücadele, demokrasi mücadelesi değişik olacaktır. Ama mücadele olacaktır. Demek ki; sosyalizmin bazı uygulamalarının, sosyalizmin ahlaki boyutlarının, onun en çok içinde gerçekleştirileceği demokratik boyutunun gözardı edilmesi, bugün çok tehlikeli bir sapma olarak, onu neredeyse kapitalizmden medet ummaya kadar götürmüştür.

O halde; bizim sosyalizmi uygulamamız böyle olmayacaktır. Başından beri, bu sosyalizmi gerçekleştirenlerin içine düştüğü duruma düşmemenin bütün tedbirlerini almalıyız. Ve nitekim bizim bu konuda bugüne kadar yürüttüğümüz çok ciddi bir faaliyet vardır. Bir yandan muazzam bir aydınlatma, hem de gerektiğinde bunu tek başına ve Parti adına yapma durumumuz var. Bu bir anlamda merkeziyetçiliktir. Bunu niçin yapıyoruz? Dilsiz, kişiliksiz, sağını-solunu bulamayacak kadar zavallı birilerine gerekiyor da ondan. Örneğin, biz yapıyorsak, bu bir anlamda merkeziyetçiliktir dedik. Fakat bunun içinde, büyük bir demokratikleştirmeyi ortaya çıkarma isteği vardır. Açık söyleyelim; bu konuda en büyük özelliğimiz, bir türlü doğru dürüst konuşamayan, bir kelime söyleyemeyen dilleri döndürmektir. Kapkara zift bağlamış yürekleri biraz sevilir, sayılır kılmak, iradeleri biraz bilemektir. Bununla, sizleri en büyük demokratik katkıya, katılıma çağırıyoruz. Dolayısıyla bu; demokrasiye götüren bir çalışmaya, bir mücadeleye ve bir sosyalizm uygulamasına güç kazandırmak, işlerlik kazandırmak demektir. Bu çok önemlidir. Görüyorsunuz biz kendi sosyalist çabamızı böyle yapıyoruz. Tabii, kabul etmediğimiz yönler de vardır. Partide, kesinlikle "sadece etkin, yetkin budur" diye despotluk yapanlar vardır. Yetkisiyle insanları yerle bir edecek durumu yaşayanlar vardır. Bunu Partimiz içinde uygulayanların canına okumak gerekir. Bizim bir elimiz bu tiplerin ve bir diğer elimiz de Türk sömürgeciliğinin yakasında olacaktır. Demokrasi mücadelesini böyle mi yürüteceğiz? Biz bunu, bunların kişisel şahıslarına

> ***"... Gerçekten sosyalist ülkelerdeki insan, kapitalist ülkelerdeki insanlardan daha fazla dünyayla ilgili değildir. Sosyalist ülkelerdeki insan dünyaya, demokrasiye ve temel insani problemlerine karşı ilgisizdir. En edilgen tip olarak ortaya çıkıyor. Bu nasıl mümkün olmuştur? Açık ki, merkeziyetçiliğin aşırı uygulanmasının sonucu olarak. Merkeziyetçilik hiç olmaz demiyoruz, ama bunun aşırı uygulanması ve giderek dev bürokratik bir devlet aygıtına dönüşmesi durumu vardır. Olur-olmaz yerde uygulanması, her dönemde hayata geçirilmesi, günümüzde kendi toplum düzeninin çökmesine ve insanlarının soluksuz kalmasına yol açıyor..."***

düşman olduğumuz için değil; en yüce anlayışımız olan sosyalizm anlayışımıza dayanarak, bizim çalışmalarımızın ortamına ve olanaklarına dayanarak, kendilerini konuşturdukları için belirtiyoruz. Dolayısıyla ve tehlikeli tipleri birisini temsil ediyorlar. Ve bizim, bütünüyle kendimizi hasrettiğimiz sosyalizm anlayışımıza, en büyük belayı bunlar getireceklerdir. Dikkat edilmezse, gerçekten söyleyelim; devlet de kursak ve bunları birkaç yıl için de başa getirirsek diğer sosyalist ülkelerden kırk kat daha tehlikeli bir tarzda bürokrasiyi, diktatörlüğü uygularlar. Bunun halk teorisi, halk demokrasisiyle alakası yoktur. Bu, bambaşka bir şeydir. Daha şimdiden savaşımın geliştiği anlarda, savaşçılarımızı, halkımızı ve kendilerini eğitmeyen, örgütlemeyen bazılarına soruyoruz: Sizde var mı bir demokrasi? Yok deniliyor. Kölecilik uygulanıyor. Kürdistan'ın geri, toplumsal yapısı itibarıyla bu anlaşılır bir şeydir. Kimileri köle gibi boyun eğmeye ve kimileri de jandarma, ağa gibi buyruk vermeye alışmıştır. Bu ikisine karşı mücadele yürütüyoruz. Hem de müthiş bir mücadele yürütüyoruz. Mücadelemiz, sadece bir durumu düzeltmek için verilen bir mücadele de değildir. Tamamen sosyalizm anlayışımıza sahip çıkmak içindir. Bu mücadele, tek kelimeyle bize çok gereklidir. Bu mücadelen bırakalım Kürdistan'ı halk savaşına çekmeyi -halk savaşı en büyük demokrasi ve sosyalizm eylemidir-, adını bile söyletemezsin. Karşında süklüm-büklüm, konuşamaz, yüreği duyamaz, iradesi keskinleşemez adam ne yapar? O halde, bizim sosyalist uygulamamız çok önemli bir özelliği bünyesinde barındırıyor.

> ***"... Biz, devlet durumuna yükseldiğimizde devletsizliğin, devletin sönüşünün temellerini atmış olacağız. Devlet, hiçbir zaman bizde muazzam bürokratikleşen ve insanların nefes alışını bile kontrol eden bir aygıt durumuna gelmeyecektir. Tam tersine gittikçe biz devleti dalgaya alacağız, alaya alacağız. İnsanlar, bu ortamda kendi özgürlüklerini, kendilerinde en çok somutlaştırdıkları eşitliği, emeğe bağlılıklarını bu temelde yaygınlaştıracaklardır. Böyle oldu mu, zor aygıtına fazla gerek kalmaz..."***

Diğer sosyalist ülkelerin içine düştüğü durumlara daha başından düşmemeye, kapitalist ülkelerdeki burjuva demokrasisinin o ikiyüzlülüğüne de -ki bu, bir avuç için demokrasidir, halk için diktatörlüktür- düşmemeye dikkat ettik. Dolayısıyla bu, en edilgen, pasif ve örgütsüz bırakılan herkesi dillendirmeye, yüreklendirmeye, irade sahibi kılmaya ve güç sahibi kılmaya götürüyor ki, sosyalizmin de esas işlevlerinden birisi bu olacaktır. Daha da somutlaştırırsak, bu şu anlama gelir: Kendi sorunlarını bilince çıkaran, kendini güç olmaya götüren, bunu beceren insanları, halkları ve sınıfları -bilimsel sosyalizmin de ilk manifestosunda dile getirildiği gibi-, gerçekten barış ve özgürlük çağına; herkesin yetenek ve ihtiyacına göre bir yaşamın sağlandığı çağa götürebilir. Mevcut uygulamalar bunun uzağındadır. Fakat biz bunda ısrarlıyız.

Sosyalizmin diğer bir özelliği de, kapitalizmin ortaya çıkardığı bütün belalara çare olmasıdır. Bilim ve tekniğin kötü kullanılmasından tutalım, devlet aygıtını, din, insan hak ve özgürlüklerini her türlü kötü uygulamaya ve saptırmaya sosyalizm karşıdır. Devleti, sen sosyalist ülkede de öyle örgütlersen bu, sosyalizmin devlet anlayışına karşıdır. Hiçbir zaman sosyalist ülkelerde devlet kapitalist ülkelerinkinden daha diktatör olamaz. Ama, bugün devlet, sosyalist ülkelerde hem hacim itibarıyla, hem yoğunluk itibarıyla kapitalist ülkelerden fazla bir yoğunluğa sahiptir. Demek ki, sosyalizmin bu ilkesinin uygulanmasında bir ihlal vardır, bir sapma vardır. Sosyalist demokrasi için de, bu böyledir. Hiçbir zaman sosyalist ülkelerdeki demokrasi kapitalist ülkelerdekinden az olamaz. O çok daraltılmış burjuva demokrasileri bile, insanları bu kadar aktif, etkin, katılımcı yapıyorsa, -ki, ikiyüzlü temelde de olabilir bu- sosyalist ülkelerdeki, son derece kaba materyalist ve dünyanın sorunları ile ilgilenmeyen insan yanında daha tercih edilir. Yani, onda bir gelişme vardır. Demek ki, sosyalizmin bu konuda bir saptırılmışlığı, bir ihlali vardır. Demokrasi anlayışında, geleneksel devleti gittikçe eriten, devlet olgusuna, sosyalist teoriye göre tüketen bir durumu da öngören sadece halk demokrasisi demeyeceğiz-devlet ortadan kaldırıldığı andan itibaren -ki baştan tüm bunların tedbirini alır- demokrasiyi, yani yönetim denilen olayı da ortadan kaldıran, giderek insani yeteneklerine göre bir otoritenin olduğu, kimisinin şu alanda, kimisinin bu alanda yer alarak topluma bir hizmet yaptığı, tamamen belli bir saygı temelinde, asla zoru içermeyen bir otorite ile toplum işlerinin düzenlenişine sıra gelir ki; bu da sosyalizmin son aşamasıdır. Bu ilkeye biz PKK'de somutluk kazandırmaya çalıştık.

Bizim, Kürdistan gibi çok geri toplumsal koşullarda da olsa, sosyalizmin hayati ilkesine bu kadar bağlı kalmamız; her zaman sizlere, "demokrasiyi uygulayın, despotizmi değil; insanları eğitim ile, tecrübe ile sürekli yetkinleştirin, yürek sahibi kılın, dil sahibi kılın, kimlik sahibi kılın" dememiz kendi koşullarımıza göre sosyalizme en önemli bir karşılığı vermektir. Yani biz, devlet durumuna yükseldiğimizde devletsizliğin, devletin sönüşünün temellerini atmış olacağız. Devlet, hiçbir zaman bizde muazzam bürokratikleşen ve insanların nefes alışını bile kontrol eden

> ***"... Başta Partililer olmak üzere, halkımızı ve insanlığı da çabalarımıza katılmaya ve görevlerinde sınırsız bir zaferi yakalamaya çağırıyoruz. Böylesi özgür bir yaşamı yakalamak için, her halktan daha fazla muhtaç olduğumuz bu yaşamı ele geçirmek için, boş yere harcayacak bir anımız ve boşa alınacak bir nefesimiz bile olamaz..."***

bir aygıt durumuna gelmeyecektir. Tam tersine gittikçe biz devleti dalgaya alacağız, alaya alacağız. İnsanlar, bu ortamda kendi özgürlüklerini, kendilerinde en çok somutlaştırdıkları eşitliği, emeğe bağlılıklarını bu temelde yaygınlaştıracaklardır. Böyle oldu mu, zor aygıtına fazla gerek kalmaz. Diyeceksiniz ki, dış kuşatmalar, emperyalist kuşatmalar olur, ya onlara karşı nasıl yapılacak? Onlara karşı da, bir halk kendini savunur. "Nükleer silahları emperyalistler kullanıyor, ben de kendimi nükleer silahla savunacağım" dersen bu, sosyalizm olmaz. Silaha karşı silahla kendini savunmak, sosyalist bir savunma tarzı değildir. "Peki, ortada başka yol kalır mı" denilirse; evet yol kalır. Yol; dünya sosyalist devrimi üzerine düşünüp pratik sahibi olmaktır. Yol, bir kısım ülkeyi emperyalizmin seviyesine ulaştıracağım diye, dünyanın çok daha fazlasını geri bir konumda bırakmak değil, hepsine, genelde sosyalist devrimin çıkarlarına uygun bir gelişme imkanı verdirmektir. Hatta başlangıçta bu yapılmıştır. Evet, bir ülkede sosyalizm korunmaz demiyoruz. Hatta, bir ülkenin küçük bir parçasında da sosyalist deneyim geliştirilebilir. Kendi Partimizde, her yerde olmasa da, burada bile biz sosyalizmi daha iyi uyguluyoruz. Başka alanlarda daha hızlı uygulanır. Yani ülkeyi tam kurtuluşa götürmedik diye, sosyalizmi uygulamaktan vaz mı geçeceğiz? Hayır; koşullar elverdikçe sosyalizmi uygulayacağız.

Tek ülke olur, çok ülke olur. Hiçbir zaman sosyalist yaşamdan vazgeçilemez. Süreklidir ve aynı zamanda, insanın kurtuluşu etrafında dönüp dolaşır. İnsanı esas alırken onu dinler. Falan ülkeyi, falan kavmi insan adına ilke kabul eden, her türlü pratiği insan uğruna yapan bir konumdadır. Elbette sosyalizmde, hepsinden daha fazla, insan diyen bir durum sözkonusudur. Ulus, sınıf bile demeyecektir. İnsan, insan, insan diyecektir. Bu, nerede insanı tehdit eden bir bela varsa ona karşı mücadeleyi yoğunlaştırmak anlamına gelir. Mücadele önem sırasına göre olur. Bu, silahlanma mı olur; bu, doğa kirlenmesi mi olur -günümüz için söylüyoruz-; bu, katı bir sınıf baskısı mı olur, ulus baskısı mı olur; neyse, ona yönelik bir insanlık mücadelesi geliştiririz. Ancak bu temelde insan kurtulur. Çeşitli sınıfların varolan ideolojik, politik, askeri egemenlik anlayışından ötürü, insanların daraltılan, boşa çıkarılan özlemlerini, doğasına uygun gerçekleştirmek gerekir.

Bizim sosyalizmi kavrayışımız ve şimdiye kadar kendi yaşamımızda uygulayışımız bu temeldedir. Yapmak istediğimiz, sınıflı toplumun kirlettiği doğa karşısındaki zorlamalardan ötürü daralan, zorlanan insanı, bu sınıfsal-ulusal baskı ve sömürüden, çevre baskısından kurtararak, onun yeteneğinin -bir yeteneği de, bilim ve tekniği geliştirmektir- yol açtığı gelişmeler oranında zorluklar duyulmasından alıp derece derece özgürlükler dünyasına götürmektir. Bu çok uzun vadeli bir mücadeledir. Ama, aynı zamanda anbean yürütülmesi gereken bir mücadeledir de. Uzun vadeli olduğu kadar, günlük yaşamda tutturulması gereken bir mücadeledir. Kesinlikle ertelenecek bir mücadele değildir. Bütün hayatı her an sosyalistleştiremeyenler günümüzdeki insanlık kavgasında fazla başarılı olamazlar. Velakin ülkende sosyalizmi inşa etsen bile, insanı sosyalizme kurtarma görevini ihmal ettin mi o sosyalizm gerçek bir sosyalizm değildir. Er veya geç bir sapma biçiminde yozlaşır ve mutlaka tasfiye edilmesi gereken bir engel haline gelir. O halde, her zamankinden daha fazla sosyalizmi bu biçimde savunmamak ve artık tarihinde ve güncel çağında hiç de hakkımızda hayırlı olmayan gelişim ve uygulamalarına, bilimsel sosyalizmle karşılık vermemek gariptir. Ama bu aynı zamanda bütün insanlığın da kurtuluşuna iddialı bir katkı yapmamız anlamına geliyor. Bu fazla yadırganmamalı veya garip de karşılanmamalıdır. Çünkü insanlığın sorunları, insanın en çok düşürüldüğü yerlerde sökün eder. Bir yerde ne kadar insan düşürülmüşse, orada hak-adalet ölçüleri yerle bir

YURTSEVER, İLERİCİ, DEVRİMCİ-DEMOKRATİK KAMUOYUNA!

Bilindiği gibi 12 Eylül Faşizmi, ilk elden siyasi kimliğe, insanlık onuruna kişiliğine ve insani değerlerin geliştirilmesi umutlarına saldırarak; çürümüş, yok olma sürecine girmiş olan sistemi yaşatmak için toplumu dönüştürme gücü olan tüm dinamiklere şiddetle yönelmiş ve toplumu derinden yaralayıp sarsmıştır. Amaç; düzeni kurtarmak adına egemen sınıfın sömürü mekanizmasının devamı için tepkisiz, edilgen ve tüm canlı dinamiklerin yok olduğu bir toplum yaratmaktı. Bunun için de 12 Eylül faşizmi tüm ilerici-yurtsever, aydın, devrimci-demokrat ve sosyalistlere bütün kiniyle yüklenerek vahşetini sergiledi. Halkların kutsal davalarını yok etmeye çalıştı. En sıradan bir hak istemi ve talebin karşılığı şiddet ve işkence oldu.

Eylül faşizminin getirdiği baskı, şiddet ve işkencenin fütursuzca cezaevlerinde uygulandığı da bilinen bir başka gerçekliktir. Savaşım eşit olmayan koşullarda çok amansız bir biçimde sürdü, sürüyor. Amaç açıktır; toplumun sesi durumunda olan devrimcileri susturmak, kişiliksizleştirmek, siyasi kimliklerinden soyutlamak, boyun eğdirmek, tepkisiz ve edilgen duruma getirmektir.

Bütün bunlara boyun eğmeyen siyasi tutsaklar, duvarlar arasında ölümüne kıyasıya bir savaşım içinde oldular. Açlık grevleri ve ölüm oruçlarında bedenlerini siper edip, bilime, insani değerlere, siyasi kimliğe sahip çıkıp, kişiliksizleştirmeye, kimliksiz kılmaya set çektiler. Bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadelesinde halkların sesi oldular.

Ancak biz burada kamuoyunda yeterince tanınmayan, bilinmeyen Amasya Özel Tip Cezaevi'ni kısaca geçmişine ve özellikle bugününe değinerek, tanıtmaya çalışarak uygulamalara dikkat çekmek istiyoruz.

12 Eylül faşizminin cezaevi politikasının fazlasıyla hayata geçirildiği ve kurumlaştırıldığı Amasya Cezaevi; basından ve kamuoyundan her ne kadar gizlenmişse de geçmişi hiç de iyi olmayan bir cezaevidir. Yakın bir zamana kadar da insanca yaşam olanaklarının olmadığı, işkencenin, baskının ve yasakların adeta bir gelenek haline geldiği bir yerdi. Öyle ki; 12 Eylül sürecinde baskı, işkence ve vahşetin sürdüğü diğer cezaevlerinden tutuklu ve hükümlüler Amasya Cezaevi'ne sürgün edilmekle tehdit edilirdi. Ve başka cezaevlerinden direnişlerde sivrilen, önder konumda görülen devrimcilerin belirli süreler tecrit edilmesi, direniş ögelerinin törpülenmesi, diğer bir deyimle, "ıslah" edilmesi için Amasya Cezaevi başvurulan bir yer konumundaydı.

1988 sonlarına kadar cezaevine ilk ayak basar basmaz tutuklulara dayak atıldığı, işkencelere maruz kalındığı, insani olan her şeyin işkence ve baskı aracı olarak kullanıldığı da bir gerçektir. Geçmişi böylesine bir zindancı geleneğe sahip olan bu cezaevinin, kamuoyunda, basında teşhir olmaması, gerçeği değiştirmiyor.

Bu süreç ancak, 1988 Ekim'inden itibaren başka cezaevlerinden buraya sürgün edilen tutsakların gelmesiyle tersine bir seyir izlemeye başladı. '88 Ekim-Kasım eylemlilik süreci, burada da peşpeşe direnişlerle kararlı bir şekilde yaşandı. Zindancı mantığın kırılması için bir direniş daha da yaşanmak zorunda kalındı ve ancak o zaman insanca yaşam koşulları asgari düzeyde de olsa sağlanabilindi. Ve böylece direnişçi cezaevlerine Amasya'da da bir halka eklendi. İnsani değerlerin korunduğu, siyasi kimliğin yaşatıldığı bir mevzi oldu Amasya Cezaevi.

Ancak Amasya Cezaevi'nde yaratılan bu statü bir türlü hazmedilemiyor. Yaz direnişleri sırasında cezaevi yönetimi, ilk elden savcısından müdürüne kadar tüm idari personel değiştirildi. Ve bu statünün geri çekilmesi için çeşitli provokatif tutum ve uygulamalar sergilenmeye başlandı.

Uygulamalara geçmeden önce değiştirilen idari personelin niteliğini koymak yerinde olacaktır.

Cezaevine I. Müdür olarak tayin edilen **Şükrü Öztürk** 1986 öncesi bu cezaevinde sayman olarak çalışmış, cezaevinin eski zindancı, baskıcı politikasını yakından görmüş ve bilen bir kimsedir. Aynı zamanda Amasya'nın Taşova kazasından olup, 12 Eylül öncesi militan olarak faaliyet yürüten sağ görüşlü, faşist biridir. MHP örgütlenmesi içinde yer alarak ilerici, devrimci-demokratlara karşı yoğun faaliyet yürütmüş olan böyle birinin biz sol siyasi tutsaklara karşı önyargılı, düşmanca ve intikamcı bir zihniyet taşıması da anlaşılmaz bir şey değildir. Zira saymanlık yaptığı dönemde, buraya sürgün edilen devrimci tutsaklar açlık grevinde iken, idarenin sigarayı bir baskı aracı olarak kullandığını gören **Şükrü Öztürk,** *"Niye sigara vermiyorsunuz? Bunlar komünist, terörist verin bir an önce ölsünler, ölmeleri için ne gerekiyorsa onu yapın"* demiştir. Memur olarak çalışırken bile tek amacı var. O da müdür olmak ve müdürlük kariyeri ile, cezaevlerinde devrimcilerden intikam almaktır. Müdür olabilmek için de tayinini istiyor ve üç yıl sonra I. Müdür olarak özel istemle buraya geri geliyor.

Zindancı mantığın kırıldığı, insanca yaşam koşullarının yeni kazanıldığı bir cezaevine sivil faşist örgütlenme içinde yer alan ve intikamcı birinin gelmesi hiç de boşuna değildir. Ne derece nesnel davranacağı da ortadadır.

Evet değişen idare ilk kez cezaevini dolaştığında bizlere söylenen şu olmuştur: *"Size çok şey verilmiş. Burası sanki cezaevi değil de, Hilton Oteli."* Görüldüğü gibi daha ilk başta, direnişlerle kazandığımız halkların hazmedilmediği mantığı çok açık bir biçimde kendini gösteriyor. Ancak bizim haklarımız konusunda gösterdiğimiz hassasiyet ve en ufak bir yönelim olduğunda göstereceğimiz tavrı ortaya koyduğumuzda, *"Ne yapalım bunlar bir kez size verilmiş, biz bunlara dokunmayacağız. Çünkü cezaevinde huzursuzluk olsun istemiyoruz"* denilerek, politik bir tavır sergilenmiştir. Haklarımıza açık saldırı olduğu taktirde, direnişle karşılaşacağını bilen idare bu kez daha sinsi yollara başvurmuştur. Sürekli gergin bir atmosfer ve provokasyon ortamı yaratarak, olası saldırılara zemin oluşturmaya çalışmakta ve bu yönlü çaba kesintisiz devam etmektedir.

Son birkaç ay içerisindeki bu yönlü girişim ve çabaları, bunların bize yansımalarını belli başlı örneklerle aktarmaya çalışalım.

Koğuşlardan idare bölümüne geçişte kapıaltı dediğimiz yerde giriş ve çıkışlarda üst araması yapılırdı. Normal bir işleyiş olduğu için karşı çıkmıyorduk. Ancak Ekim '89 ayı içerisinde koğuştan nereye çıkılırsa çıkılsın arama yapılacağı, ikinci bir aramanın da kapıaltında yapılacağı söylendi. Cezaevi içinde kantin, banyo ve revir dahil nereye gidilirse gidilsin yine aynı şekilde arama yapılacaktı. Bunu kabullenmemiz mümkün olamazdı. Kimse koğuşlardan çıkmayıp temsilcilerle görüşülmesi istendi. Cezaevinde üç gün hayatı felce uğrattıktan sonra müdür lütfedip, temsilcileri çağırdı. Böyle günlerce kendi keyfi isteminde diretmesinin nedeni, bizlerin zorunlu ihtiyaçları olduğu için aramayı yaptırıp çıkacağımızdı. Diyaloğu da keserek yıldırmak, mecbur etmekti. Bununla sonuç alamayacağını görünce sonunda temsilcilerle görüşmeyi kabul etti. Normal işleyiş dışında ek bir uygulamanın kabul edilmeyeceği belirtildi ve sonuçta yine normal uygulamaya geçmek zorunda kaldı. Ancak iş bununla da bitmedi. Tünel girişimi bahane edilerek, tekrar kabul etmeyeceğimizi bildikleri halde, aynı arama biçimi dayatıldı. Oysa sorun çözülmüş, ikna olmuşlardı. Ne ki amaç bizi yıldırmak, kışkırtmak oldu mu mantıksız da olsa uygulama dayatılıyordu. Bunun üzerine arama dayatıldığı sürece her avukat görüşmesi, hastane vs. her alanda yaşam durdu. Acil durum tam 10 gün sürdü. Diyaloğun tümden kesilmesi ve cezaevinde yaşamın durdurulması üzerine eylem hazırlıklarımızı farkeden idare, ancak ondan sonra diyalog yolunu açtı. Savcıyla temsilcilerimizin görüşmesi sağlandıktan sonra sorun çözüldü, normal işleyiş devam etti. Ancak bunda başarılı olamayan müdür, bu kez başka bir yol denemeye kalktı. Şöyle ki:

Koğuşlara, *"Eşyalarınızı toplayın, başka yere gideceksiniz"* denildi. Bunun üzerine koğuş değiştirmenin keyfi bir uygulama olduğu, onun için koğuşlardan çıkılmayacağı, durumun temsilcilerle görüşülmesi ve bir sonuca bağlanmasını bildirdik. Yine idare koğuşları temsilcilerle görüştürmediği gibi, kendileri de temsilcilerle görüşmeyip diyaloğu kestiler. Koğuşlardan çıkmayacağımız bilindiği halde, bunun gerekçesini açıklama yerine zor kullanılarak operasyonla koğuş değişimine gidildi. Üstelik I. Müdür **Şükrü Öztürk** operasyona katılacak görevlilere; *"Zorla alın götürün, gerekirse vurun kırın, öldürün"* diyerek, ortalıktan kayboldu. Ancak koğuş değişimi dediğimiz zorla da olsa sadece basit bir yer değiştirme biçiminde olmadı. Açalım:

Bu cezaevinde sadece biz sol görüşlü tutsaklar bulunmuyoruz. Bir de sağ görüşlü faşist tutuklular da var. Ve koğuş değiştirme olayı, tamamen planlı bir şekilde yapılıyor. Biz devrimcileri, faşistlerin bulunduğu koğuşlara yerleştirdiler. Bu çok tehlikeli bir durumdur. Bizi aynı zamanda faşistlerle karşı karşıya getirmek, provokasyon ortamını olgunlaştırıp, planlanan sonuçlara varılmak istenmektedir. Bu uygulamaları kınamak için protesto eylemlerine gittik, savcılığa sözlü ve yazılı uyarılarda bulunduk. Ancak şimdiye kadar hiçbir sonuç almış değiliz.

Savcının gelip temsilcilerimizle görüşeceği haberini alan müdür bu kez başka bir oyun tezgahladı.

Cezaevi arabasında (ring) bir ve birbuçuk metre boylarında demir çubuk bulunduğunu müdür savcıya anlatıyor. Temsilcilerimize de olay şöyle anlatılıyor: *"Sabah arabayla mahkemeye mahkum götürüldü, getirildi. Yoklama yapıldı arabada bir şey yoktu. İki saat sonra hastaneye sol siyasi bir hükümlü götürülecekti, arabaya baktık içinde bu demir çubuklar çıktı. Şimdi ben, ne düşüneyim, arama yapmakta haksız mıyım?"* Olayın bir tezgah olduğu çok açık. Savcının geleceğini bilen müdür, arabaya demir çubukları koydurtuyor, savcı geldiğinde de bulmuş oluyor. Bunun içerdeki bir tutuklu tarafından konulmayacağı, böyle demir çubukları elde etmesinin de mümkün olmadığı, elde etse bile kapı altında arandığı, böyle bir metre, birbuçuk metre boyundaki çubukların aramadan geçirilmesinin mümkün olmadığı belirtilince; *"Dışardan koydurtmuş olabilirsiniz, belki jandarmaya saldırı hazırlığı içerisindesinizdir"* diyor **Şükrü Öztürk.** Bununla da doğru dürüst muayene bile edilmediğimiz hastaneye gitmemizin önü böylece kapatılmak isteniyor.

Burada antiparantez bir noktayı da belirtelim. Henüz yargılanmakta olduğumuz davalarımız olmasına rağmen, mahkemeye götürülmüyoruz. Yargılanmamız, müdürün odasında yapılıyor. Orası, mahkeme salonuna dönüştürülmüş.

Bu olay kapandı, yeni bir şey çıktı bu kez. Geceyarısı sayımları, koğuş kontrolleri, gizli aramalar. Bunu da açalım.

Gece 24.00'de vardiye değişimi yapılırken, sayım yapılacağını, tünel girişimi olduğu için endişe duyduklarını belirttiler. Biz, böyle bir uygulamayı kabul etmeyeceğimizi belirttik. Savcı da bunda ısrar edince; tünel girişiminden dolayı paniğe kapıldıklarını düşünerek -kendilerini rahatlatmak için- geçici bir süre için kapı kapanırken, bir kişinin kimseyi rahatsız etmeden, sessizce koğuşa bakıp çıkabileceğini söyledik. Ne ki bu iyi niyetimiz de suistimal edilerek gece sayımları süreklileştirilmek isteniyor. İçeriye adam sokmadığımız taktirde; müdür istediği ortamı elde edecek ve planlarını gerçekleştirmenin zemini yaratılmış olacak. Niyetin bu olduğunu bildiğimiz için temkinli davranıyoruz, ancak bunun böyle sürmeyeceğinin de bilincindeyiz. Son kez savcıyla görüşmemizde bu uygulamanın son bulması istendi ve uyarıldı.

Koğuş kontrolleri dedik, bu da şöyle yapılıyor: Bir baş gardiyanla birlikte bir-iki gardiyan koğuşa gelerek, çevreyi gözlüyor. Kontrol amaçlı olduğu için, sıcak davranmak mümkün olmuyor. Aksine bundan rahatsızlık duyuyoruz. Bu yaklaşımımızı, birinci müdür **Şükrü Öztürk;** *"Size yüz vermiyorlar, insani davranmıyorlar"* vs. diyerek, bu zeminde de personeli bize kışkırtmaktan geri durmuyor.

Gizli aramalara gelince: Normalde arama yapılırken, yanlarında bir-iki kişi bulunuyoruz. Ancak şimdi buna ek olarak gece koğuş kapıları üzerimize kapandıktan sonra yemekhanemiz ve diğer kullanım alanlarımız aranarak, eşyalarımız karıştırılıyor. İçeriye kapatıldığımızdan müdahale etme durumumuz da ortadan kalkıyor. Böyle bir uygulamanın çirkinliği ve keyfiliğinden vazgeçmelerini istedik. Ancak bu da ısrarla hala sürdürülmektedir.

Bu uygulamalar hangi mantıkla ve nasıl, kimler vasıtasıyla sürdürülüyor? Bizce önemli olan da budur.

Buranın yerlisi ve eskiden de bu cezaevinde sayman olduğunu, aynı zamanda müdürün 1980 öncesi militan bir MHP'li olduğunu belirtmiştik.

Şükrü Öztürk, buraya atanır atanmaz, hemen ilk elden personel ayıklama ve görevlendirme işlerine başladı. Sağ görüşlü faşist güvenilir adamlarını, köşe başlarına yerleştirerek, hem tutuklu ve hükümlüler üzerinde, hem de diğer personel üzerinde muazzam bir denetim kurma ve ispiyon ağı oluşturma faaliyetine girdi. Öyle ki insani tüm ilişkilere ket vurarak yoğun bir tecrit politikasını hayata geçirmeye çalışıyor. Askeri kışlaymış gibi her vardiye değişiminde (3 vardiye var), personele içtima vererek, biz tutsaklar aleyhine kışkırtmakta, bizimle karşı karşıya getirme konusunda uzunca faaliyet yürütmektedir. Cezaevinde bir idari yapı kesinlikle sözkonusu değildir. Tamamen bir şebeke-çete örgütlenmesi var ve işleyişi bunlarla yürütüyor. Öyleki müdürler arasında ayırım yapılmış. Biz tutsaklara karşı önyargılı olmayan ve düşmanca duygular beslemeyen, sadece işini yapmayı görev bilen II. Müdür, bir nevi tasfiye edilerek, idari işleyişteki etkinliği sınırlanmış, teknik, bürokratik işler ona yüklenmiştir. **Şükrü Öztürk,** tek elden ve kendi düşmanca duygu ve düşüncelerine, uygulamalarda hempalarıyla birlikte yaşam vermeye çalışmaktadır.

Bu arada siyasi polis ve MİT'le sıkı bir işbirliği içerisinde çalışan bu şebeke, bambaşka şeyler de tezgahlıyor. Cezaevinin bulunduğu mahalle halkını (ki çoğu gardiyanlardır), bizlere ve ailelerimize karşı kışkırtarak, bazı sonuçlara varmak istiyor. Öyle ki, mahalle halkı adına (!) valiliğe dilekçe vererek, *"Bu cezaevinde siyasi, komünist mahkumlar var, bizi rahatsız ediyorlar. Aileleri geliyor, bize de bulaşıyorlar. Komünistlerin buradan götürülmelerini istiyoruz"* vs. deniyor. Bundaki amacın boyutu biraz daha farklı. Şöyle izah edelim:

Burası özel tip cezaevi olmakla birlikte, çift statüsü var. Adli mahkumlar da bulunuyor. Ve marangozhane, demir atölyesi, terzihane vs. işyurtları var. Bu işyurtlarında adli mahkumlar angarya olarak çalıştırılıyor ve ayda 10.000 TL gibi komik bir ücret veriliyor ve bu işyurtlarında milyonlara varan vurgunlar yapılıyor. Ancak biz siyasilerin varlığı, yolsuzluklara ve angaryalara karşı oluşumuz idareyi rahatsız ediyor; keza birer köle durumuna getirilen bu adli mahkumlarla aramızdaki farkı kabullenememe, hazmedememe durumu var. Bir yandan sağır-dilsiz ve düşünemez hale getirilen, her yönüyle edilgen kılınan, kölelerden daha da çok aşağılanan (ki, kölelerin tarihi isyanlarla doludur), adeta hayvan muamelesi gören bir topluluk, diğer yandan siyasi kimliğini koruyan, insan onur ve haysiyetini ayakta tutan, bunun için direnen biz siyasi tutsaklar. Adli mahkumlara kötü (!) örnek oluşumuz, varlığımızdan bir başka rahatsızlık nedeni...

İdarenin, siyasi polis, MİT'le sıkı bir işbirliği içerisinde olduğunu söyledik. Bunu biraz açalım: Ziyaretimize gelen yakınlarımız fişlenerek gözaltına alınmakta; onur kırıcı arama ve benzeri... uygulamalara maruz kalarak, ziyaretimize gelmemeleri yönünde tehdit edilmektedirler. Yine her tür yazışma ve haberleşmemiz üzerinde sıkı bir denetim ve keyfi uygulamalar sözkonusu. Mektuplarımız, seçilen bilinçli faşist kadrolarca denetleniyor, oradan I. müdüre gidiyor, oradan da MİT ve siyasi polisin bilgisine sunuluyor. Çoğu mektup ve telgraflarımız ortadan kayboluyor.

Bu uygulama, yeni de değil. Yazışma ve okumamıza birer esrar, afyon gibi yaklaşım gösterilmekte.

devamı 23. sayfada

Türkiyeli devrimcilerden İlkay Demir ve Necmi Demir'in PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaşla yaptıkları söyleşiden bölümler yayınlıyoruz.

"Ulusal sorunu bir teorik tartışma, bir program sorunu olmaktan çıkarmış bulunuyoruz"

PKK Genel Sekreteri: Şimdi milli sorun çözüm gücüne ulaşabilmiştir. Aslında milli sorun teorik ve bir program sorunu olmaktan çıkmış, savaş sorunu durumuna gelmiştir. Bunu yalnız ben söylemiyorum; bildiğiniz gibi Genelkurmaylık, ***"Savaş, gerilla savaşıdır"*** diyor. Yine Kara Kuvvetleri Komutanı daha dün, ***"İç savaş durumuna doğru seyrediyoruz"*** diyor. Dolayısıyla şimdi kalkıp da ulusal sorunu çok geri konumunda, hatta 70'lerin o geri konumunda görmek, yani teorik olarak halletmeye çalışmak büyük bir eksikliktir. **Yeniden "teorisi nasıl yapılmalı, programa nasıl yansıtılmalı"** olgusundan ziyade, bir savaş yaşanıyor. Buna somut tutum nasıl alınacaktır? Hemen belirteyim, şimdi burjuva partileri bile bu konuda günlük olarak bildiri çıkarıyorlar. Yine, Kürdistan'daki gelişmelere ilişkin her gün komisyon üstüne komisyon atıyorlar. Şimdi eğer, Türkiye solu bunu teorik soyutlamalar düzeyinden çıkaramazsa, ne kadar siyasi olduğunu siz düşünün; siyasetle bağlantısı olmayan çok geri bir konum yaşadığını kabul edeceksiniz. Onun için, günümüzde ulusal soruna yaklaşımını gerçekçi yapmak durumundadır. Biz, bazıları daha düne kadar kabul etmek istemeseler de, ulusal sorunu bir teorik tartışma, hele hele yeniden bir program sorunu olmaktan çıkarmışız. Bazıları yeni inşalardan bahsediyor. Varsın o yeni inşaları gerçekleştirsinler. O yeni inşalar ancak ya Avrupa'da, ya şurda, ya burda geçerli olabilir. Şu anda Kürdistan'da çok yakıcı bir savaş var. Bunu benim açmama da gerek yok. Günlük basını inceleyin, en inkarcı burjuva basını bile her gün manşetlerini ve en azından birer sayfasını bu konudaki tahlil ve haberlere ayırıyor.

N. Demir: 15 yıl önce, 20 yıl önce bunun teorik düzeyde tartışılması belki gerçekçiydi.

PKK Genel Sekreteri: Evet belki anlamlıydı; onu kabul ediyorum. Fakat günümüz için gerçekçi değil. O aşılmalı, çünkü ulusal sorun çok yakıcı bir savaşım sorununa dönüşmüştür. 12 Eylül faşizminin aşılmasında, o oldukça tarihi bir dönüm noktasındadır. Gerilla savaşının hızla bir halk ayaklanmasına doğru gitmesi sözkonusudur. Bunun Türkiye ile çok sıkı bir bağlantısı sözkonusudur. Orduda sivil yaşamda yol açtığı büyük gelişmeler söz konusudur. ve çelişkileri açığa çıkarmıştır. Her şeyden önce, Kürdistan'da feodaliteyi paramparça etmiştir. Onu adeta tasfiye sürecine sokmuştur. Siyasal iktidar meselesini çok canlı bir olgu haline getirmiştir. Yani halk iktidarına nasıl gidileceği sorununa, ikili iktidar olayına çok anlamlı çözümler getirmiştir. Şu anda birçok alanda ikili iktidar olayı yaşanıyor. Bir Sovyet iktidarını düşünürseniz, şimdiden Kürdistan'ın birçok yörelerinde anlamlı ikili iktidar olaylarının denemesi vardır. Ulusal demokratik bilinç gelişmişi; gericiliğin, ağalığın ve ailede pederşahi etkilerin kırılması oldukça ilerlemiş durumdadır. Çok büyük bir demokrasi deneyimi var. Maalesef Türkiye'deki solun bunu görmemesi ve buna bazı burjuva muhabirleri kadar bile yer vermemesi, çok dogmatik ve tekkeci yaklaşımla, onun gözlüğünü bir türlü bir tarafa atamamasından kaynaklanıyor. Yani, *"benim tezim"* diyor, başka bir şey demiyor. Gerçekten biz, ulusal meseleyi çözüm gücü durumuna getirmek için, daha o yıllarda "çok şeyler yapılmalı" dedik. Fakat daha sonraki tekkeleşme, bazı gruplaşmalar o kadar saptırıldı ki, hem örgüt, hem ulusal sorun gerçeğine gözlerini yumdular. Bize de bu iki olguyu amansız bir biçimde dayatmaktan başka bir çözüm kalmadı.

Biliyorsunuz; tekkeleşme, örgütleşme demek değildir. Anti parantez belirteyim ki, örgütlenmenin tasfiyesidir. Aslında Türkiye solunun bu kadar tekkeleşmesi örgütlenmekten kaçmaktır. Günümüz sözkonusu edildiğinde, bunu biraz açacağız.

İ. Demir: Evet, biraz açmamızda yarar var.

PKK Genel Sekreteri: Kesin gereklidir. Devrimci profesyonel örgütlenmeden kaçmanın adına "bizim örgüt, bizim grup, bizim tekkedir" deyip, buna geleneksel her türlü mezhepçilik, aşiretçilik ve aileciliği de ekleyerek, içinden çıkılmaz bir durum yaratmışlardır. Özellikle bazıları daha fazla sorumluluk duymalılar. Diğer yandan ulusal sorunu çok inkarcı yaklaşım içinde olan sağcı basın ve bazı köşe yazarları bile bugün çok somut tartışıyorlar. Onlar hala buna da gelmiyorlar. Bu da fanatik-mezhepçi bir yaklaşımdır. Dolayısıyla bu kalıntılarla mücadele olmadan, günümüzde örgütsel bir birlik veya devrimci bir hareketin birliği sözkonusu olabilir mi; özellikle de örgütsel birliği sağlamada aşama kaydedilebilir mi? Sizin sorunlarınız teorik ve programsal olmaktan öte, örgütseldir.

İ. Demir: Bu noktada benim bir sorum olacak?

PKK Genel Sekreteri: Evet.

İ. Demir: Biliyorsunuz, birçok dönemler hep birlikte yaşadık. Türkiye solunun hemen hemen bütün grupları veya büyük bir kısmı 72-73 yenilgisinden sonra önüne örgüt sorununu koydu. Ben o günleri hatırlarım; hepimizin ağzında, ***"En teme hatamız; yeterince örgütlenememek, Bolşevik tipte bir örgütlenmeye ulaşamamak, bir çelik çekirdek yaratamamak"*** sözleri vardı. Kimileri, bu örgütle işçi sınıfına ulaşmak gerektiğini, işçi sınıfına yönelinmediğini söylüyorlardı. Kimileri, köylülüğe ulaşmak, köylülüğe ve toprak devrimine yönelmek gerektiğini söylüyorlardı. Bu konularda görüş ayrılıkları vardı. Fakat 72-73'te, yenilginin adı; örgütsüzlük ve militan Bolşevik bir örgütlenmeyi başaramamak olarak konuyordu. Bu, o yıllarda bütün solun birleştiği bir noktaydı. Hatırlarsınız, aslında burada hepimiz başarmaya gayret ettik. Fakat bazı akımlar hariç-ki, onlar; bunu başarmaya özel bir önem vermeyen akımlar kitleselleştiler. Burada Türkiye solunu kastediyorum. Yani örgütsel başarıya ağırlık vermeyenler kitleselleştiler. Buna karşılık örgütsel sorunun en önemli sorun olduğu üzerinde duran ve bunun için adeta kafasıyla duvarlara çarpa çarpa bir yol arayan grupların hiçbiri kitleselleşmeyi başaramadı. Fakat, adeta baş belası olan, tepeden inme, kitleden kopuk, tabanı üzerinde de bir diktatörlük uygulayan, tabanı devrimci dinamiklerden ve kitlelerden koparan; ama sonuçta hiçbir işe yaramadığı gibi, gelişmelerin de önüne engel olan bir örgüt ortaya çıktı ve en küçük darbelerle yıkılan bir durum yaşandı. Buna karşılık, bir taraftan da bu soruna yeterince önem vermeyen ve bugün o önemi vermediği için kendisini eleştiren çeşitli akımlar ise, tersine çok kitleselleştiler. Şimdi, burada ilginç bir olgu ile karşı karşıya olduğumuz kanısındayım. Kürdistan'da siz örgüt sorununu başararak kitlelerle birleşme sorununu da çözdünüz. Türkiye solu ise örgüt sorununa yöneldiği ölçüde kitlelerden koptu, yönelmediği ölçülerle de kitlelerle birleşti. Fakat bunun uzun süreli bir birleşme anlamına gelmediği de ortaya çıktı.

PKK Genel Sekreteri: Bunu kesin çözümlemek gerekir diyorsunuz.

İ. Demir: Bu nereden kaynakla

"Mücadelede ayrılıklara, kaygılara fazla düşmeden en özlü birlikleri gerçekleştirelim."

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaş:

PKK önderliğinde gelişen ulusal kurtuluş mücadelemizin zor olduğu kadar, çok can alıcı gelişmeleri yaşadığı en anlamlı bir dönemden geçiyoruz. Böylesi bir dönemde, inanıyorum ve iyi biliyorum ki, arkadaşınızla hayli anlamlı bir mücadele geçmişinizi de alarak, bunu temsil ederek gelmeniz, bizi mutlu eder. Bu anlamda yeniden eskiye uzanma, zamanında yapılması gerekenlerin neden yapılmadığını bir kez daha değerlendirebilme, böylesine anlamlı bir dönemde bu sefer doğrulara daha yaklaşarak üzerimize düşeni karşılıklı yapabilme olanağına zemin açan böylesi bir görüşme yerindedir. Bu sınırlı çerçevede de olsa ileride gelişmelere yol açabilecek, sorumlu bir davranıştır. Bizim buna icazet göstermemiz, sizlerin tereddütsüz bu konuda bir yönelim içinde bulunmanız gereklidir. Biz, arkanızda ne kadar örgütleyici güç var, onu fazla gözönüne getirmiyoruz. Şimdilik bu mesele de değildir. Bize daha çok gerekli olan, gerçekten yapılması gereken, bir geçmiş muhasebesi yapabilmektir. Hemen belirteyim ki; biz bu geçmişten fazla kopuk değiliz. Yani Kürdistan'da olup bitenler, Türkiye'de olup bitenlerden kopuk değildir. Etle-tırnak gibi birbirlerine bağlıdır. Eğer bazı gerçekler fazla net gözükemiyorsa, bu siyasi miyopluktan veya siyasi olarak ifade edersek; şovenizmden ve dar milliyetçilikten kaynaklanabilir. Bunca yılını böylesi bir mücadeleye veya sosyalizme verenlerin, gerçekten çok belirgin olarak karşımıza çıkan doğrulara, kendi devrimci çözümünü dayatmamaları, acı veriyor. Acıdır, ve bunu daha fazla böyle sürdürmenin anlamı yoktur.

İşte, bunları derli toplu görme imkanını elde etmek;gecikmiş de olsa, bir görevi yerine getirme açısından da memnuniyet vericidir. Zorluklarımız var. Gönül ister ki, biz de yüklendiğimiz görevleri yerine getirebilelim, sizleri zor anlarınızda güçlendirebilelim. Ama gerçekten biliyorsunuz ki, koşullar çok sınırlı. Doğru dürüst bir karşılama yapmaya bile imkan yok. Bu yüzden bu görüşme anlamlıdır. Biliyorsunuz; geçmiş ve mevcut faşist darbelerin geliştirdikleri uygulamalar ve hatta oturttukları rejim, Türkiye'nin ilerici insanlarının nefes alışverişini bile zorlaştırmakta ve normal ilişkiye bile hiç meydan vermemektedir. Dolayısıyla, şahsınızda, dost olmamız gereken, hatta yoldaşça tutum içinde olmamız gerekenlere de aynen, burada yapabileceğimiz tartışmayı sunmak yerindedir. Bir yerde şahsınızda onlara da hitap etme imkanlarımız vardır. Özellikle bahsedilen ve bizim de daha önceden bahsettiğimiz sorunlar üzerine devrimci bir girişim başlatmak çok yerindedir. Yıllardır bunun özlemi içindeyiz. Bağ kurmak ve güç vermek her an bilincinde olduğumuz bir husustur. Ve hatta bunu bir an önce düşünceden çıkarıp pratiğe dökmenin çarelerini araştırıyoruz. Bu görüşme burada vesile teşkil ediyor. Bu gelişme, bu geliş ve görüşme sayesinde, umut ediyorum ki; gerek sizlerin de içinde yer almaya çalıştığınız akım ve gerekse de diğer devrimci sol gruplar, bizim bu konudaki yaklaşımlarımızı net görebileceklerdir. Dolayısıyla, hangi pozisyonda olduğumuzu oldukça somut değerlendirebileceklerdir. Böylece, gelişmelerin hızlandırılmasına ilişkin katkımız, düşüncede daha somut bir etkileme rolünü oynama konumuna gelebilecektir.

Yine bu görüşmeyi, daha önceki çeşitli röportajlarda olduğu gibi, biz Türkiye halkına ve devrimcilerine bir ilham vermek olarak değerlendiriyoruz. Gelişme olayımızı rapor durumunda ortaya koyuyoruz. Bu açıdan sorumluluğumuzu yerine getirmek istiyoruz. Bu konuda hatası ve sevabı ile en ufacık bir endişemiz de yoktur. Hemen belirteyim: Biz 70'lerin başından itibaren Türkiye'de yükselen devrimci hareketin -devrimci bir partinin adı zaman zaman söylense de söylenmese de, vazgeçilse de vazgeçilmese de- bir olgu olarak varlığına inandık. Bu çıkışı veya bu eğilimi özellikle 12 Eylül faşizmine karşı yetkin savaşın somut bir ifadesi olarak da görüyoruz. Bu yükselişi ve gelişmeyi, Kürdistan somutuna başarıyla uygulanmış, yanlışlardan ve hatalardan oldukça sıyrılmış bir gelişmenin ifadesi olarak değerlendiriyoruz. Bunun derin bilinci içindeyiz. Bu çokça ortaya konulmuştur. Türk-Kürt ilişkileri, tarihsel ve güncel olarak dünyada birbirlerini en çok etkileyen iki ilişkidir. Geçmişte bu ilişki, bir halkın inkarı temelinde yürütülmeye çalışılmıştır ve devrimcilerine de bu yansıtılmıştır. Biz, buna sosyal-şovenizm dedik. Bununla mücadele edilmeden, halkların birliğine veya mücadele birliğine gidilemez. Bugün bu durum biraz daha iyi anlaşılmıştır. Gönül ister ki, baştan beri halkların gerçeğine doğru yaklaşılsın. Mücadelede ayrılıklara, kaygılara fazla düşmeden, en özlü birlikleri gerçekleştirelim ve gereklerini yerine getirelim. Maalesef bilinen nedenlerden dolayı, bu dilediğimiz gibi gelişmemiştir. Ama bu, bizi bir inkara götürmeyecektir. karşı taraf bizi inkar ediyor diye, sola sosyal-şovenizm hakimdir diye, dar bir milliyetçiliğe düşüp, oldukça ayrılıkçı noktalarla seyretmemeye önem gösteriyoruz. Bilakis, kendi somutumuzda başlattığımız doğru-devrimci çözümle, gerçekleri her gün artan bir şekilde ortaya çıkarma ve bunu böyle gösterebilme çabasını bu biçimde gündemleştirdik. Dolayısıyla halkların çıkarına uygun bulduğumuz çözümlere varabilmeyi esas aldık. Biz bu tutuma bağlı kaldık ve küçümsenmeyecek bir mesafe aldık. Gönül ister ki, Türkiye'nin 70'ler devrimciliğine hakim olan coşku ve direnişçilik günümüzde de mevcut olsun. Çok az güçte olmasına rağmen, büyük insanda sınırsız azim mevcut olsun. Sorunların üstüne böyle gidelim.

Bildiğiniz gibi, 12 Eylül faşizmi muazzam bir pasifikasyon geliştirdi. Bunun etkileri hala tüm sıcaklığı ile yaşıyor. Dolayısıyla devrimci saflarda daha da had safhada inançsızlık, kararsızlık, dağılmışlık ve son tahlilde iktidar sorununa yönelmede kendine güvenmeme hayli etkilidir. Bunlar reformizmin, mevcut faşist rejimle işbirliğine güvenerek daha tehlikeli bir taktiğe yönelmek istemesidir. Eskisi ile kıyaslanmayacak bir biçimde ve özellikle günümüz Türkiye'sinde, mevcut uluslararası tekellerin oldukça hizmetinde bir kapitalizmin alabora ettiği, tüm değer yargılarını altüst ettiği bir toplum yaratıldı. Gerçekten, işsizlikten tutalım, gelir dağılımındaki müthiş bozulmaya, eğitim sorunlarından sağlık sorunlarına ve ahlaki sorunlardan her türlü çağdışı adımların güç kazanmasına kadar çok geri bir konuma düştüğü inkar edilemez. Bütün bunlar, mevcut ortamı etkiliyor. Ama bu böyledir diye, biz, devrimci harekete sırt çevirerek bunun deforme edilmesine izin veremezdik. Özellikle PKK somutunda müthiş bir yüklenme ile, ortama devrimci eğilimi etkili kılmak istedik. Her ne kadar Türkiye'yi fazla etkileyemedikse de, Kürt halkının yoğun yaşadığı alanlarda ve yine Kürdistan'da Türkiye'nin batısı ile kıyaslanmayacak bir yükselişe yol açtı. Anlatacağımız gerçeklerle göstereceğiz ki; birçok kördüğümün çözülmesine imkan sağlayan bir gelişme ortaya çıktı.

Bu kısa girişle yapmak istediğim; gecikmiş, zamanında yapılmayan görevlere, günümüzde bir kez daha, hem de gelişmiş objektif koşullarla yükselen bir mücadelenin sunduğu imkanlar dahilinde değinmektir. Aslında sizlerin gelişinizin en anlamlı yönü burasıdır. Dediğim gibi şahsınızda, çok sayıda benzer durumu yaşamak isteyen devrimci kesimlere ileteceğimiz, bu gelişmelerin sonucudur. Özenle belirtmek istediğimiz diğer bir husus da, gerçekten bazı siyasi sonuçlara ulaşmak olmalıdır. Durumlarımız nazik ve oldukça yoğun gelişmeler yaşanıyor. Gerçekte Kürdistan bir devrim sürecine girmiştir. Bu, öyle teorik, siyasi ve program belirleme düzeyinde değil, özellikle devlet otoritesinin parçalanması ve halkın güçlenip, halk otoritesinin gerilla önderliğinde güç kazanması, çok yakıcı bir hal almıştır.

nıyor? Burada bir şey daha ekleyeyim isterseniz soruma: Acaba bununla milli devrimin bir bağlantısı var mı? *"Örgüt sorununu çözdük"* diyorsunuz. Milli meseleyi bu iki anahtar noktada ele aldık. Acaba bunlar arasında bir organik ilişki var mı ve bizde olmayan, bizim henüz çözemediğimiz bir olgu sözkonusu mu?

PKK Genel Sekreteri: Sizde, doğrudur, bağlantısı var. Örneğini açarsak sanırım epey açıklık getirebilirim. Bağlantısı şudur: Örgüt olayı, günün güncel ve acil çözümlenmesi gereken siyasi problemine bağlanmadı mı, kendi başına gerçekleşmez. Örneğin, Partizan grubu gerillayı çok geliştirmek istedi. Ve bu konuda da oldukça iddialıydı. Milli demokratik devrim, gerilla ve halk savaşı açısından kendilerini oldukça güçlü hissediyorlardı. Fakat sonuca gidemediler. Ne kitleselleşmeyi, ne de çekirdek örgütlenmesini sağlıklı geliştirebildiler. Herhalde bunun nedeni azim eksikliği ve çaba noksanlığı değildir.

N. Demir: Yani niyet meselesi değildir.

PKK Genel Sekreteri: Evet; ama günün doğru siyasi, acil problemine; milli soruna -ki bunlar daha çok Kürdistan'da savaşım veriyorlardı- doğru yaklaşamadıkları için, tarihi ve güncel sorunu doğru belirleyemedikleri için, bir yerde bütün o çabaları boşa gitti. Biz ne yaptık? İşte, 70'lerdeki o tıkanıklığı aşmanın iyi anlaşılması açısından, PKK deneyimi hayli incelenmeye değer. Aslında tarihi kökenleri olan, güncel olarak da en acil olması gereken siyasi soruna, gereken ağırlığı vermedin mi, girişeceğin her örgüt çabası dağılmaya mahkumdur. Çünkü soyuttur ve tarihselliğe, güncelliğe cevap vermemektedir. Bu yüzden istediğin kadar yaman kadroların olsun, güncel soruna doğru bağlanmadığı için dağılıyor. İşte bizim buradaki en anlamlı çıkışımız, örgüt olayını, baş çelişki veya güncel çelişki dediğimiz olguyu iyi göstermektir. Yani, üzerine gittiğimizde toparlanacak bütün kitleyi çekebilecek olanı yakaladık tarihi gerçeği olan ama, inkar edilmiş, çok canlı somut bir baskıyı yaşayan, anti-demokrasiyi sonuna kadar hisseden halka doğru bir çözümle gittik. Yani halka, **"Senin canalıcı sorunun hem milli, hem de demokratiktir"** dedik. Ve bu daha çok Kürt gerçeği ile bağlantılıdır. Onu açtık ki; eylem içinde tutalım. Örgütün bütün teorik, siyasal ve programatik çözümlemesini bu sorunda yoğunlaşmak. Dikkat edelim; biz Çin görüşü, Sovyet görüşü ayrışmalarına kendimizi kaptırmadık. Şayet kaptırsaydık, bu darlığa yol açacaktı. Çünkü hayati bir sorundur. Çin'de budur, Sovyetler'de budur. Sen bunu doğru çözsen, diğerine de doğru ulaşırsın. Yani önce gözündeki merteği çıkarabilirsen, daha sonra başkalarının gözündeki çöpü de çıkarabilirsin. Biz bu tutuma çok sadık kaldık. Özellikle teori geliştikçe, siyasal propaganda geliştikçe, ardından örgütte bir yoğunlaşma gelişiyor. Ve bir de şunu ekledik: Kürdistan statüsü sömürge statüsüdür. Oradaki devrimin adı, milli ve demokratiktir. Şu andaki sosyalist devrimi, Türkiye'de olduğu gibi Kürdistan'da uygulayamayız. Kürdistan'ın koşullarında, Türkiye'deki gibi bir sendikal işçi sınıfı hareketi değil de, belkemiği köylü olan bir hareket gelişir. Türkiye için, şiddet daha çok bir ayaklanmaya götürürken, bizde daha çok silahlı, yani gerilla savaşımını gerektiriyor. Devrimde çoğrafya belirleyici olmamakla beraber, buna uygundur. Milli ve demokratik karakteri bunu gerekli kılar. Köylüyü savaşa çekmedikçe, sen milli sorunu çözemezsin. Köylüyü savaşa çekmenin biçimi de silahlı köylü gerillasıdır; silahlı köylü hareketi, gerilla hareketidir. Bunu yaratmadıkça milli soruna çözüm getiremezsin. İşte buna ısrarlı yaklaşım; bütün eğitime, bütün örgütsel çabalarımıza bu gerçeği oturtmamız, bizi örgüt yaptı. Dikkat edelim; Türkiye'de birçok grubun yapamadığını biz yaptık.

N. Demir: Şöyle anlaşılıyor; temel tahlili doğru yapmak, temel yönelimi doğru yakalamak, buna bağlı olarak bir örgütlenmeyi geliştirmek gerekir.

PKK Genel Sekreteri: Vazgeçilmez birlikteliği yaratmak şart.

İ. Demir: Evet, yalnız burada bir gerçek daha var: Silahlı mücadele geleneği Kürdistan'da hep olduğu halde ve geleneksel bir örgütlülükte olduğu halde, siz yine de başka bir şey yarattınız. Bu tarihin bir ilavesidir. Türkiye solu; ***"Milli mesele, demokratik devrimle çözülür"*** derken, milli meseleyi ön plana alarak aynı zamanda bir demokratik devrim hareketini başlatmış oldunuz. Türk solu soruna tersten bakardı. Yani derdi ki; "Milli meseleye evet, ama bu devrimden sonra çözülecek. O zaman biz demokratik devrime başlayalım."

PKK Genel Sekreteri: Biz tam tersini yaptık ve bizimki daha doğrudur. Milli demokratik devrim aslında sosyalist devrimden önce olur. En geniş anlamıyla, sosyalizme demokratik devrimle geçilir. Bilirsiniz; bu, ustaların çok iyi çözümledikleri bir husustur. Türkiye'de ise tam tersine, en başa alınması gereken en sona alınıyor. Bu büyük gaflet yaşanıyor. Gafletten de öteye, bu tehlikelidir. Yani atların önüne arabayı koyarsan araba yürür mü? Bu tarzda elbette devrim olmaz. Uçuruma giderler. Bunu görmek gerekir. Daha da ötesi, biz sadece bunu ortaya çıkarmadık. Biliyorsunuz; Kürdistan'da aşiretçi-feodal yapıya dayalı bir hareket de vardı. Bizim bir de buna karşı mücadelemiz vardır. Türkiye'deki sol, meseleyi erteliyordu; yaklaşım şuydu: ***"Biz sosyalist devrimi yaparsak, -zaten kardeşiz- her şeyi hallederiz, bir kuşkunuz mu var?"*** Görünüşte iyi niyetli ama, gerçeklerin dili çok ayrı söyler. Eğer devrimden önce yapılması gerekeni, sen sona aldırırsan, devrimi iflas ettirirsin ve boşa çıkarırsın. Türkiye somutunda biz bunu yaşarken, Kürdistan'da yapılan neydi? Güney-Kürdistan'da ilkel-milliyetçi dediğimiz bir hareket var. Yani, olduğu gibi feodal-aşiretçi yapıya dayanan, onların üst tabakasının önderliğinde, -gerilla da demeyeceğim- milis düzeyinde bir silahlı savaşımı da oldukça ilerleten, fakat bütün Kürdistan'da da sanki Kürt ve Kürtçülük denince onlar akla gelen bir havanın yaratılması sözkonusu idi. **"Bunda Türkiye solunun suçu nedir"** derseniz, şudur: Milli meseleye böyle inkarcı yaklaşınca, sosyalist devrim sonrasına erteleme hastalığına düşünce, milli mesele de sanki bu ilkel-milliyetçilerin meselesiymiş gibi oyuna getirildi. Şimdi bu çok büyük bir tehlike, bunun ne kadar olumsuz bir etki yarattığını anlatabilirim. Yine ***"Kürt meselesi, Kürtçülük meselesi eşittir; bazı ağaların, KDP'nin, Barzani'nin meselesi"*** tarzında bir anlayış var. Söyleyeyim, ABD bunu istiyor. 46'lardan beri ABD'nin görüşü şu: Kürtlerin başına -başta Barzani tipi olmak üzere- bazı etkin aşiretleri; işte bir Bitlis'te Kamran İnan haini, İran'da KDP vb.'ni getirmek. ABD, egemen ve en üst aşiretçi-feodal ögeleri ayarlamış, örgütlemiş ve kendisine bağlamıştır. Milli meseleyi bunların emrine vermiştir. 1950'den sonra bu politika çok somutlaştı, ki belgeleri mevcuttur.

N. Demir: Buna bağlantılı olarak bir şey daha soracağım. Dolayısıyla aşiret temelinde bir örgüt...

PKK Genel Sekreteri: Hayır, hayır; tersi... Onu çevirmeye çalışıyorum. Bu bir iddia. O Türkiye solunun işlediği diğer bir hataydı. Aşiret örgütlenmesini şaha kaldıran kimdir? Aşiret gücünü arkasına alan, onu örgütleyen ve dışa -emperyalizme- bağımlı, otonomici dediğimiz, Kürtçü dediğimiz olay nasıl sahneleniyor, nasıl güç kazanıyor? Bunu görmemek mümkün mü? Çok açıktır, hele Kürtçülük, odur. Kendi ailesini şişirmekten başka bir şey yapmayanlar var. Bunların, Kürt halkıyla alakası yoktur. Objektif olarak, sözde *"sosyalist çözüm"*'ü milli meseleye dayatma iddiasında olan Türkiye solu; ilkel-milliyetçiliği güçlendirmekten başka bir şey yapmıyor. Meseleye doğru yaklaşmamaktadırlar. Milli meseleyi, Kürt milliyetçiliğinin -ki, bu bizde ilkel milliyetçiliktir, eşerseniz; altında aşiretçi feodal-ahlak çıkar- bir meselesi haline getirme durumları sözkonusudur. Bilirsiniz işte, bizde olan Kürt grupları oraya bağlıdır. Bunu çok iyi görmeniz gerekir.

70'lerden sonra ortaya çıkan Kürt grupçukları; feodal, ilkel-milliyetçi önderliğin, Güney Kürdistan'-dakilerin bir uzantısı durumundadırlar. Hatta onların sözcüsü ve propaganda kolu durumundadırlar. Bu yönüyle aşılmalı. Bunlar yirmi yıldır bu propaganda kolu görevini yürütüyorlar. Özgürlük Yolu vd.-kendilerine bugün Tevger diyorlar- Yekiti vardı; onların etkilemesi altında bir propaganda koludurlar. Onların bütün elemanlarının buradan nasıl Avrupa'ya taşırıldığını biliyorum. Önlerine ne görevler konulduğunu biliyorum. Avrupa'da sözümona otonomi politikası başarıya gidecek ve ondan sonra buraya dayanıp Türkiye'yi etkileyecekler. Oradan da bazı sonuçlara ulaşacaklar. Daha sonra günümüzde bu nasıl gerçekleşti? Barzani ABD'ye gitti, ardından Talabani gitti. Amaç, PKK'siz Kürt meselesine çözüm getirmekti. İddia ediyorlar; ***"Siz yeni bir 'Sevr' mi geliştirmek istiyorsunuz"*** diye. Ben dedim: Yeni Sevr'i geliştirenler, ABD'nin emrinde olan güçlerdir. Örnek işte, dedim; ben ABD'ye gitmedim ve buradayım, savaşın içindeyim. Barzani gitti, ardından Talabani gitti.

N. Demir: Evet, görüşüyorlar ABD ile...

PKK Genel Sekreteri: ABD'nin bir görüşü Türkiye'ye empoze ettiği ve Türkiye içinde de bazı çevrelerin bunlar için hazırlandıkları bilinmektedir. Avrupa'da bu konuda hazırlıklar geliştirildi. **Paris Kürt Konferansı, Kürt Enstitüleri,** bazı yeni oluşumlar geliştiriliyor. Kültür özerkliği deniliyor buna. Bunlar elbirliği ile kimden neyi kurtarıyorlar? Hatta, milli güvenlik kurulundan çıkan yeni Kürt politikası, kültür özerkliği çıkışları nedir? Bu anlamda emperyalizm bu işleri kimden kurtarmaya çalışıyor? Türkiye'de sol geçinen bazı burjuva basını; özellikle o **Cumhuriyet'te**, bazı sapıklıklar var: **Uğur Mumcu** ve diğerleri, bizi ABD ile ilişkili olmayla suçluyorlar. Bunlara, ***"Gözün kör olsun"*** diyeceksin. Yani bütün kredilerini ABD'den alan kim? Askeri donanım, tepeden tırnağa; eğitim yardımına kadar alan kim? Senin ordun kime dayanarak yaşıyor? Senin kapitalizmin kime dayanarak yaşıyor? Ukala demek lazım, böylelerine.

"Faşizmin dayattığı kültürde kadercilik, boyun eğmecilik, gözyaşı dökme ve direnmeme sonuna kadardır."

Türkiye'de sanatın başına gelenler veya sanat etkinliği ile devrimci yaşam arasındaki ilişki konusu üzerinde durmak istiyorum. Özellikle sorulan bir soruya genel bir başlık da olabilir. Bizi böyle ilgilendiren çeşitli tartışmalarımızın son siyasal yönünü açmaya çalışacağım. Genelde Kürt toplumunun eğitilmesi olayının en çarpık yönlerinden birisi de sanat etkinliği üzerinedir. Kürt diline ve kültürüne belli yaklaşımlar getirildikten sonra, yüzyıllardan, hatta bin yıllardan beri çok güçlü olan bir halk topluluğunun, yasaklama cenderesi ile aslında katliama uğratılması planlandı. Özellikle cumhuriyet dönemi bu konuda daha katliamcı bir politikayı dayattı. Kürtçe konuşmak yasaktır ve cezası da ağırdır. Gaddar bir cezalandırma. Bu daha sonra sistemli bir şekilde geliştirildi. Müzik, folklor, kültürde çağrışım yaptıracak ne varsa, hepsine Türk denildi. Kürtlüğü hatırlatacak ne varsa, cezayla karşılık verilerek sorun çözümlenmeye çalışıldı. Bilirsiniz, sanat etkinliği bir toplumun yaşatılmasında vazgeçilmezdir. Onu kırdın mı, onu başkalarına mal ettin mi, o toplumu canevinden vurmuş olursun. Yaşamla çok önemli bir bağını koparırsın. Yani sadece yeme-içme değildir yaşamak. Ulusal, duygusal, bütünüyle o acılı yaşamın, hatta yoksullaşmanın yoğunlaştığı türküleri, ezgileri, oyunları vardır; bir de onu elinden aldın mı, vay o toplumun haline. Düşünün bu, Türkiye'de geliştirilmek istendi. Özellikle kemalist politikanın bu konumu çok gaddardır. **"Herkes Türk olmalıdır, kendine Türküm diyen herkes Türktür."** Bunu hala savunanlar var. Bunun gayri ahlaki yönüyle birlikte, birçok siyasi yönleri vardır.

Kürtçe türkü, şarkı, oyun üzerine bir Türk cilası geçirildi. **"Doğu Anadolu'dan türküler,"** bilmem oyunlar, ezgiler elli yıldır oldukça işleniyor. Bir de bu yönden asimilasyonun güçlü tamamlanması için buna 12 Eylül faşizmi döneminde arabesk kültürü eklendi. Şimdi çoğu herhalde bunu da çözmeye çalışıyor; ***"Bu bela nereden çıktı"*** diye. Aslında bunlar da bu gelişmeyle ilgilidir. Arabesk kültürü daha çok da Kürdistan kaynaklı ve ondan güç alıyor. İsmi önemli değil; arabesk olur, Kürdesk olur, hiç önemli değildir; ama bunlar bir çarpılmanın, bir asimilasyonun, kısaca erimenin en çarpıcı sonuçlarıdır. Ve sanırım Türk aydınları bu akımdan, onun birdenbire ortalığı kaplamasından rahatsız. Ama bu bir sonuçtur. Yani bir de bu yönden istilayı yaşamaları, bir sonuçtur. Sen bir şeyi bu kadar bozarsan, ilkede karşı çıkmazsan, sonuna kadar ona fetva verirsen, başına gelecek olan da budur.

Arabesk nedir? Arabesk; her türlü özgürlük kökeninden kopmuş, her türlü kendini savunma duygusundan, düşüncesinden koparılmış bir halkın, her türlü boyun eğmeye alıştırılmış gerçeğini ifade ediyor. Boyun eğmeyi ifade ediyor, kaderi ifade ediyor, düşkünlüğü ifade ediyor; yaramaz biçimlerle tabii. Korkunç duygular, ağlamak, sızlamak hep sanat diye tanımlandı. Ve neredeyse toplum en kaderci, en ağlamaklı bir toplum haline getirildi; bunun devrime verdiği zarar az değil.

Sonuç; devrimci gençliğin çarpıtılması, sanat etkinliği adı altında veya sanat maskesi adı altında topluma dayatılan, nefes alamaz duruma getirme ve saptırmayı acıya, duyguya, kadere, sahte bir bağlılığa dönüştürerek, rejimi kurtarmadır. Şimdi, bu çok somut. Bu konuda, **"Niye eleştiriler geliştirmiyorsunuz"** diyeceğim. Türkiye'de, özellikle genç kuşaklarda bu garipliği önlemek için çok önemlidir. Diyeceksiniz, sosyalist ülkelerde bile var, Batı'nın o rock kültürü Moskova'yı bile istila ediyor. Aslında, işte eleştirilecekse; muhafazakarlık ve tutuculuk burada eleştirilmelidir. Bu gençliğin herhalde Batı'da bile çürümüşlüğü ifade eden böyle bir akıma katılması, olgunluğu veya sosyalizmde yeni bir aşamayı ifade etmiyor. Yeni bir aşama mıdır? Yok, çürümedir. Sosyalizmin dejenerasyonudur, bozulmasıdır. Türkiye'de bu çok daha tehlikelidir. Sert bir eleştiri gerekir. Yani genelde bir arabeskleşme var ve sadece müzikte değil, birçok alanda arabesk kapitalizmi, arabesk yaşam tarzı vb. diyorlar, değil mi? Yaşam tarzı olmaya başlıyor. Devrimle arasında kaf dağı vardır. Türkiye'nin gerçekliğiyle arasında büyük fark vardır, Kürdistan'la arada tam duvarla, barajla bir set vardır. Kadercilik, boyun eğmecilik, gözyaşı, direnmeme burada sonuna kadardır.

İşte, arabesk kültürü bu konuları böyle iğrenç bir biçimde bütün topluma mal etmeyi içeriyor. Spor da hakeza böyle kullanılmak istenmiştir. Eğer, devrimci bir tartışma geliştirilecekse, bence bunları da gözönüne getirmek gerekir. Hatta spor eleştirisel bir tarzda ele alınmalı, çünkü bundan da oldukça medet umuldu. Şimdi Türkiye ortamında bunun tartışılmasının olanağı fazla.

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaş değerlendiriyor:

KÜRDİSTAN DEVRİMİNDE TARİHİ BİR AŞAMANIN HAZIRLIKLARINA YÖNELİRKEN MEVCUT SİYASİ DURUM VE MUTLAK YÜKLENİLMESİ GEREKEN GÖREVLER

Baştarafı 1. sayfada

Kendini aldatma, kendine yetersiz yaklaşma; hele hele bizde çokça yaygın olan kendine sevdalanmalarla, bu işlerde sadece ve sadece kaybedilir. Fakat, en yaygın olan da budur. Halkımızın içinde bulunduğu durum, kendinden başka her şeyi yaşamaktır. Vatandan, özgürlükten öcü gibi korkmakta, vebadan kaçar gibi kaçınmaktadır. Vatan, vatana özlem kavramlarının anlamı onda oldukça zayıf kalıyor. Dağdaki çobandan tutalım katmerli işbirlikçisine kadar, önlerine çıkan ilk fırsatta, sermayelerini denkleştirip kaçmaktadırlar. Bir diğeri, "modern" cilalı yaşam felsefesinin göz kamaştırıcılığına takılıp kaçmaktadır. Peki bu durumda ne oluyor? En tanınmaz haldeki toprak parçası daha da viran bir halde ortada kalıyor. Tanınmaz hale getirilmiş cennet gibi vatan, bir viraneye dönüştürülüyor. Ne hakla! Bir halkı halk yapan, özgür iradeye ve onun somut ifadesi olan ekonomiye, kültüre, sosyal örgütlenmeye sahip çıkmak bir yana, günü kurtarmanın bin şükrü ile yaşanıyor. Ulusal, toplumsal kimliğe sahip çıkma durumu yok. Halk kendisine dayatılanı sorgulamıyor; oldukça perişan, oldukça yoksul, aldatılmaya oldukça müsait bir durumdadır; karşısına çıkan herkese -bu ister bir jandarma bozuntusu olsun, bir ağa karikatürü olsun- herkese karşı esas duruşa geçer. Halk, gelenin üstünde borusunu öttürdüğü bir zavallılar yığınından başka bir şey ifade etmiyor bugünkü durumuyla. PKK'nin ideolojik değerlendirmelerinde, bu hususlara açıklık getirilmiştir; buna nasıl gelindiği, tarihte buna nasıl yol açıldığı, günümüzde nasıl bir ifadeye kavuştuğu bilimsel izahına kavuşmuştur. Aynı zamanda, güncel olarak da, TC olgusuna oldukça açıklık kazandırılmıştır. Dolayısıyla Kürdistan tarihine, toplumsal özelliklerine yeni bir açılım kazandırma sözkonusu değildir. Dediğimiz gibi, gerçekler bilimsel izahına kavuşturulduğuna göre, mühim olan burada kendi gerçeklerini kulak ardı etmeden, ideolojik yaklaşımı sürekli bir formasyon olarak kendinde hakim kılmaktır. Sorun yeni açılımlar değil, mevcut açımlamaları özümsemek ve ona göre harekete geçmektir.

Güncele ilişkin, üzerinde durulması gereken hususlar vardır. Özellikle hareketimizi yakından ilgilendiren dünya, bölge, Türkiye ve Kürdistan'daki son siyasal gelişmelerin üzerinde sınırlı da olsa durmak gerekmektedir, bunda yarar vardır.

PKK ortaya çıkarken, çağın gerektirdiği özelliklere dayanmak istedi ve bunu dile getiren tezleri esas aldı. Kendi formülasyonunu, kendi düşünce yapısını belli bir çağdaş anlayışa dayandırdı. Yine bunun ışığında tarihe yaklaşmaya çalıştı. Bundan yola çıkarak, kendi devrim modelini inşa etmeye çalıştı. Bunlara bir kez daha, şu bakımdan yaklaşmakta yarar vardır: Bilinir, Kürdistan devrimini dayandırmak istediğimiz çağ anlayışı, emperyalizme ve kapitalizme karşı proleter devrimler ve ulusal kurtuluş devrimleri çağı anlayışıydı. Buna teorik yaklaşım, ideolojik ifadeler ve bunların somutta uygulanışla bizde vazgeçilmez bir ilke düzeyindedir. Onunla ayağa kalktık, gerçeklere onunla anlam vermeye çalıştık. Bu, aynı zamanda varlık nedenimizdir. Resmi reel sosyalizme denk düşen, onun bir kopyesi, taklidi olan bir yaklaşım içinde değil, ama mevcut sosyalizmi gözönüne getirerek, onu bir veri olarak kabul ederek; yine ulusal kurtuluş hareketlerinin halk savaşı temelinde esas alarak, onun bu özelliğine dikkat çekerek yürüdük. Dolayısıyla bu iki olgunun ne düzeyde olduğuna, özellikle sosyalist ülkelerde son olup bitenlere bakarak bir anlam vermek önem taşıyor.

"... Bugün, Gorbaçov hareketinin anlamı nedir? Belli bir dengeye gelinmiştir: Bu denge noktasından sonra, mevcut politikalarla, emperyalist sisteme üstünlük sağlamak mümkün değildir ve hatta '80'lere gelindiğinde, dengeyi muhafaza etmenin bile ciddi bir problem arzettiği ortaya çıkmıştır. Yapılması gereken, bu gerçekleri dikkate alarak yeni bir durum değerlendirmesine gitmektir. Biz, dengeye kadar elde edilen sosyalist kazanımları reddetmiyoruz. Fakat, daha da ileriletilmeyeceğini de iyi biliyoruz. Yapacağı iki türlü şey vardır; ilgili değerlendirmelerimizde bu konulmuştur: Ya devrimci yöntemlere alabildiğince ağırlık verilecek ya da reformlara..."

Son günlerde, bütün basın-yayın haberlerinde kendini açığa vuran gelişmelerle, iki sistem arasında 40-50 yıllık sert, kapalı durumun

parçalandığı, açıldığı; sınırların kalbura çevrildiği, ekonomik, sosyal, siyasal ilişkilerde bir yumuşamanın yaşandığı, hatta içiçe geçmelerin gerçekleştirilmeye çalışıldığı gözler önündedir. Sosyalist sistem anlayışımız, emperyalist kapitalizme karşı bir direnme içinde olma idi. İlkin devrimi esas alarak, ona hamle üstüne hamle ile yüklenme yoluyla dünya devrimine gidilebileceğine dair genel bir anlayış vardı. III. Enternasyonal, hatta ondan önceki Ekim Devrimi temelinde Avrupa devrimine inanma, ona hamle yapma, Enternasyonal'le dünya devrimine yönelme, ona biraz hamle kazandırma vardı. Fakat daha sonra giderek, mevcut sosyalizmde karar kılma, bazı mevzi alanları sosyalist sisteme katma ile istifade etme, emperyalist sistemi zayıf halkalarından parçalama anlayışı gelişti. Günümüze doğru gelindiğinde, bundan da giderek uzaklaşmayla, bu kez iki sistem arasında belli bir dengeye, kilitlenmeye varıldığından, üstten bir uzlaşma, anlaşma yoluna gidilerek, buna siyasal, ekonomik, kültürel boyut kazandırma, hatta askeri birimlere indirgeme biçimine varıldı. Bu, günümüzde çok yaygınlaşmış biçimdir. Biz '84'lerde henüz Gorbaçov yönetimi işbaşına gelmeden önce ve geliş sıralarında değerlendirmelerde bulunmuştuk. İlgili değerlendirmeler incelenecek olursa, kapsamlı oldukları anlaşılacaktır. Şuna iyice işaret etmiştik; gelinen aşamada sosyalist sistem nefes alamaz duruma getirilmiştir. Gerek emperyalist sistemin dıştan alabildiğine yüklenmesi ve gerekse iç sorunlardan dolayı bir tıkanmayla karşı karşıya kalmıştır. Henüz bugünkü reformlardan en ufak bir iz, bir eser bile yoktu. Bazı gerçeklere, olgulara yaklaşımdan çıkarabiliyorduk. Bunu çıkarmakta fazla güçlük çekmiyorduk.

Diyorduk ki, bunun nedenlerinden biri, nükleer silahlanmada gelinen aşama olabilir ki, bu bize göre talidir. Güç dengesi sağlanmıştır; güç dengeleri üzerine oturan politikalar, diplomasi faaliyetleri artık sonuç alamıyor. 70'lere doğru gelindiğinde, varılan aşama buydu ve bunu aşma yönünde geliştirilen politikalar bir sonuç vermiyordu. Sözkonusu politikalarla güç yetirilemiyordu. Bir aşamaya gelinmişse ve bu aşamadan çıkış yapılamıyorsa, orada bir tıkanma, bir çürüme kendiliğinden gelişecektir. Nitekim Brejnev döneminin bir yandan dengeye ulaşma, diğer yandan dengede tıkanma olarak değerlendirileceğini ve bununla birlikte çürümenin uç verdiği, '80'lere doğru geldiğimizde bunun birçok belirtisinin ortaya çıktığını görmekte zorluk çekmedik. Bu yıllara varıldığında, emperyalist-kapitalist sistem, sosyalizme kaptırdıklarını kaptırmış ve hem daha fazla gerilemesini durdurmak ve hem de kaptırılanı geri almak için, kendini yeniden değerlendirme sürecine girmişti. Özellikle Vietnam'dan çekildikten sonra başlayan bu süreç, gittikçe derinleşmişti. Carter yönetimindeki bu yöndeki yoğun arayışların ardından, Reagan'ın muhafazakar iktidarı yoluyla bir toparlanmaya ve bundan da giderek başta ABD olmak üzere, Avrupa ve bağlı alanlara üslenme, tutucu, sert, devrimci gelişmeye, sosyalist gelişmeye, demokratik gelişmeye karşı güçlü saldırılarla yönelmeye gidildi. Reagan yönetimi, bu süreç içinde yapılan büyük ve şaşaalı propagandalarla uzun bir süre ayakta tutularak, meşru gösterildi. Aynı dönemde Thatcher yönetimi İngiltere'de, İngiltere tarihinin en uzun iktidar yıllarına yayıldı, Almanya'da Kohl yönetimi işbaşına geldi. Emperyalizme bağımlı ülkelerde ise peşpeşe askeri faşist yönetimler işbaşına geldiler. Türkiye'de 12 Eylül yönetimi de bu döneme tekabül eder.

Bunun genel olarak, kapitalist-emperyalist sistemin kendini toparlama, demokrasiye, sosyalizme ve bağımsızlığa saldırma dönemi olarak değerlendirilebileceğini biz, daha '80'in başlarında geliştirdiğimiz Konferans değerlendirmelerimizde ortaya koymaya çalıştık. Dolayısıyla, doğrulanan bu değerlendirmeler oldu. Yine, daha o zaman sosyalist sistemin içinde bulunduğu duruma yönelik de eleştirilerimiz vardı. Bu eleştiriler, her ne kadar açık olgulara dayalı olarak geliştirilmese de, sadece ideolojik kapsamlı eleştiriler olsa da, yine yerinde olan ve dolayısıyla da bizi gerçeklere yaklaştırmaya hizmet eden değerlendirmeler idi. '80'lerin ortalarında yaptığımız yeni durum değerlendirmelerimizde, Özellikle 15 Ağustos hamlesinden sonra yaptığımız bu değerlendirmelerde, emperyalist sistem içindeki değişmelerin söylenen doğrultuda derinleştiği, sosyalist sisteme ilişkin de doğrulanmaya başlandığı belirtiliyordu.

"... PKK ortaya çıkarken, çağın gerektirdiği özelliklere dayanmak istedi ve bunu dile getiren tezleri esas aldı. Kendi formülasyonunu, kendi düşünce yapısını belli bir çağdaş anlayışa dayandırdı. Yine bunun ışığında tarihe yaklaşmaya çalıştı. Bundan yola çıkarak, kendi devrim modelini inşa etmeye çalıştı. Bunlara bir kez daha, şu bakımdan yaklaşmakta yarar vardır..."

Bölgeye, Ortadoğu'ya ilişkin de değerlendirmelerimiz vardı. Ortadoğu bölgesinde devrim ve karşı-devrim çatışmasında bir dengenin yaşandığını, bunun bozulmasının İran-Irak savaşının kaderine bağlı olduğunu, artık tarafların bu konuda göstereceği çabalara orantılı olarak, önümüzdeki dönemin belirleneceğini oldukça açık bir biçimde ortaya koyduk. Dolayısıyla sistemlere ve bölgeye ilişkin ideolojik, politik yaklaşımlarımızla, Parti hareketinin daha sonraki gelişmesine doğru yaklaşım göstermiş oluyoruz.

Eğer PKK, günümüzde doğru devrimi oldukça hatırı sayılır bir biçimde temsil eden hareket haline gelmişse, bu değerlendirmelerle çok yakından bağlantılıdır. Çünkü oldukça özgün ve yaratıcı değerlendirmelerdi. Bunlar her türlü basma kalıpçılıktan uzak, özgür düşünmeye, özgür devrimci insan eylemine ağırlık veren, bunu esas alan yaklaşımlardı.

Mevcut sosyalist sistemin içinde bulunduğu hareketli durumun daha yakından anlaşılması için- özellikle de, sosyalizm toptan elden gidiyor mu diye bir inançsızlık bazı çevrelerde boy verebileceğinden, gelişmelere bir anlam verebilmek için- biraz daha yakından değerlendirmede yarar var diyoruz. Baştan beri ilgili değerlendirmelerimizi bir kez daha gözönüne getirirsek, bizim bırakalım bu değerlendirmelerden kuşku duymamız, bilakis sosyalizme doğru yaklaşımımızın seçkin bir örneğini verebildiğimizi anlayacağız.

'70'lerde ilk ideolojik belirlemeleri yaparken, özellikle Türkiye ortamında, çok katı biçimde iki anlayış vardı. Ayrıca, bazı ortayolcu anlayışlar da vardı. Reel sosyalizme, Sovyetler Birliği önderliğince icra edilen sosyalizme çok bağnazca bağlı, kelimesi kelimesine onu aktaran, Sovyetler'in bir propaganda kolu olmaktan öteye kesinlikle gitmeyen, bu anlamda, tam bir paralı memur statüsünü aşmayan bazı faaliyetler vardı. Bunun adına TKP denilsin, başka şey denilsin, önemli değil. O dönemdeki reel sosyalizmin temsilcileri, kendilerini gerçekten de, sosyalist sistemin diplomasi çarkının paralı memurları olarak gördüler. Bunlara, sosyalizmin temsilcisidir değil de, Sovyetler Birliği'nin o zamanki diplomatik memurları desek daha doğru olur. Ve gerçekten günümüzde geliştirilen eleştiriler, ulaşılan durum biraz da bu oluyor. Bu, çok önemli bir husustur. Dünya devrimci hareketinin önündeki en önemli darboğazlardan, iç engellerden biri de budur. Sosyalizm, ya da devrimci ideolojiye böylesine karşı -ve tamamen bir devletin çıkarlarına, hem de maddi menfaatlerine bağlanan, her türlü sosyalist ilkeye yabancılığı, topluma karşı katılaşmayı birlikte getiren- bir yaklaşımın, özellikle devrime ihtiyaç duyan halklar somutunda ne kadar tehlike arzedeceği çok açıktır. Çünkü bunlar her türlü yaratıcı, devrimci, sosyalist gelişmeye karşıdırlar; çıkarları, oluşumları buna tamamen terstir.

Sosyalist gerçeğe böylesi bir yaklaşım sözkonusu iken, karşı tarafta da buna tepki biçiminde doğan, daha çok da Çin Halk Cumhuriyeti'nin karşılık vermeye çalıştığı, Sovyetler'in birinci tehlike olarak, daha tehlikeli ve sosyal emperyalis bir devlet haline geldiği yolundak tezler geliştirildi. Böylece, sosyalizm adına, SSCB'ye karşı savaş görev haline getirildi. Bu, 70'ler Türkiye'sinde oldukça etkiliydi. Eleştiriler bilinmektedir; tamamen mevcut sosyalizmi reddeden, üstelik de onun kapitalist- emperyalist sistem olarak değerlendiren eleştirilerdi ve oldukça da etkiliydiler. Bu yaklaşımın adına yola çıkan, onun adına gruplaşanla rın ne kadar tehlikeli bir yönelim içine girdiklerini şimdi daha iyi anla

> ***"... 80'lere doğru geldiğimizde Türkiye ortamında sosyalizm kilitlenmişti. O büyük potansiyel, sosyalist ideolojiye, bilimsel sosyalizme doğmatik, mezhepçi yaklaşımlarda bölük-pörçük edildi. Kargaşa içinde kilitlenmiş bu yapılanma hiçbir halk atılımına cevap veremeyecek kadar kendini içten bitirmiş bir duruma düşürdü. Özellikle 12 Eylül faşizmine karşı bu durum canlı yaşandı; paramparça, hiçbir şey yapamaz, kendini bile savunamaz durumla karşı karşıya kaldı. O dönemin özgünlüğü iyi gözlemlenip bilince çıkarılacak olursa, bizim ideolojik yönelimimizdeki tutarlılık, bilimsel sosyalist yaklaşım çok daha iyi anlaşılacaktır..."***

maktayız. Bugün Çin ve Sovyetler arasındaki yumuşamaya baktığımızda, bu türden yaklaşımların nasıl boşa çıktığını, anlamsız kaldığını daha iyi görüyoruz. O dönemdeki gruplaşmalar boşa gitmiştir veya çok az olumluluğa hizmet etmişlerdir. Ve böylelikle, devrime katılması gereken potansiyel korkunç bir darlıkla israf edilmiş oldu. Bunların mevcut devrimci birikimi heder etmede, onu bölüp parçalamada, eylemsiz kılmada ve kendi içinde atıl bırakmada oynadıkları olumsuz rolleri küçümsenemez.

Bir de ortayol çizgileri vardır, Türkiye somutunda. Ortama hakim ideolojinin sosyalizm olmasından; burjuvasının da, feodalinin de sosyalizm adına yola çıkıp, sosyalist geçindiği bir ortamda; yukarıda belirttiğimiz biçimde gündeme gelen kamplaşmanın katılığından rahatsızlık duyanların, ortayol tutturularak bir araya getirilmesi hedeflendi. Gerçekte ise bu sosyalist temelde eleştirici olmaktan çok, iki tarafa tepkilerin dile gelmesi esası üzerinde oluşturulan bir orta yolcu tavırdı . Onlar da, böylece iki katı doğmatik yaklaşımdan rahatsız olan çevreleri gruplaştırmaya çalıştılar. Dolayısıyla '80'lere doğru geldiğimizde Türkiye ortamında sosyalizm kilitlenmişti. O büyük potansiyel, sosyalist ideolojiye, bilimsel sosyalizme doğmatik, mezhepçi yaklaşımlarda bölük-pörçük edildi. Kargaşa içinde kilitlenmiş bu yapılanma hiçbir halk atılımına cevap veremeyecek kadar, kendini içten bitirmiş bir duruma düşürdü. Özellikle 12 Eylül faşizmine karşı bu durum canlı yaşandı; paramparça, hiçbir şey yapamaz, kendini bile savunamaz durumla karşı karşıya kaldı.

O dönemin özgünlüğü iyi gözlemlenip bilince çıkarılacak olursa, bizim ideolojik yönelimimizdeki tutarlılık, bilimsel sosyalist yaklaşım çok daha iyi anlaşılacaktır. Son derece çarpıtılmış bir ortamda doğruyu son derece zorlayan bir yönelimin içinde bulunuyorduk. O dönemde parçalanmayan hareket yoktu, bu adı geçen akımlar karşısında. Hele hele Kürdistan gerçeğine yönelmeyi de gündemine alan gelişmeler sözkonusu olduğunda, kurtarılacak şeyler çok azdır. Çünkü bunlar oldukça çeşitli yöntemlerle ortamı bulandırma, parçalama, işlemez hale getirmede hayli öndeydiler. Bizim bu sınırlı çabalarımızın mesafe alması, mevcut ortamdan varsa olumlu özellikleri kapabilmesi çok usta bir savaşımı gerektiriyordu. Dolayısıyla bizim, bu dönemin ortamına yüklenmemizin, özellikle de ideolojik yüklenmemizin anlamını çok iyi kavramak gerekiyor. Öyle basit bir gelişme değildir. Kökenini iyi bilemeyenler mevcut gelişmeleri izah edemezler. Sosyalizme yaklaşım esaslarımızı, hangi tür mücadele ile ona yaklaştığımızı doğru kavrayamayanlar, PKK'nin günümüzdeki mevcut ideolojik konumlanışına fazla değer biçemezler, bunu anlayamazlar, özümseyemezler. Dolayısıyla sosyalist sisteme yönelik olarak da gerçekleri fazla kavrayamazlar.

Tabii bu kavrama olmadı mı, tasfiyeciliğe gitmekten başka bir şey ortada kalmaz. Bu, doğru kavrayış, doğru teorik yaklaşım, doğru eylem için şarttır. Bunun için büyük önem taşıyor. Türkiye'de devrimci sol muhalefet adına geçinen birçok oluşum hiç direnmediler ve kendilerini bir daha toparlayamayacakları yenilgiler yaşadılar. Bu durum, mevcut ideolojik yaklaşımları ile çok yakından bağlantılıdır. Tabii ki bu, yalnız sosyalist sisteme karşı değil, kendi tarihlerine, kendi halklarının mevcut gerçeklerine ve de devrimin strateji ve taktiklerine yaklaşımları ile bağlantılıdır.

Bizimki de aynı bununla bağlantılıdır. Biz de onlardan farklı olarak gerçekleşen doğru yaklaşımdır. Doğru yaklaşma, sonuca götürüyor. Subjektif, gerçeklerle bağdaşmayan, bilimsel olmayan yaklaşım ise, elbette ki yenilgiye ve tasfiyeye götürüyor. Kısaca bizim, dünyada emperyalist ve sosyalist sistem arasında bir dengenin oluştuğu ve bu dengeyi tersine çevirmenin olanaksızlığı anlaşılınca yeniden durum değerlendirmelerine geçildiği, yine bölgede bir dengenin oluşmaya başladığı bir aşamada ve Türkiye, Kürdistan somutunda, çağın, dünyada olup bitenlerin yakın etkisi altında oluşan bir ideoloji ve onun dayandığı bir politik eylemsel hareketlilik döneminde, PKK'yi ortaya çıkarma çabalarımızda, ideolojik yanı ağır basan ve oldukça eleştirisel olan bir çıkışımız sözkonusu oluyor. Bizde gerçekleşen, çağımızın en devrimci ideolojisi olan bilimsel sosyalizme oldukça dürüstçe ve kendi özüne dayanan; basma kalıpçılıktan, doğmatiklikten, milliyetçilikten uzak bir yaklaşımdır. Çok cılız da olsa, özde doğru yaklaşıldığı için çalışmalara devam ediliyor. 12 Eylül faşizmi, bütün ortamı yerle bir etmek istediğinde, doğru yaklaşmanın bazı sonuçları direnme biçiminde sürdürülmeye devam ediliyor. Ve dolayısıyla PKK fazla kesintiye uğratılmadan, bütün zayıflıklarına rağmen varlığını sürdürmeyi başarabiliyor.

Sosyalizm adına yola çıkan hareketlerde 30 yıldır sosyalizmi allakbullak eden ve sadece mevcut komünist partilerin işlemezliğine değil, ulusal kurtuluş hareketlerinin de oldukça altüst olmalarına yol açan; Türkiye somutu sözkonusu edildiğinde, Ortadoğu sözkonusu edildiğinde tanınmaz hale getirilen; oldukça bölük-pörçük kılınan; bir halk hareketine yol açamayan; Arap aleminde, İran'da, Türkiye'de çeşitli burjuva radikal hareketlerin, hatta dinsel yanı ağır basan ideolojik önderlikler altında ortaya çıkan hareketlerin bu altüst oluş, tanınmaz hale geliş döneminde, bizim doğru bir ideolojik perspektifi yakalamamızın, bunu ısrarla savunmamızın, hele hele bunu bir de bizi baş düşman belleyen 12 Eylül askeri-faşist sömürgeciliğin yok etme hareketine karşı ayakta tutuşumuzun anlamı oldukça derindir; üzerinde düşünülmeye değerdir. Yetkinleşmek için; teorik ve ideolojik açılımını güçlendirmek için; önderlik iddiasında tutarlı olmak için önemlidir.

> ***"...Bütün dünya komünist partilerinin önüne görev olarak konulan SSCB'yi koruma tavrı, Ekim Devrimi döneminden 1920'lere kadar doğruydu; diyelim ki, sosyalizmin inşası döneminde de doğruydu, ama ya bu işler becerildikten sonra da aynı tavrın devam etmesi ne oluyor? Daha sonra da devletin dış politikasının bir kolu olarak çalışmak, partiyi saptırmaktan başka bir şey değildir. III. Enternasyonal'de boyveren bu anlayış giderek gelişti, kemikleşti ve artık II. Dünya Savaşı'nda anlamsızlığından ötürü, kendini feshetme durumunda kaldığı halde komintern örneği de devam ettirilmek istendi..."***

1980'ler sözkonusu olduğunda, durumlar biraz daha netliğe ulaşır. Özellikle de bizim '85'e ilişkin saptamalarımız yenidir. Yeni gelişmeleri dikkate alıyor ve çoğu örgütün aklından bile geçmeyen belirlemeler yapıyoruz. Daha Gorbaçov ilk adımlarını atarken, yine bölgemizdeki gelişmeler çok kritik bir durumda iken, Türkiye'de ise sosyalizmi savunmak artık bir yürek işi iken, bizim oldukça kendine güvenen ve belli bir eylemliliğe dayanan değerlendirmelerimiz tarihi bir anlamı olan değerlendirmelerdir. Daha o dönemlerde bir saptamamız vardı. Bu klasik komünist partilerin olumsuzluklarını da gözönüne getirerek; bu partiler ya kendilerini gözden geçirip dönüşüme uğratmayı bilmeliler ya da kendilerini feshetmeliler diyorduk. İlgili bir Ortadoğu değerlendirmemizde bu vardı. Bu değerlendirmelere bakılırsa görülür.

Bugün neyi görüyoruz? Gerçekten sürece karşılık vermeyen komünist partilerden bazılarının kendilerini feshettiklerini -örneğin, Macaristan, Polonya- bazılarının SBKP örneğinde görüldüğü gibi, kendilerini dönüştürme çabalarını; bunun için kongreler, konferanslar düzenlediklerini; iç ve dış politikalarını gözden geçirdiklerini, kendilerince yeni arayışlara girdiklerini görüyoruz. Biz o zaman bunu söylediğimizde bazı ukalalar şunu söylüyorlardı: "Sosyalist sisteme karşılar!" Ve mevcut klasik komünist partiler vardı; büyük bir hücuma geçmişlerdi; "Sosyalizmi inkar ediyorlar, komünist partileri inkar ediyorlar" diye. Evet bu çok önemli ve bugün çok doğrulanan bir öngörüdür. Devlet kurmuş bu partiler, buna rağmen kendilerini feshetmekten veya dönüşüme uğratmaktan kurtulamayacaklar. Bu, büyük Sovyetler Birliği Komünist Partisi de olsa böyledir. Bu parti şu anda önemli sorunlarla karşı karşıya olduğunu bizden daha çok belirgin olarak ifade ediyor. Bizim eleştirilerimizin çok daha ilerisinde, kendisine eleştiri yöneltiyor. Bu eleştiriler ister sağa, ister doğruya yol açsın, önemli değil; önemli olan bir gerçeğin dile getirilmesidir. Sınıf mücadelesi orada da devam ediyor. Kapitalizme doğru yol almak isteyenler de olacaktır; doğru bir sosyalist anlayışa ulaşanlar da olacakır. Önemli olan, bu çürümenin, artık mutlaka eleştirilmesi gereken bir devlet yapısına sahip olduğunun, yönetilemez bir duruma geldiğinin, burada bir sorumlu olan bu partilerin ağzından itiraf edilmesidir. Bu itirafın, daha devrime çok sınırlı bir adım atmış olan Parti hareketimiz açısından bile, ne kadar öneme haiz olduğunu bugün daha iyi görmekteyiz.

Bizim daha yola çıkarken işaret ettiğimiz gerçekler karşısında, bazı partiler daha yeni yeni kış uykusundan kalkıyorlar. Bir Bulgaristan Komünist Partisi'nin 36 yıllık sekreteri polit büro tarafından düşürülüyor, devlet başkanlığından da alınıyor. 36 yıl işbaşında kalmış -neredeyse devletin ömrüne denk düşüyor bu- bir devlet adamına işten el çektiriliyor. Öyle ihtiyarladığı için emekliye ayrılmıyor; sosyalizmi zorladığı, nefes alamaz duruma getirdiği için görevden alınıyor. Yerine ne gelir, parti kendini dönüştürür mü; bunlar biraz da önümüzdeki dönemin gelişmeleri ile izahata kavuşacaktır.

Devlet kuran partilerin durumu bu olduğuna göre, diğer partilerin durumu herhalde çok daha acıklıdır. Özellikle bağımlı ve yarı-sömürge halklar sözkonusu olduğunda, bu partilerin bir adım bile ileriye gitmemeleri, kendilerini belirttiğimiz gibi sosyalist devletlerin diplomatik temsilcileri olmaktan öteye görmemelerindendir. Bu partilerin kendilerini daha fazla feshedeceklerini ve dönüşüm şanslarının bile çok az olduğunu belirtmek gerekir. TBKP diye bir oluşum çıktı Türkiye'de; bu sözümona, TKP'nin dönüşümü, yeni bir elbise giydirilmiş biçimi idi. Ama, nasıl bir biçim? Eskisinden daha kötü, karikatür bile denmeyecek bir biçim. Bu, görüşlerimiz için şahane bir doğrulanmadır. '85'lerde öngördüğümüz," kendilerini feshetsinler" görüşünü TKP oldukça doğruluyor. İstediği kadar bize saldırsın, bütün o bürokratik ilişkiler ile, memur ilişkileri ile engellemeye çalışsın ama kendisini feshetmekten kurtulamıyor. Ortadoğu'nun diğer partilerinin de akibetinin bu olduğunu biliyoruz. Belli başlı namlı komünist partileri vardır; Irak'ta, Suriye'de, İran'da; hepsi fesholdu. Adları var, kendileri yok.

O halde, sosyalist eleştirilerimiz büyük öneme haiz oluyor ve doğrulanıyor. Bu eleştirilerimizin en önemli diğer bazı hususları da vardı. Özellikle sosyalist ülkelere ilişkin diyorduk ki; "Sistemler tepede kilitlendi, nükleer dehşet dengesi esas sebep gibi gösterilse de bu talidir, yan bir etkiye sahiptir, esas olarak sistemlerin birbirlerine karşı geldikleri denge durumu buna yol açıyor." Sovyetler Birliği'nin önderlik ettiği sosyalist sistemin kendini ekonomide, devlet düzeyinde ve sosyal yapıda örgütlemesi '60'lara doğru geldiğimizde tamamlanmıştır. Ekonomik bakımdan da emperyalist sisteme kendini yakınlaştırmıştır. Yani alt ve üstyapısı belli bir dengeye ulaşıyor. Bu aşamaya kadar ulusal kurtuluş hareketleriyle özellikle sıkı ilişki içindedir. Neden? Çünkü emperyalist sisteme karşı dengeye ulaşıyor. Bunun için de, temel bir müttefik olarak ulusal kurtuluş hareketlerine ihtiyacı şiddetlidir. Dolayısıyla aktif bir desteği sözkonusudur. Ve yine kapitalist metropol ülkelerdeki işçi sınıfı hareketleriyle, dolayısıyla onların komünist partileri ile ilişkileri de çok sıkıdır ve dediğimiz gibi, bu sıkılık onların SSCB'nin propaganda kolu olmalarına kadar gitmiştir. Temelleri III. Enternasyonal'de atılan bu durum son döneme kadar devam etmiştir. Biz bu yönde de eleştiriler geliştirdik.

Bütün dünya komünist partilerinin önüne görev olarak konulan SSCB'yi koruma tavrı, Ekim Devrimi döneminden 1920'lere kadar doğruydu; diyelim ki, sosyalizmin inşası döneminde de doğruydu, ama ya bu işler becerildikten sonra da aynı tavrın devam etmesi ne oluyor? Daha sonra da devletin dış politikasının bir kolu olarak çalışmak, partiyi saptırmaktan başka bir şey değildir. III. Enternasyonal'de boyveren bu anlayış giderek gelişti, kemikleşti ve artık II. Dünya Savaşı'nda anlamsızlığından ötürü, kendini feshetme durumunda kaldığı halde komintern örneği de devam ettirilmek isendi. '60'lara doğru geldiğimizde, gerçekten bakıyoruz ki, Sovyetler'in kolu haline gelen partilerin temeli oldu. Hiçbirisinin kendi halkı içinde, bir devrime önderlik etme durumu yoktur. Bilakis, kendi halk devrimlerine SSCB'nin diplomatik çıkarları temelinde yaklaşımı esas aldılar. Zaten formülasyon şudur: Sovyetler'in çıkarına olan her şey devrimin de çıkarınadır; onun çıkarına olmayan her şey devrimin de çıkarına değildir. Bugün Gorbaçov bunu açıkça eleştiriyor, reddediyor ve dolayısıyla her partinin kendi bağımsızlığına ağırlık vermesi gerektiğini söylüyor. Ama çok geç! Çok şey yitirildikten sonra bu söyleniyor. Önemli olan, Sovyetlerin başını çektiği sosyalist siste-

> ***"... Mevcut durum ne oluyor? Bu kez de yaşantı düzeylerini korumanın barışçıl anlamda savaşımını veriyorlar. Barış Dernekleri hikayesinin temelinde bu yatar. Sovyetler'in kendi toplumlarını kurma endişeleri yatar. Dünyada barışı geliştirmenin ve bütün halklar için barışın yararlı olmasının bununla fazla alakası yoktur. Bu, son derece dar, devlet çıkarına ve giderek de milli çıkarlarına bağlı bir barış anlayışıdır. 'Şimdiye kadar savaştık, bu kadarını kurtarabildik, onu yaşamak istiyoruz'; işte bunu dile getiren bir dış politikadır sözkonusu olan..."***

> ***"... İçte sınıf mücadelesinin tutarlı kavranmayışı, dıştan emperyalizm tehlikesine karşı kaba ve yetersiz yaklaşımlar, devlet aygıtı kavanozunu aşırı bir biçimde toplumun başına geçiriyor. Onu nefes alamaz duruma getiriyor. Ve işte bugün, 'halk artık yeter' diyor; 'bu devleti kaldırın' diyor. Demokratik Almanya'da yaşanan budur. Yani devleti derken, 'onun örgütleniş biçimini, onun bürokratik biçimini' değiştirin diyor. 'Demokrasi istiyoruz' diyor milyonlarca insan, sokaklara dökülüyor. Bunlar kapitalizmi mi istiyorlar? Hayır, nitekim gelişmeler bunu çok açıkça ortaya koyuyor..."***

min dengeye kavuşma dönemi içinde de, komünist partilerin kendi devrimlerini esas alıp enternasyonalist desteği sunma biçiminde değil de; devrimlerine karşıt düşecek tarzda bir saptırmanın içine girmeleridir. Emperyalist sistemle belli bir dengeye ulaşmada, ulusal kurtuluş hareketleri üzerine düşeni yaptı.

Bugün, Gorbaçov hareketinin anlamı nedir? Belli bir dengeye gelinmiştir: Bu denge noktasından sonra, mevcut politikalarla, emperyalist sisteme üstünlük sağlamak mümkün değildir ve hatta '80'lere gelindiğinde, dengeyi muhafaza etmenin bile ciddi bir problem arzettiği ortaya çıkmıştır. Yapılması gereken, bu gerçekleri dikkate alarak yeni bir durum değerlendirmesine gitmektir. Biz, dengeye kadar elde edilen sosyalist kazanımları reddetmiyoruz. Fakat, daha da ilerletilemeyeceğini de iyi biliyoruz. Yapacağı iki türlü şey vardır; ilgili değerlendirmelerimizde bu konulmuştur: Ya devrimci yöntemlere alabildiğince ağırlık verilecek ya da reformlara.

Birinci yola baştan beri kapalıdırlar. Çünkü, bunun içinde, nükleer silahların da kullanılabileceği ve tüm sistemlerin -hatta dünyanın- sonunu getirecek bir III. Dünya Savaşını görüyorlar. Gerçekte öyle midir, değil midir? Bu bir iddiadır ve bize göre doğru değildir. Bizce bu bir bahanedir. Tabii bu yol diğer yandan mevcut Sovyet devletinin çıkarlarına da fazla denk gelmiyor. Mevcut sosyalist ülkeler, kurmuş oldukları sosyalizmin, artık nimetlerinden yararlanmaya çalışıyorlar. Diyorlar ki," çalıştık, çabaladık, bir sosyalist toplumu kurduk. Artık bunu yaşayalım." Sovyetler bunun için diyor ki," Ekim Devrimi'nde ve sonrasında, II. Dünya Savaşında 20 milyon şehit verdik, yeni bir dünya savaşını kaldıracak durumda değiliz." Örneğin bir Afganistan batağında bile, Sovyet sistemi gayri-ahlaki bir duruma düşmüştür, "onu bile sürdürmek mümkün değildir, kaldı ki çıkarımıza da değildir. Çıkarımız, mevcut sosyalizmin ürünlerinden toplumumuzu sonuna kadar yararlandırmaktır" diyorlar. Bu ülkü onları, dış politikada, iç politikada tam bir barış çağına ulaşma hedefine ve bütün savaşları, bu arada devrim savaşlarını bile, tehlikeli görmeye kadar götürüyor. Bu, bir gerçektir.

Mevcut durum ne oluyor? Bu kez de yaşantı düzeylerini korumanın barışçıl anlamda savaşımını veriyorlar. Barış Dernekleri hikayesinin temelinde bu yatar. Sovyetler'in kendi toplumlarını kurma endişeleri yatar. Dünyada barışı geliştirmenin ve bütün halklar için barışın yararlı olmasının bununla fazla alakası yoktur. Bu, son derece dar, devlet çıkarına ve giderek de milli çıkarlarına bağlı bir barış anlayışıdır. "Şimdiye kadar savaştık, bu kadarını kurtarabildik, onu yaşamak istiyoruz"; işte bunu dile getiren bir dış politikadır sözkonusu olan.

Daha önceki devrimlere, devrimci savaşlara desteğini nasıl anlayacağız? Bu da, emperyalizme karşı Sovyetler Birliği'nin ve giderek sosyalist sistemi savunma anlayışının bir sonucudur. Yani, onlar diyor ki; "ülkeyi ve kurulan sosyalizmi korumak, emperyalizme karşı dengeye ulaşmaktan ve bunun da yolu ulusal kurtuluş hareketlerini emperyalizme karşı geliştirmekten geçer." Küba'yı bunun için sınırsız desteklediler. Vietnam bunun için desteklendi. Ve irili-ufaklı başka devletleri, sosyalist önderlikli olmasa da birçok ulusal kurtuluş hareketini emperyalizme karşı desteklediler. Ne zamana kadar? Sovyetler'in kendini iyice ayakta tuttuğu, artık dengeyi sağladığı bir aşamaya kadar. Kısmen '60'larda bu durum kendini hissettirdi. Brejnev döneminde oldukça olgunlaştı. Bu durumun aşılamayacağı, üstünlük sağlanamayacağı da dukça gösteriyordu. Sonradan daha da katılaştı. Ve artık toplumu nefes alamaz duruma getirdi. Nefes alamaz duruma getirdi derken, sosyalizmin iflas ettiği anlamında söylemiyoruz. Kaba bir örnek verirsek, bir fidelikte, sert rüzgarlardan korunma açısından, camekanlar belli bir aşamaya kadar hizmet görür. Fideler büyür, daha sonra bu camekanlar fidenin gelişimi, büyümesi önünde engel olur. Bu, bitkileri çürümeye, sararmaya götürür. Yapılması gereken, o camekanı kaldırıp, fidenin dal budak salmasına olanak yaratmaktır. İşte burada bu yapılmıyor.

İçte sınıf mücadelesinin tutarlı kavranmayışı, dıştan emperyalizm tehlikesine karşı kaba ve yetersiz yaklaşımlar, devlet aygıtı kavanozunu aşırı bir biçimde toplumun başına geçiriyor. Onu nefes alamaz duruma getiriyor. Ve işte bugün, "halk artık yeter" diyor, "bu devleti kaldırın" diyor. Demokratik Almanya'da yaşanan budur. Yani devleti derken," onun örgütleniş biçimini, onun bürokratik biçimini" değiştirin diyor. "Demokrasi istiyoruz" diyor milyonlarca insan, sokaklara dökülüyor. Bunlar kapitalizmi mi istiyorlar? Hayır, nitekim gelişmeler bunu çok açıkça ortaya koyuyor. Öyle, Batı Almanya'nın hayranı filan da değiller. Belki bindebir böyle işbirlikçiler çıkar ama, ezici bir kesimi sosyalist demokrasiyi istiyor. Bir avuç bürokratlaşmış, 40 yıldan beridir toplumu nefes alamaz duruma getirmiş parti ve devlet yönetici kesi, feshetmesi gerekiyor. Sosyalizmin bu tür kavranışı reel sosyalizmin beliren hastalıkları, olumsuzlukları tasfiye edilmelidir, gerekli olan budur. Bu, isabetli bir görüş ve sosyalizme nefes aldırmanın, oldukça yerinde bir saptanışıdır.

Kendi pratiğimizde gerçekleşen ise, PKK olayında, özellikle baştan sona bunun savaşımının verilmesidir. Parti tarihimizi biraz daha yakından incelersek, göreceğiz ki, bizde bırakalım devlet kuranlar, sosyalist bir ekonomi kuruluşuna geçenler, daha devrimin ilk adımını atamayan ilk görevlerini yapmayanlar dahi, kendilerini kapitalist veya bürokrat da değil, kaskatı bir feodal ağa durumuna getirmişlerdir. Bu ucubeliğin ne anlama geleceğini, hele hele biraz daha ilerlersek ve de bir devlet durumuna gelirsek, o zaman nasıl azgın bir gericiye dönüşeceklerini örnekleriyle göstereceğiz. Dolayısıyla, sosyalizm ve bağımsızlık ilişkisi çok çok yaşamsaldır. Buna doğru yaklaşımı her dönemde ve düzeyde yerli yerine oturtmak, devrimci savaşımın sağlıklı gelişmesi ve sosyalist inşanın başarıyla yürümesi için vazgeçilmezdir. Bu, sosyalizme bağlılığın şartı oluyor.

Bugün sosyalist sistemde olup biten, artık iyice tahammül edilemez ve nefes alamaz duruma gelmiş bulunan olumsuzluklara karşı bir tepkidir. Kilitlenmenin, çürümenin önüne geçmedir. Başta içte, daha sonra bütünüyle dışa yönelik politikalarda buna yönelmedir. Şimdi, '80'lerde iyice ortaya çıktı. Ve artık, Gorbaçov'a düşen, gerçekleri itiraf etmekten başka bir şey değildir. Gorbaçov bu gerçeklerin itirafı anlamına gelir. Onun için, "Devrim yöntemlerinin dönemi geçmiştir" dedi. Birleşmiş Milletler'deki konuşmalarında iki sistemin her alanda ve süresiz barış çağından bahsetti ve istemini böyle dile getirdi. Bu yaklaşımın doğal sonucu olarak gelişen; şimdiye kadar bu duruma gelmeye hizmet eden, bütün geçmiş politikaların gözden geçirilmesidir, içten ve dıştan gözden geçirilmesidir. Başta, içte yapılmak istenen nedir? Sosyalist ülkeleri bu duruma getiren bürokratik devlet yapısına bir çözüm getirmektir. Şunu söyleyelim; başlangıçta devlet gereksiz miydi? Hayır, gerekliydi. Sosyalist inşa sürecinde bir yanda ekonomide sosyalizm yürütülürken, devlet çatısında proletarya diktatörlüğü de inşa edilecekti. Bu doğrudur, ama nasıl? Halkın katılımı ne kadardır, tamamen bürokratik bir aygıt olarak mı gelişiyor, yoksa demokratik bir proletarya diktatörlüğü biçiminde mi gelişiyor? Bunlar tartışılır. Bize göre de tartışılmalıdır. Proletarya demokrasisinin kaba bir uygulanmasından, Sovyet sisteminde bürokratik yanı ağır basan uygulamadan bahsetmek yerindedir. 30'larda bu, kendini olsimi aşılmak durumunda kalıyor ve peşpeşe düşüyorlar. İlginç bir düşmedir aslında, fakat anlaşılır bir düşmedir. Bulgaristan'da da olup biten budur. Ve diğer Doğu Avrupa ülkelerinde olup biten de budur. Bundan, sosyalizmin reddi, tasfiyesi, istenmezliği değil; anlamsız hale gelen anti-demokratik -ki sosyalist temelde bunu söylüyoruz-, sosyalist demokrasinin sorunlarına hiç cevap vermeyen, hatta bu sorunları kabul bile etmeyen, oldukça tanınmaz, nefes aldırmaz bir yük haline gelen bürokratik devlet aygıtının kendini feshetme istemi anlaşılır; sonuç budur. Bu anlamda, Gorbaçov'un önderlik ettiği tepeden inme yaklaşımlarına anlam biçmek mümkündür.

Biz daha başında dedik; tepede bir kördüğüm var. Bürokratlaşma, çoktan sosyalist demokrasiyi tanınmaz hale getirmiştir. Ve dışa yönelik politikaları da bundan pek farklı değildir. Dış politikada -ister bağımlı komünist partiler eliyle olsun, ister müttefik sosyalist ülkeler eliyle yürütülsün- tıkanmadan başka bir şey değildir, ondan öte bir anlam ifade etmez. Hatta daha kötü bir kopyedir, taklitçiliktir, dolayısıyla aşılması gerekir; dönüşüme uğraması gerekir. Dönüşüme uğrama kabiliyetinden yoksun olanların, kendini tasfiye etdevlet bünyesinde yeni girişimlere ve biçimlenişlere tanık oluyoruz. Yeterli midir bu, alkışlar mıyız? Hayır, bunu belirtemeyiz; biz, sadece yenilenmenin, dönüşmenin gereğini kabul ediyoruz, o kadar. Bu, hangi yönde olur? Bazı belirtiler var ki, emperyalizmle-kapitalizmle ilişkiler meselesinde oldukça sağa, sosyal-demokratların tezlerine yaklaşılıyor. Bir sosyal-demokratlaşma var. Sosyalist ülkelerdeki sosyal-demokratlaşmanın bizim tercihimiz olamayacağını açıkça belirtmek gerekir. Bugün Türkiye'de de, klasik komünist partisi ve hemcinslerinin, birçok ortayolcu akım ve hatta daha düne kadar bunlara saldırmada mangalda kül bırakmayanların bir sosyal-demokratlaşma durumları vardır. Hele Türkiye'nin bazı problemleri sözkonusu olduğunda bu çok daha tehlikeli ve gerici bir sosyal-demokratlaşmadır. Gözüken, kendini dışa vuran, şimdilik ağır basan bir yönü bu olan bir gelişme var. Bu gelişmede, daha nereye kadar gidilecek? Örneğin; Macaristan, Avrupa Konseyi'ne üye olmak istiyor; özel mülkiyete, çok partili rejime yol veren bir anayasa değişikliğine gidiliyor. Parti kendini feshediyor. Yeni bir isimle çok partili rejim hazırlanıyor. Hatta muhalefete geçebileceğine dair çok belirti ortaya çıkıyor. Polonya bunu takip ediyor. Peşpeşe, diğerleri buna benzer gelişmeleri yaşıyorlar. Her gün yeni değişiklikler sözkonusu. Bütün bunlar nereye götürür? Batı Avrupa emperyalist sözcüleri, Avrupa'nın birliğinden bahsediyorlar; hem de Doğu Avrupa'yı da içine alacak bir birlikten. Fransa bunun başını çekmek, Almanya buna hayatiyet kazandırmak istiyor. Böylesine birleşmiş bir Avrupa'nın tekrar eski büyük Avrupa durumunu yaratacağı, Sovyetler'in etkisinden kurtarılmış bir Doğu Avrupa'yı da gündemine katarak, Sovyetler'in ve dolayısıyla sosyalizmin daha da geriletilebileceği sanılıyor, öngörülüyor. Avrupa, Amerika'nın etkisinden, bağımlılığından kurtulmak istiyor. Özellikle, İngiltere'nin Amerika'ya yakın olma konumunu eleştirerek, onu Avrupa'ya bağlamak için tedbir geliştiriyorlar. Tabii ki bu temelde, yani hem Sovyetler'in etkisinden uzaklaşmış bir Doğu Avrupa'yı ve hem de ABD'den bağımsızlaşmış bir İngiltere'yi içine alan bir Avrupa gerçekten dünyanın birinci gücü durumuna gelebilecektir. Etkileri oldukça yayılacaktır. Neredeyse I. Dünya Savaşı döneminde dünyanın kaderini belirleyen bir güç durumuna gelme girişimi var, onun özentisi içindedirler. Bu önemli. Bunlar '90'larda, her düzeyde gerçekleşecek bir birliği önlerine koymuş bulunuyorlar. Hemen belirtelim ve adını koyalım, emperyalist bir birliktir bu. Ve dünya halklarının çıkarına olmayan bir birliktir. Şüphesiz kendi aralarındaki çelişkileri tamamen tasfiye edemezler. Bir Alman, Fransız, İngiliz çelişkileri, irili- ufaklı her kapitalist devletin diğerleriyle çelişkileri bitmez, tükenmezdir. Dünyadan parsa toplamaya sıra gelince kapışırlar birbirleriyle. Yapmak istedikleri, I. ve II. Dünya Savaşı'nda olduğu gibi, dünyanın paylaşımına yönelmedir. Biliyorsunuz; bu savaşları kendi aralarında çıkardılar ve muazzam yıkılışa gittiler. Bir kez daha böyle aptalca, hiçbirisinin de çıkarına olmayan savaşlara gitmemenin garantilerini ve onun için de birliği yaratmaya çalışıyorlar.

Çelişkiler yine olacak. Özellikle ekonomik alanda, milli çıkarlarda yine çelişkiler olacak. Fakat diyorlar ki, bir III. Dünya Savaşına girmeden, çıkarların dengelenmesi biçiminde,

> ***"... Batı Avrupa emperyalist sözcüleri Avrupa'nın birliğinden bahsediyorlar; hem de Doğu Avrupa'yı da içine alacak bir birlikten. Fransa bunun başını çekmek, Almanya buna hayatiyet kazandırmak istiyor. Böylesine birleşmiş bir Avrupa'nın tekrar eski büyük Avrupa durumunu yaratacağı, Sovyetler'in ve dolayısıyla sosyalizmin daha da geriletilebileceği sanılıyor, öngörülüyor. Avrupa, Amerika'nın etkisinden, bağımlılığından kurtulmak istiyor. Özellikle, İngiltere'nin Amerika'ya yakın olma konumunu eleştirerek, onu Avrupa'ya bağlamak için tedbir geliştiriyorlar..."***

dünyada daha dengeli, yeni tarz bir sömürgecilikle pay çıkarmak mümkündür. Pay paylaşmaya işlerlik kazandıran bir Avrupa Birliği hedefleniyor. AET bunun temelini atmış, biraz daha gelişiyor. Yeni katılımlarla, buna daha derinliğine ve genişliğine bir işlerlik kazandırılmak isteniyor. Bütünüyle şu anda Avrupa politikacılığının, diplomasisinin yoğunca üzerinde durduğu durum budur; yoksa yeni sömürgeler fethetmek değildir. Bu mümkün de değildir. Mevcut dünya durumunda, ne yeni sömürgelerin elde edilmesi ve ne de el değiştirmesi mümkündür. O halde yapılması gereken, Amerika'nın etkisine giren, sosyalizm yoluyla Sovyet blokuna kaptırılan sahaları yeniden Avrupa'nın etki sahası içine çekmektir ve bunun için de, Avrupa'yı eski gücüne kavuşturmaktır. Bunun nasıl olması gerektiğine, her düzeyde ilişkilerin yeniden düzenlenmesinin nasıl gerçekleşeceğine ilişkin, eski birlik pratiklerinden çıkardıkları yoğun deneyimleri vardır. Girişimin başını çeken Almanya ve Fransa'dır. Biraz engel çıkarmak isteyen ise İngiltere ve Doğu Avrupa ülkeleridir. Onların da üzerine herhalde gideceklerdir. Tam başarılı olacakları söylenemez ama, herhalde belli emperyalist çıkarları dengeleyen bir birliğe gideceklerdir.

Sovyetler'in buna yaklaşımı nedir? Sovyetler'in böylesi bir Avrupa politikasına yaklaşımı, Gorbaçov örneğinde dile gelen, "Ortak Avrupa Evi" düşüncesidir. Öyle anlaşılıyor ki, Sovyetler'in kendini birincil planda ortaya çıkaran dış politikası, Doğu Avrupa'yı kısmen Batı Avrupa'ya yakınlaştırarak, Doğu Avrupa sosyalist ülkelerini, Batı Avrupa kapitalist ülkeleriyle dengeleyerek ve "Ortak Ev" dediği bir evin oluşumuna yol açarak, Avrupa'yı biraz ABD'nin etkisinden çekebilmektir. Ve dolayısıyla -ki bunu kendileri de belirtiyor- NATO'yu parçalamaktır. Özellikle de Doğu-Batı Avrupa'nın birliği anlamında bir yaklaşım geliştiriliyor. NATO'dan, dolayısıyla Varşova Paktı'ndan uzaklaşıldığı oranda bir Almanya birliği; yine, Sovyetler'le dost olduğu oranda bir Almanya birliği, dolayısıyla bir Avrupa birliği esas alınıyor. Kendilerine göre, sözünü ettiğimiz kilitlenme ve kilitlenmeden çıkışın temel politik yaklaşımlarından birisi bu. Ulusal kurtuluş hareketlerini ABD'ye, NATO'ya karşı çıkararak, Sovyetler bu kilitlenmeyi çözemezler. Önemlidir yani, biraz da anlamak gerekir. İkidebir Avrupa'ya bindirmek ve Doğu Avrupa ülkelerindeki bu hareketlenmeye yol açmak tesadüf değildir. Sovyetler'deki yenileşmenin en temel, en dikkat çeken yansımalarıdır ve Sovyetler'den habersiz olduğunu söylemek için de, akıldan biraz yoksun olmak gerek.

İşte biraz da bu gelişmelere yol verecek; bu gelişmeler, bu temelde daha da hızlanacaktır. Sovyetler'in kendi iç politikalarındaki düzenlenişi oturdukça, yani sosyal-demokratlaşmaya daha fazla benzeşen bazı gelişmelerin yaşanmasıyla birlikte, böylesi bir amacın olduğunu da görmek gerekiyor. İşte "sosyalist demokrasi"nin geliştirilmesi deniliyor; sosyalist demokrasiyi, sadece sosyal-demokrasiye öykünerek geliştirmeye kalkışmak, burjuva demokrasisini geliştirmektir. Demokrasiye öykünerek proleter demokrasisinin de geliştirilmesinin biçimi; toplumun devleti kendi kontrolü altına alması, yerel düzeyden konfederasyona kadar halkların kalkışının esas alınmasıdır.

Şimdi gelişmeler de vardır. Bu halk cepheleri deneyiminin hepsini bütün yönleriyle olumsuz ve dar milliyetçi olarak değerlendirmek isabetli değildir. İçinde son derece doğru, kendi milli gerçeklerini, milli çıkarlarını esas alan ama, yeni bir Sovyetler Birliği modelini geliştirmek yolunda sarfedilen çabalar da vardır. Sovyetler'den bağımsızlık "tamamen kopalım" demek değildir; daha eşit ve özgür ilişkilere ulaşma anlamına geliyor. Yeni bir temelde bir anayasal kuruluşa da gidebileceklerdir. Özellikle Letonya, Estonya, Litvanya örneklerinde görülen daha hızlı gelişmeler böyledir. Kafkas ülkelerinde görülen budur. Orta Asya Cumhuriyetleri'nde görülen budur. Bunlar da yeni gelişmeleri zorlayacaklardır. Böylesi gelişmeler, iç politikada, halk demokrasilerinin biraz daha gelişmesidir aslında.

İşçi sınıfının da bu konuda kıpırdandığını görüyoruz. Özellikle, ağır yaşam koşulları altında olan işçiler, kendi iradelerini ve çıkarlarını kollamaya yönelik, oldukça yeni türden grevlere başvuruyorlar. Hak arayışlarında bulunuyorlar. Parlamentoya da başvuruyorlar. Bu, işçi sınıfının da artık demokrasi istediğini, kendi demokrasisine sahip çıktığını göstermektedir. Bunlar daha yeni. Bize göre daha da gelişeceğe benziyor veya gelişmek durumundadır.

"... Muhalefetin önemli bir bölümü Batı tipi demokrasi istemektedir. Ama genel olarak, toplum başından ele alınacak olursa bunlar çok az bir kesimi oluşturuyorlar ve yozlaşmanın ürünü olarak ortaya çıkmışlardır. O halde, Doğu Avrupa'daki mevcut kaynaşmayı tümden burjuva demokrasisi istemlerine bağlamak doğru değildir; dar milliyetçiliğe bağlamak da mümkün değildir. Evet, bağımsızlık taleplerinde bulunan halklar içinde devrimci tarzda ulusal hakları talep edenler de vardır ve bu gereklidir. İşçi sınıfının demokrasiye sahip çıkışı vardır..."

Özellikle burjuva özentisine kapılan, genç, sosyalist terbiyeden de uzak olanların -ki sosyalist eğitim uzun süre aksatılmıştır, doğru temellerde verilmemiştir, yozlaşmaya belli oranda imkan tanınmıştır bir kısmı da burjuva parti demokrasilerine özenti duyuyor. Polonya'da bu biraz daha güçlüdür. Macaristan'da da öyle. Sovyetler Birliği'nde de vardır; Çin'de de ortaya çıkmıştır. Bunlar tamamen Batı tipi bir burjuva demokrasisini istiyorlar. Demek ki, muhalefetin önemli bir bölümü Batı tipi demokrasi istemektedir. Ama genel olarak, toplum başından ele alınacak olursa, bunlar çok az bir kesimi oluşturuyorlar ve yozlaşmanın ürünü olarak ortaya çıkmışlardır. O halde, Doğu Avrupa'daki mevcut kaynaşmayı tümden burjuva demokrasisi istemlerine bağlamak doğru değildir; dar milliyetçiliğe bağlamak da mümkün değildir. Evet, bağımsızlık taleplerinde bulunan halklar içinde devrimci tarzda ulusal hakları talep edenler de vardır ve bu gereklidir. İşçi sınıfının demokrasiye sahip çıkışı vardır. Bu, sosyalist demokrasiye kadar zorlanmalıdır. Dolayısıyla yenileşmenin bu temelde gelişmesi; daha da derinleşmesi; tepeden inme talimatlarla değil de, bizzat halkın her düzeyde katılımını gerçekleştirdiği; korkusuz, bastırmasız bir tarzda kendini konuşturduğu; yalnız iç politikaya ilişkin değil, dış politikaya da kendini yansıttığı, kararlara alınmasına, önerisiyle, oyuyla katılım gösterdiği bir demokrasi esas olmalıdır. Bunun için, grev yapma hakkı, gösteri yapma hakkı, örgütlenme hakkı olmalı ve sonuna kadar kullanılmalıdır. Bu temelde devletin, partinin dönüşüme uğratılması; Sovyetler sözkonusu olduğunda, halklar arasında yeni anayasal temelde bir sosyalist konfederasyona gidilmesi gerekir. Devletin yukarıdan emriyle değil, her düzeyde bir katılımla yenilenmesi gerekir. Tabii bunda hem bölgeler arası, hem de halkar arası eşitsizliklerin ortadan kaldırılması, yine kadın sorununda olduğu gibi, eşitliğin daha fazla geliştirilmesi, sosyalist devletler arasında, özellikle Doğu Avrupa ülkelerinde bağımsız inisiyatifin geliştirilmesi zorunludur. Yenileşmede bütün bunlar olanaklıdır ve olumlu yöndedir.

Tabii emperyalist sistem, bunu kendi çıkarı doğrultusunda destekleyecektir. Polonya'da görüldüğü gibi, bir Dayanışma Sendikası'nı kendi ajanı konumuna getirmeye çalışacaktır. Gelmiş midir, gelmemiş midir bilmiyoruz, ama bu konudaki niyetler çok belirgindir. Macaristan'da tam bir burjuva demokrasisini geliştirmek istiyor. Bunun için milyonlarca doları devreye soktu. Birçok ülke de bunu yapacaktır ve hep kendine bağlı klikler, partiler, hatta bloklar oluşturmaya çabalayacaktır. Başarır mı, başarmaz mı? Bunu mücadele belirleyecektir.

Bugün sosyalist sistemde ortaya çıkan bu yenileşme hareketlerinde kapitalizm mi egemen olacak, yoksa sosyalizm kendini yenileyerek mi çıkacak; sosyalizmin kendisini yenilemesi mi egemen olacaktır? Bunun için daha söylenecek ve yapılacak çok şey var. Biz öyle inanıyoruz ki, bu mücadeleler basit ve kolay geçmeyecektir. 70'lerde bazılarına göre -bizim hiç de görmediğimiz, farketmediğimiz biçimlerde-, sosyalist ülkeler birden kapitalist, hatta emperyalist oldular. Yani adeta hokus-pokus yöntemiyle sosyalist ülkeler, kapitalist-emperyalist ülkeler oldular. Halbuki bu kadar kolay olmayacağı açıktır. Uğruna bu kadar kanların döküldüğü, sosyalist inşa için muazzam emek kahramanlığının sergilendiği bu ülkelerde, öyle kaşla göz arasında kapitalist restorasyona yönelme, onu da tam başarıyla götürme mümkün değildir diyoruz. Sınıflar mücadelesi teorisine göre, bunun böyle olmayacağına ilişkin tezlerimizde ısrarlıydık. Nitekim, bugün görülen, tavrımızın doğrulanmasıdır. Eğer daha 70'lerde Çin'in iddia ettiği gibi, Sovyetler süper emperyalist bir devlet olsaydı, bu yeni sınıf mücadelelerine, devletin kendini dönüştürmesine ne ihtiyaç olacaktı? Devlet kendini niye dönüştürsün, niye bir yığın yeni oluşum olsun? Emperyalist olsaydı bastırırdı. Hele en tehlikeli emperyalist ise, en ufak bir yenilenmeye fırsat tanımazdı; Amerika gibi, başka bir yerde olduğu gibi. Demek ki, buradaki gerçekler ayrı. Öyle, sosyalizmin yenilenme çabalarında kapitalizm egemen olmuş değildir. Ama onu temsil etmek isteyen klikler, beklentiler, özlemler vardır ve yaygındır.

"... Bugün sosyalist sistemde ortaya çıkan bu yenileşme hareketlerinde kapitalizm mi egemen olacak, yoksa sosyalizm kendini yenileyerek mi çıkacak; sosyalizmin kendisini yenilemesi mi egemen olacaktır? Bunun için daha söylenecek ve yapılacak çok şey var. Biz öyle inanıyoruz ki, bu mücadeleler basit ve kolay geçmeyecektir. 70'lerde bazılarına göre -bizim hiç de görmediğimiz, farketmediğimiz biçimlerde-, sosyalist ülkeler birden kapitalist, hatta emperyalist oldular..."

Sosyalizmin Sovyetler'de gerçekleştiriliş biçiminde, kapitalizme güç veren, kapitalizmin saldırısına imkan hazırlayan bir yığın özellik vardır. Başında da bürokratlaşma gelir. Daha da genişletebiliriz; bürokratik işleyiş, gözardı edilen demokratik işleyiş, uluslararası komünist hareket içinde Sovyetler Birliği Komünist Partisi lehinde işleyen ibre, komünist partilerin rolünü tamamen kendi çıkarlarına bağlı kılma, tüm bunlar elbette emperyalizme muazzam olanak verecektir, vermiştir. Bugün emperyalizm bunu değerlendiriyor. Bu, sosyalizmin işlemezliğini, iflas ettiğini değil; sosyalizmle bağdaşmayan yaklaşımların, reel sosyalizm özellikleri tasfiyesi anlamına gelir. Kapitalizm, bu özellikleri tasfiye çabalarını sosyalizme pahalıya ödetmek istiyor. Yani, "sen madem bu hastalıklarla yüklüsün, ben onu senin canına okuyacak bir biçimde ödettirim" demek istiyor. Sosyalist ülkeler ise şunu söyler; "evet, böyle zaaflarımız oldu, hastalıklarımız oldu ama, biz bunları aşacak, dönüşüme uğratacak kadar kendimize güveniyoruz." İşte bu yeni bir ikilemdir, yeni bir söylemdir, yeni bir diyalog ve tartışma ortamıdır. Sonuçlar için kesin belirlemeler yapmanın vakti erkendir. Bu noktada objektif olmak gerek.

Sosyalizmin yenilenebileceğine, dönüşebileceğine ilişkin, bırakalım inancımız, zorunlu görüşlerimiz vardır. Yukarda da belirttiğimiz gibi, bu partilerin ya kendilerini değerlendirmeleri, ya da feshetmeleri gereğini çok daha önce söylemiştik. Bugün bunun parlak bir doğrulanışını görüyoruz. Sosyalist devletlerin de, demokratik bir öze kavuşup, bürokrasiye son vermeleri gerektiğini çoktan söylüyorduk. Bu da bugün bir zorunluluk olarak kendini dayatıyor. Dış politikanın bu haliyle sürdürülmemesi gerektiğini çoktan söylemiştik; ve bugün bu, dış politika da tamamen aşılıyor. Onun uzantıları olan komünist partilerinin de kendilerini değiştirmelerini veya tasfiye etmelerini belirtiyoruz. Bu da her gün, şu veya bu ülkede gerçekleşiyor.

Sovyetler'in, içte ve dışta, bu tip yönelimleri daha da gelişeceğe benziyor. Madem gelinen aşamada problemlerden, çürümelerden sözediliyor ve bunların yaşamsallığı vurgulanıyor; o halde, daha yapılacak çok şey var önlerinde. Onlar, kendilerince, bunun gereği olarak, Batı Avrupa'yla ilişkiler meselesini bir çıkış yolu olarak göreceklerdir. "Ortak Avrupa Evi" politikasının hayatiyet kazanması için, Avrupa'ya dönük ilişkilerini yeniden formüle edeceklerdir. Bu, belki, Sovyetler'in de istemediği bazı sonuçlara gidebilir; hatta Amerika'nın da istemeyeceği bazı sonuçlar çıkabilir. Her ne kadar her iki güç de Doğu Avrupa'daki gelişmelere ilişkin, "özgürlükler gelişiyor", "demokrasi gelişiyor" yollu açıklamalarda "memnuniyetlerini" dile getiriyorlarsa da, ne denli endişelendikleri de tavır ve davranışlarda kendini gösteriyor. "Bu nereye götürür" sorusu, gerek ABD'nin ve gerekse SSCB'nin kafasını alabildiğine yoruyordur herhalde; hepsinin kafasını yoruyor. Fransa bunun için zirve düzenlemeyi tasarlıyor. Bu zirvede, işin olumsuz yönlerini değerlendireceklerdir. Memnuniyetsizlik, ABD'de telaşa dönüşmüştür neredeyse. Şüphesiz, güçlerin hiçbiri bu gelişmelere hazırlıklı değildir.

Dünyadaki son gelişmelerin ulusal kurtuluş hareketlerine yönelik yönü hakkında ortada fazla belirti görülmemekle birlikte, şunları söylemek mümkün: Her şeyden önce, SSCB ve klasik komünist partiler arasında eski tarz ilişki dönemi kapanmıştır. Klasik partileri, SSCB de artık bir propaganda kolu olarak görmek istemiyor. SBKP'nin her ülkenin kendi koşullarına cevap verebilecek bir parti istemesi şüphesiz olumludur. SBKP'nin bu yeni yönelimi içinde "dünyada barış" politikası temel bir özellik oluyor ve ısrarla sürdürülmek isteniyor. Sovyetler'in, bu temel politikayla dünyaya yönelmelerinin ulusal kurtuluş savaşlarına yansıması, "bölgesel çatışmalar dursun" biçiminde kendi kendini açığa vurmaktadır. Bu, SSCB'nin, ulusal kurtuluşçulara, devrimci yöntemden uzaklaşmayı dayatmasını içinde barındırıyor. Ancak, bu yaklaşımdan, "Sovyetler devrime tamamen karşı" sonucu çıkarmak için vakit erkendir. Ve böyle bir tesbit bundan dolayı pek gerçekçi olmaz. Ne var ki, SSCB'nin ulusal kurtuluşçulara klasik desteğinden söz-

etmek de mümkün değildir. Eskiden olduğu gibi bir destek yoktur.

Bölgesel çatışmalara ilişkin, ABD ile görüşmelerle, barış yoluyla çözüme varmayı oldukça dayatıyorlar. Yakında Akdeniz'de gerçekleşecek zirve ile, yapılacak görüşmelerin en önemlilerinden biri herhalde Ortadoğu'ya yönelik olacaktır. Arap-İsrail, İsrail-Filistin ve yine İran-Irak çelişkilerini yumuşak yöntemlerle çözmeye çalışacaklardır. Bu yönde, ağırlıklarını nasıl koyabileceklerini tartışabileceklerdir.

Burada şunu hemen belirtelim ki, bundan sonra "tümden barış", bo-

> **"... Türkiye gerek bölgede ve gerekse Avrupa üzerinde geliştirilen yumuşamadan dolayı, bir değişim zorlanması ile karşı karşıya gelecektir. Zaten TC'nin tarihine bir göz atacak olursak, gerek doğuşu ve gerekse süre içinde kendi iç işleyişinden aldığı biçimler, normalde gelişme sürecine uymayan terslikler ile doludur. Üstyapıda olsun, altyapıda olsun durum böyledir. TC'nin kuruluş felsefesinde ve özelliklerinde ne vardır?.."**

zulmaz bir "barış çağı" düşünce ve çağrıları ütopyadan başka bir şey değildir. Bunlar, ister "devrimler bitmiş", ister "devrimler sürüyor" desinler -ki zaman zaman her ikisini de söylüyorlar- çağımızı ileriye doğru devindiren temel yöntem devrimci yöntemdir, devrimdir. Hele hele, özellikle bağımlı ülkelerde bu yol, olmazsa olmaz kabilinden bir yöntemdir, yaşamsaldır. Kaldı ki, devrimlerin sönmesi veya sönememesi ABD-SSCB görüşmelerinin, uzlaşmalarının bir sonucu olarak gündeme gelmez. İster az gelişmiş, ister gelişmiş ülkelerde olsun, değişimi belirleyecek yol ve yöntemler, o ülkelerin özgül koşullarının bir ürünü olarak ortaya çıkarlar. ABD ve SSCB arasındaki görüşmeler, uzlaşmalar ancak bunda etkileyici bir rol oynar; belirleyici olan o ülkelerdir; o ülkenin toplumsal güçleri ve eğilimleridir.

Buna ilişkin, bir Türkiye örneğini ele alacak olursak, burada devrim ve karşı-devrimin dinamikleri, Türkiye kapitalizminin bunalımındaki çelişkilerde yatar. 80'lere gelindiğinde, oldukça ağır bir bunalıma karşılık olarak burjuvazi, karşı-devrimi geliştirmiştir. ABD bu karşı-devrimi, çıkarlarına oldukça hizmet eden bir gelişme olarak desteklemiş, güç vermiş ve hatta tezgahlanmasında yer almıştır. Yine Sovyetler, Afganistan'daki yönetim değişikliğini desteklemişlerdir. Çok cılız bir parti ve bir o kadar sınırlı kitle gücü olduğu halde, burnunun dibinde, yaşamsal önemde bir ülke olduğu için, Afganistan alabildiğine desteklenmiştir. Sonuçta ne oldu? Ne ABD 12 Eylül cuntası, ne de Sovyetler Afganistan'ı kurtarabildi. Burada son sözü söyleyecek olan, yine bunların iç dinamikleri olacaktır.

Bütün dünyada, devrim ve karşı-devrim süreçleri açısından durum böyledir. Ne var ki; III. dünya ülkeleri denilen, geri kalmış, bağımlı ülkelerdeki sorunlara ilişkin, SSCB'nin yaklaşımı barışçıl yolun dayatılması biçimindedir, sonuç alıcı yol olarak buna girmektedirler. İşte, "biz ülkemizde demokrasiyi barışçıl halletmeye çalışıyoruz, siz de böyle halle-

din" diyorlar. Oysa, onlardaki yenileşme ile, III. dünya ülkelerindeki ileriye doğru devrimin koşulları arasında dağlar kadar fark vardır. Türkiye'deki sorunlar ile Sovyetler'deki sorunlar bir midir ki, yol ve yöntem aynı olsun? Sovyetler'de barışçıl yöntemler oldukça geçerlidir ve sonuç alıcıdır. Doğu Avrupa'da da öyle ama, bir Ortadoğu kördüğümü ne kadar çözümlenecektir? Gerek devletler ve gerekse muhalif güçler şiddetten vazgeçebilir mi? Mümkün değil bu. Ortadoğu'da devlet terörü, devlet zoru bir gün bırakılsın, Ortadoğu haritası allak bullak olur. Bunlar halkların barışçıl gösterilerine her gün izin versinler, çok az devlet ayakta kalır. Dolayısıyla şimdiden, "bölgemizdeki sorunların çözümü için barışçıl yöntemleri esas alın" biçimindeki bir yaklaşım çok erkendir ve gerçekçi değildir. Varmak istedikleri nokta, ABD ve Sovyetler'in arkalarında yer aldıkları tehlikeli kopuşmalar olmasın! Bugün özellikle İsrail-Filistin çelişkisinde bundan ısrarlı olurlar. Bu duruma düşmemek için tedbir geliştirirler. Görüşmeler bu çerçevededir.

Dünyanın diğer bölgelerinde de -Latin Amerika, Güney Afrika, Hindi Çin'i- Sovyetler'in başvurduğu politika, "bu yeni çatışmalar yumuşatılsın, barış yolu temel alınsın" biçimindedir. ABD, şu anda bundan biraz uzak durmaktadır. Şimdilik durum, bu düzeyde devam ediyor. Bundan sonuç alınır mı alınmaz mı; alınacaksa ne kadar alınır? Açık ki, çok az sonuç alınır. Bir Orta Amerika'yı ele alalım. Nikaragua'da, El-Salvador'da barışçıl bir çözüm, buradaki güçlere o kadar dayatılmasına; ABD ve Sovyetler bunu o kadar görüşmelerine rağmen, Nikaragua, Kontra'lara karşı, "sonuç alıncaya kadar" anlayışıyla bir topyekün saldırı; El-Salvadorlu devrimci güçler de "iktidara gelinceye kadar" anlayışıyla toplu bir ayaklanmaya giriştiler. Korkunç çarpışmalar var bugün buralarda, yani sonuçta, barışçıl yolun dayatılması tutmamıştır. Ortadoğu'ya gelince, acaba İsrail-Arap çelişkisi, Filistin somutunda çözümlenecek mi? Ne kadar taviz verilirse verilsin, İsrail'in kendi politikasından vazgeçmeyeceği ortada. Arap ülke-

> **"... Belki Sovyetler, ulusal kurtuluş hareketlerine eskisi gibi destek vermezler ama, karşılarına da alma durumları sözkonusu olmaz. Onun için bu yeni yönelime 'tamamen kötüdür' denilemez. Daha çok kendi politikaları doğrultusunda seviyeli yaklaşacaklardır. Yaklaşımın iki yönlü sonucu vardır: Birincisi, klasik komünist partiler ile eski ilişki düzeyi olmadığından ve bu alanda bir serbesti olduğundan, 'Sovyetler'in çıkarına ise evet; değilse hayır' biçimindeki engellemeler olmayacağından, kendi politikalarını muhalif güçlere bire bir dayatma nisbeten aşılmış olduğundan olumludur.."**

lerinin de, başta Suriye olmak üzere, kendi zora dayalı politikalarından, savunma politikalarından vazgeçmeyecekleri açıktır. Bir barış olabilir mi? Diyelim ki olabilir; ama, henüz bu çok uzaktır, bir barışa gidilebileceği yönünde ip uçları fazla değildir. Kaldı ki, diyelim ki, hükümetler düzeyinde barış olsun, bu barışı toplumların ne kadar kaldırabileceği sorunu var. Toplumların eylemlere,

devrimlere yönelmesi sözkonusu. Dolayısıyla sürekli barış, bütün bölgeler açısından sözkonusu olmadığı gibi; olsa olsa ancak savaşlarda bir dinlenme, bir mola yönünde hizmet görür. Ve bu molalar, daha derlitoplu, dinlenmiş savaş güçlerinin yeniden kapışması ile sonuçlanmak içindir. Devrimlerin gündemde bulunduğu tüm alanlarda barışın anlamı budur; bunun arkasında SSCB de olsa, ABD de olsa, gerçek budur.

Belki Sovyetler, ulusal kurtuluş hareketlerine eskisi gibi destek vermezler ama, karşılarına da alma durumları sözkonusu olmaz. Onun için, bu yeni yönelime "tamamen kötüdür" denilemez. Daha çok kendi politikaları doğrultusunda seviyeli yaklaşacaklardır. Yaklaşımın iki yönlü sonucu vardır: Birincisi, klasik komünist partiler ile eski ilişki düzeyi olmadığından ve bu alanda bir serbesti olduğundan, "Sovyetler'in çıkarına ise evet; değilse hayır" biçimindeki engellemeler olmayacağından, kendi politikalarını muhalif güçlere bire bir dayatma nisbeten aşılmış olduğundan olumludur. Beri yandan, ikincisi; eskiden olduğu gibi, gelişme eğilimi gösteren bir hareket her an desteklenemeyeceğinden, güç verilemeyeceğinden dolayı olumsuzdur. Biliyoruz; geçmişte Sovyetler, gelişmesini gördüğü ve biraz da onaylamış olduğu bir hareketi, bölgesel savaş tehlikesini de göze alarak ve hatta bu tehlikeye aldırış dahi etmeyerek alabildiğine desteklerdi. İşte, şimdi bunu yapmayacaklardır. Ulusal kurtuluş hareketlerine ilişkin olarak bu süreç için bunlar söylenebilir. Diğer olumlu bir yönde de şöyle belirtmek mümkündür! O, "kapitalist olmayan yol" tezi fazla rağbet görmeyecektir. Özellikle Kruşçev'le başlayıp, Brejnev döneminde oldukça zorlanan bu yöntem, artık beş paralık bir duruma gelmiştir. Sovyetlerin dahi kendi içinde demokrasiye yöneldikleri ve bunu oturtmaya çalıştıkları bu dönemde son derece katı diktatörlüklere ve hatta faşist diktatörlüklere yol açacak denli olumsuz gelişmelerin kaynaklandığı "kapitalist olmayan yol" tezinin uygulanması ve olumlu sonuçlanması mümkün değildir, yaşam bunu yalanladı. Dolayısıyla bu tür rejimlere fazla destek olmaları mümkün değildir. Fazla geçerli bir görüş olarak karşımıza çıkmaması, olumluluğun bir başka boyutudur.

Görülüyor ki, başta Sovyetler Birliği olmak üzere, sosyalist sistemde olup bitenler özetlenirse, buradaki gelişmeler sosyalizmin inkarına değil, sosyalizmin dönüşümüne yöneliştir. Bu sınıf mücadelesini değişik boyutlarda bir kez daha gündeme getirecektir. Sosyalizmin kendisini yenilemesi elbette yaygın kitle gösterileri ile, grevlerle ve yeni politik hareketlenmelerle ve hatta yeni kurumlaşmalarla sağlanabilecektir. Bu, yadırganmamalıdır. Elbette emperyalizm, bundan kendi lehine yararlanmak isteyecektir, etkilemeye çalışacaktır. Özellikle de mali, ekonomik destek biçimindeki taktikleri devreye sokarak etkilemeye, kendine bağlı klikler oluşturmaya çalışacaktır. Bunlarla iç işlerine daha fazla müdahale etmek isteyecektir.

Sosyalist ülkeler, dünyanın diğer bölgeleri ile de ilişkilerini yenileyecekler, ki yeniliyorlar da, olumlu veya olumsuz yeni yaklaşımlar gündemdedir. Şu anda görülen; daha çok, bu ülkelerde özgüçlerine dayalı bir ekonomik, politik ilişki, demokratik bir ilişki yönündeki eğilimdir. Askeri yöntemsel yaklaşımlar yerine esas alınan, dış politikada ekonomik, politik yöntemlerdir. Böylelikle içinde bulundukları dar boğazı, kilitlenmeyi, bunun kaynaklanan yozlaşmayı, çürümeyi aşmaya çalışacaklardır. Sıcağı sıcağına yaşamak budur.

Olumlu yönden tamamen kendini yenilemiş bir sosyalist sistemin yeniden uygulanması ne kadar zaman alacak, bu süreç nasıl geçecek; şimdiden bir şey söylemek mümkün değildir. Aynı konuya ilişkin bu süreç içinde emperyalizmin, kapitalizmin etkileri ne denli sonuçlanacak, ne denli tahripkar olacak; kendi yönelimlerinde başarıya ulaşacak mıdır; bunlar için de şimdiden bir şey söylemek mümkün değildir. İki gelişmeyi de olasılık dahilinde görmek gerekir. Ne var ki, sosyalist yenilenmenin, bu yöndeki gelişmenin, buna ilişkin bir-

> **"...Görülüyor ki, başta Sovyetler Birliği olmak üzere, sosyalist sistemde olup bitenler özetlenirse, buradaki gelişmeler sosyalizmin inkarına değil, sosyalizmin dönüşümüne yöneliştir. Bu sınıf mücadelesini değişik boyutlarda bir kez daha gündeme getirecektir. Sosyalizmin kendisini yenilemesi elbette yaygın kitle gösterileri ile, grevlerle ve yeni politik hareketlenmelerle ve hatta yeni kurumlaşmalarla sağlanabilecektir. Bu yadırganmamalıdır. Elbette emperyalizm, bundan kendi lehine yararlanmak isteyecektir, etkilemeye çalışacaktır..."**

çok özgün yol, yöntem ve yaklaşımların, katılımın kurumlaşmasının şansı daha fazla görülmektedir. Ve bu yenilenmenin dış politikaya da yansıyacağı beklenmelidir. Bunlar görüldükten sonra da tercihler konulmalıdır. Bu tutum daha gerçekçi olur. Tüm bunların yanında, emperyalizmin yoğun desteği ve teşviki ile kapitalizmin de gelişebileceğini gözardı etmiyoruz, bu tehlikenin de farkındayız. Hatta fırsat bulursa zayıf bir noktadan düşürebilir de bunları.

Gelinen aşamada, son gelişmeler ulusal kurtuluş mücadelemiz açısından daha olumludur. Gerek PKK'nin sosyalist inşasını, gerekse önderlik ettiği ulusal kurtuluş mücadelesinin inşasını bu değişiklikler olumlu yönden etkileyecektir. Her şeyden önce, NATO ve Varşova askeri paktlarının anlamsızlığı giderek gelişecektir. Ki, açacağız biraz sonra. Türk gericiliğinin özellikle II. Dünya Savaşı'ndan sonra emperyalizm tarafından alabildiğine geliştirilmesinin en hayati nedeni, iki sistem arasında soğuk savaşımın alabildiğine yoğun yaşanmasıydı. Ne var ki artık soğuk savaşın önemli oranda aşınmaya yüz tutmuş olduğu bu dönemde, TC faşizminin ne Batı'ya ne de Doğu'ya karşı fazlaca onay ve sessiz kabul şansı kalmamış gibidir. TC, ne kadar "jeo-stratejik konumum önemlidir", "ordumuz anlı-şanlı, kalabalık bir ordudur" derse desin; Batı'dan pek fazla puan toplamayacaktır. Ve bu konumu ile de sosyalist ülkeleri fazla ürkütmez. Ne olacak o zaman? Onca ağır bürokratik devlet, onca masraflı ve bir o kadar da hantal askeri yapı şuradan-buradan mutlaka aşınmaya uğrayacaktır. Geçmişte benzer bir gelişme II. Dünya Savaşı sonrası gündeme gelmiş; tek partililikten kısmi demokrasiye yönelme olmuştur. 90'lardan sonra Türk devlet yapısının dünyadaki gelişmelerden şiddetle etkilenmesini beklemek gerekecektir. O da kendisinin eski soğuk savaşın ürünü olan devlet yapısına girişecektir. Ama bu da Türk devletinin doğasına ters bir gelişmedir.

Anlatacağız onu. Buna geçmeden önce, bölgedeki gelişmeler üzerine etkiler nasıl olacak, onu biraz yakından görmek gerekiyor.

Özellikle bölgemizdeki temel çelişkiler sözkonusu olduğunda, ABD ve Sovyetler Birliği günümüzde artık barış ve anlaşmayı ağırlıklı olarak dayatıyorlar. Sovyetlerin, Arap-Filistin güçlerinin arkasındaki desteğinde bir sınırlama olduğu gerçektir. ABD'nin de İsrail'i biraz uzlaşmaya zorlamak istediği açıktır. Aynı şey, İran-Irak çarpışmasında da sözkonusu oldu. Irak'ın arkasında Suudi vasıtasıyla da olsa, Arap gericiliği vasıtasıyla da olsa, sağlanan emperyalist destekte bir sınırlama var ve bu, Irak'ın saldırı gücünü sınırlamaktadır. İran'ın da fazla desteklenmemesi, yalnız bırakılması, tek başına savaşı sürdürmesini zorlaştırmaktadır. Bildiğimiz gibi, bu yaklaşım ateşkesle sonuçlandı. Yine Arapların İsrail'e karşı bir üstünlük politikasına Sovyetler arka olmak istemiyor. Sovyetler'in, Arap-İsrail politikasının özünde şu yatıyor: Filistinliler küçük bir devlete yetinsin, İsrail'in meşruluğu tanınsın. Sovyetler, Arapların İsrail'i tasfiye çabalarının arkasında kesinlikle olmayacaktır. ABD'nin, İsrail'in işgal altındaki topraklarda yeni yerleşim yerleri açmasına, Golan'ı işgalin devam etmesine destek vereceğini beklememek gerekir; o da İsrail'i çeşitli konularda zorlayacaktır. ABD ve Sovyetler Birliği, bir İsrail devletinin varlığı ve devamı konusunda anlaşmışlardır. İsrail, yeni saldırılara girişmeyecek, bir küçük Filistin devletine izin verecek, ama buna karşın varlığı güvence altına alınmış olacaktır. Amerikan, bunu İsrail'e, Sovyetler de biraz Suriye'ye ve önemli oranda da Filistin'e kabul ettirmiş durumdadır. Gerçekleştirilmek istenen Ortadoğu konferansı temeldedir. Buna karşın, radikal Arap ülkeleri ve İsrail hükümetindeki Likud Bloku, dayatılan bu politikalara hala direnmektedirler. Oluşacak böylesi bir barışın, önemli oranda kendi lehlerine olmayacağını iddia ediyorlar. Onun için durum belirsizdir. Yine de bir ateşkes durumu, Arap-İsrail sahasında da geçerlidir. zaten ateşkes, 83'lerden beri yaygın olarak işliyor.

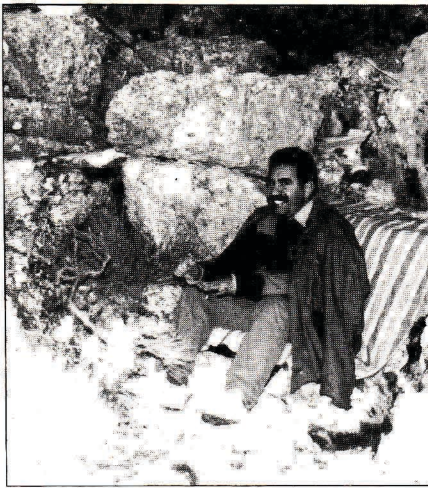
> **"... Türkiye'deki sorunlar ile Sovyetler'deki sorunlar bir midir ki, yol ve yöntem aynı olsun? Sovyetler'de barışçıl yöntemler oldukça geçerlidir ve sonuç alıcıdır. Doğu Avrupa'da da öyle ama, bir Ortadoğu kördüğümü ne kadar çözümlenecektir? Gerek devletler ve gerekse muhalif güçler şiddetten vazgeçebilir mi? Mümkün değil bu. Ortadoğu'da devlet terörü, devlet zoru bir gün bırakılsın, Ortadoğu haritası allak bullak olur. Bunlar halkların barışçıl gösterilerine her gün izin versinler, çok az devlet ayakta kalır.."**

Lübnan'daki ateşkes, biraz demokrasi cephesinin lehine sonuçlanmaya benziyor. Neden böyledir? Çünkü, falanjist gericiliği ayakta tutmak isteyen emperyalizmdi, İsrail'di ve biraz da Arap gericiliğiydi. Ateşkes bunun önemli oranda önüne geçmiştir. Şimdi daha demokratik bir devlet üzerine, nisbeten uzlaşmaya varılmış olunuyor. Bu anlamda henüz devrimsel zafer, demokratik zafer kazanılmış değil.

İran-Irak'taki son gelişme, ateşkes durumudur. İran bütün yüklenmesine, İslam Devrimi'nin bütün heyecanına, ayağa kaldırılan halk yığınlarının desteğine rağmen, Irak'a boyun eğdiremedi. Boyun eğdirememesinin nedeni, şüphesiz emperyalizmin Irak'ı, Arap gericiliğini desteklediği kadar, İran'ın Irak'taki demokrasi ve ulusal çözümüne yönelik yaklaşımlarındaki yanlışlıklar da yatar. İslam Devrimi modelini olduğu gibi Irak'a uygulama yaklaşımı başarısızlığın önemli bir nedenidir. İran'ın Irak'ı alt edememesi yalnız teknik yetersizlikle izah edilemez. Ve yine yalnız, Irak'ın dıştan çok desteklenmesi ile izah edilemez. Esasta İran'ın Irak için öngördüğü modelin gerçekçi olmaması, İran'ın zor duruma düşmesinin nedenidir. Fakat İran, halihazırdaki yaklaşımı ile ileri konumunu sürdürme durumundadır. Her ne kadar ateşkes ve o temelde İran'ın yeniden restorasyonu gündemde ise de, bu ne Irak'a ne de emperyalizme teslim olma anlamına geliyor. İran yeni bir durum değerlendirmesinin ardından yeni bir Cumhurbaşkanı seçimi ve dış politikada Sovyetler'le dostluk, içte ise, ekonominin yeniden inşası ve güçlendirilmesi yoluna koyuldu. Büyük ihtimalle, bu politikalar belli bir gelişme sağladıktan sonra, Irak'la tekrar kapışma gündeme gelebilir; ateşkesin bozulma tehlikesi vardır. Bu konuda İran'da islamcı radikalizm henüz ölmüş değildir. Tasfiye olmuş değildir; direnmeye kararlıdır.

Arap iç sahasındaki devrimci yöntem zayıftır. Küçük-burjuva radikalizmi her ne kadar tasfiye olmuş, teslim olmuş değilse de, Arap gericiliğine boyun eğdirme çabalarının 60'lardaki yaygın coşkusundan yoksundur, bunda bir gerileme vardır. Bunu, üstünlük sağlayamama bağlamında belirtiyoruz. Üstünlük sağlayamıyor, o halde geriye, uzlaşma politikası kalıyor. Örneğin, bir dönem, Güney Yemen bütün Arap Yarımadası'ndaki irili-ufaklı emirliklere devrimi adeta ihraç etmek istiyordu. Şimdi bundan vazgeçmiş ama, kendisini de koruyor. Suriye önemli oranda Arap radikal milliyetçiliğine destek sunuyordu. Şimdi bunu sonuna kadar götürme yönünde hareket etmekten ziyade Lübnan'ı elde tutma, Irak'ı dengeleme vb. politikalarla kendini sınırlandırmak zorunda kalmıştır. Örneğin, Suudi ile daha da uzlaşan bir konumu tercih ediyor. Bu bir denge durumudur; Arap iç politikasında radikalizm ve gerici milliyetçilik arasında bir denge durumudur. Zaten köklü halk devrimlerine yönelme, bu aşamada pek olası görülmüyor. Nedenleri vardır, Israil çelişkisi oldukça, Arapların sınıfsal mücadeleye yönelmeleri, radikal bir halk hareketine yönelmeleri pek olası gözükmemektedir. Özellikle Irak'ta, demokrasi halledilmedikçe, denge biraz devrimci-ilerici gelişmeler lehine sonuçlanmadıkça, gericiliğin üzerine yürümek mümkün değildir. Dolayısıyla, Araplar gerek kendi iç çelişkilerindeki uzlaşma ve gerekse İsrail'le ateşkes durumunu devam ettireceklerdir. Ancak bu teslim olma anlamına gelmez.

Ortadoğu somutundaki ABD ve Sovyet politikaları bu ateşkesle uzlaşma durumunu sürdürmeye ve mümkünse bunları barıştırmaya yöneliktir. Tabii bu yürütülürken her birisi kendi etkinliğini, ağırlığını daha fazla yaymaya çalışacaktır. Ama, Ortadoğu gerçekliğinde, ABD'nin eski İngiliz sömürgeciliği döneminde olduğu gibi bir egemenliği çok zordur. Sovyetler'in de eskiden olduğu gibi Arap radikalizmi üzerinde etkileri olmayacaktır, sınırlanmıştır. Arap ülkelerinde bağımsız yan daha ağır basıyor. Sistemler karşısındaki konumları itibarıyla durum böyledir. Ortadoğu ülkeleri, böylesi bir çerçeveyi yaşıyor. İçteki gelişmeler, sosyoekonomik gelişmeler biraz daha olgunlaşacak, olgunlaştığı oranda mevcut kurulu devletlerin kapasitesi bunların önünde giderek daha fazla engel haline gelecektir. Özellikle petrolden kaynaklanan gelirler biraz azaldıkça, işçi sınıfı geliştikçe, eski klasik toplum yapısı çözüldükçe ve ateşkese dayalı ekonomiler, bunu sürdüremez duruma geldikçe, çelişkiler yoğunlaşacak ve bu çelişkiler giderek daha fazla devrimci yöntemlere sarılmaya götürecektir Ortadoğu halklarını. Daha şimdiden, kendini yer yer gösteren böylesine gelişmelerin, önümüzdeki dönemde daha yaygın gelişeceğini belirtmek mümkündür.

Biz, daha çok uluslararası ve bölgesel planda meydana gelen bu gelişmelerin Türkiye ve Kürdistan somutuna nasıl etkide bulunabileceğini değerlendirmeye çalışmalıyız. Kısacası belirtildiği gibi, Türkiye gerek bölgede ve gerekse Avrupa üzerinde geliştirilen yumuşamadan dolayı, bir değişim zorlanması ile karşı karşıya gelecektir. Zaten TC'nin tarihine bir göz atacak olursak, gerek doğuşu ve gerekse süre içinde kendi iç işleyişinden aldığı biçimler, normalde gelişme sürecine uymayan tersliklerle doludur. Üstyapıda olsun, altyapıda olsun durum böyledir. TC'nin kuruluş felsefesinde ve özelliklerinde ne vardır? Sistemlerin, daha Ekim Devrimi temelinde ortaya çıktığı dönemde, kendisi savaşım dönemlerinin boşluklarından faydalanarak ve çok istisnai bir durumu kullanarak ortaya çıkmıştır. Bu, onun hem fırsatçılığını, hem de zaafını gösterir. Çünkü, istisnai bir durum ifadesidir. Öyle gerçekten bir sisteme dayanarak, onun bütün değer yargılarını paylaşarak ortaya çıkan bir oluşum değildir. Adeta, bir paşa çetesinin gaspçı, talancı, tüccar, tefeci, komprador kesimle el ele vererek, azınlıkların mallarına el koyma ve en faşist bir bürokratik devlet vasıtasıyla bu çıkarlarını en gözü doymaz, sınırsız anti-demokratik temelde sağlama alma hareketidir. Çıkışı böyledir. En şoven milliyetçilik bunun ideolojik ölçüsüdür. Halklar gerçeğine amansız saldırır. İşi, yok etmeye, jenositlere kadar vardırır.

Dış politikası, her iki sistemden alabildiğine faydalanma üzerine kurulmuştur. Sovyetler'in, Türkiye'ye biraz ihtiyacı mı belirdi, hemen Sovyetler'den alabildiğine faydalanmanın fırsatçılığına yatma;

"... Özal'ın Cumhurbaşkanlığı olayı göstermeliktir; çıkmazın ifadesidir ve en üst kurumda kendisini dışa vurmasıdır. Özal, ordu güdümlü politikanın Türkiye'de itirazsız bir şekilde yaşama geçirilmesini sağlayacak en silik ve tamamen onaylayıcı bir memurluğun adıdır. Özal'ı ayakta tutan, ona onay veren, bizzat ordunun kendisidir. Çünkü bugüne kadar Özal derecesinde, ordunun bir dediğini iki etmeyen politikacı hemen hemen hiç gelmemiştir..."

ABD'nin mi ona ihtiyacı oldu, bu kez ABD'ye aynı yaklaşımla yönelme, Türkiye dış politikasının iki bilinen denklemidir; ikiyüzlü politikacılığın dorukta bir fırsatçılığıdır. İki savaş arasında çıkışı, gelişimi böyledir. II. Dünya Savaşı'ndan sonraki politikası da böyledir. Faşizme karşı zafer kazanıldığında, "demokrasi"ye açıldı. 50'lerden itibaren NATO vasıtasıyla sosyalist sisteme karşı bir soğuk savaşım başladığında, hemen onun ileri karakolu olarak tavır aldı. 60'larda da böylesi bir uluslararası politikadan yararlanma yoluna gidip, kendine gelişme imkanı aradı. Buna rağmen, gelişen kapitalizm sahte, bağımlı, çarpık olduğu için 27 Mayıs darbesinde olduğu gibi bir müdahaleye tanık oldu. Daha sonra bu kapitalizmi sürdürmenin bütün tedbirleri, 12 Mart gibi bir faşist müdahalenin kaçınılmazlığını engelleyemedi. Bu, Cumhuriyetin zaafiyetinde yatar. Kendi iç gelişmelere dayalı olarak sürdürememeden, iç kapitalist gelişmeye, burjuvazinin olgu gelişmesine dayanamamasından ileri gelmektedir. Hep bunalımlı ve kendisini hep dışarda gelişen politikalara göre ayarlayan karakterinden ileri gelmektedir. 12 Eylül faşizmine doğru geldiğimizde Cumhuriyetin, dış politikaya dayanarak içte kapitalist modeli bile çağdaş ölçülerde uygulayamaz duruma geldiğini, tıkandığını ve buna tekabül eden kısa ve güçlü olmayan halk hareketi ile karşı karşıya kaldığını; bunun getirdiği siyasi bunalım ve çözümsüzlükten kurtulmayı da orduyu devreye sokmakta bulunduğunu görüyoruz. İşte "Yeni Cumhuriyet" dedikleri şey, bütünüyle dünyadaki gelişmeleri bir tarafta bırakan; yumuşamayı reddeden, içerde en ufacık demokratik kıpırdanışları bastıran kaskatı bir rejim olan 12 Eylül faşizmidir. Mevcut kapitalist gelişim özellikleri, TC'nin gelişim özellikleri, bundan başka bir gelişmeye fırsat vermediği için; durum böyledir. Yalnız ABD istediği için, bilhassa zorunlu iç gelişmeler bu bunalımın ancak sert bir rejimle aşılabileceğini gösterdiği için, durum bu noktaya varmıştır. Gerek dıştaki gelişmeler ve gerekse içteki gelişmeler bu modeli aşamadı.

Özal kliğinin ikidebir, "Çağdaş bir Partiyiz, dönüşümcüyüz; biz Sovyetler'den önce kendi yapılanmamızı sağlama yoluna girdik; değiştirme, geliştirme, çağdaş liberalleştirmeye vardık" yollu açıklamalara girişmesi tam bir sahtekarlıktır. Özal kliğinin aslında yapmak istediği; iç ve dış gelişmelere cevap vermeyen, kendi kendini aşmayan yapılanmayı sürdürmektir. Bütün bu çabalar eskiyen, çürüyen, tasfiye olmaktan kurtulamayan rejime zorla yaşam şırınga etmenin çabasıdır. Evren-Özal kliğinin '80 ve '90'lar arasında, bütün o büyük orduyu her düzeyde kullanmaları bunun içindir. TC kendini ayakta tutamıyor, kendini sürdüremiyor. Bütünüyle emperyalist destek bunun içindir. Dünyada birinci planda desteklenen; ekonomik, siyasal alanda en çok desteklenen Türkiye'dir. Buna rağmen, yine de ne kadar bunalımlı olduğu, son gelişmelerde iyice ortaya çıkmıştır. Bunalım şimdi temellidir. Seçilen cumhurbaşkanı çözümsüzlüğün veciz bir ifadesidir. Türkiye Cumhuriyeti'nin Özal gibi bir kadere mahkum olması, kaderin garip gelişmesidir ve TC'ye tam da layık olduğu tacın geçirilmesidir. Özal ve Cumhurbaşkanlığını, "kel başa şimşir tarak" misali, TC'nin hakkettiği bir gelişme olarak görmek gerekir.

Şunu hemen belirtelim; Özal'ın Cumhurbaşkanlığı olayı göstermeliktir; çıkmazın ifadesidir ve en üst kurumda kendisini dışa vurmasıdır. Özal, ordu güdümlü politikanın Türkiye'de itirazsız bir şekilde yaşama geçirilmesini sağlayacak en silik ve tamamen onaylayıcı bir memurluğun adıdır. Özal'ı ayakta tutan, ona onay veren, bizzat, ordunun kendisidir. Çünkü bugüne kadar Özal derecesinde, ordunun bir dediğini iki etmeyen politikacı hemen hemen hiç gelmemiştir. Dış politikada şöyle bir politika yürüt deniliyor, Özal yapıyor; işte şöyle tedbirler lazım diyor, hemen yapılıyor; ekonomiyi Kürdistan'a dönük özel savaşa göre düzenle emriyle, 24 saatte gerekli ekonomik düzenlemeler, kanun kuvvetinde kararnamelerle yapılıyor.

Deniliyor ki, ipler Çankaya'nın elinde. Peki; şu anda Evren Marmaris'teki evine çekildi, yani iktidar ordan mı güdümlenecek. Hayır değil, Evren'in kendisi de göstermelikti. MİT de, benzer bütün kurumlar da göstermeliktir. Bugünün Türkiye'sinde özel savaş aygıtı ve bunun başı olan Milli Güvenlik Kurulu var. Bunda ilişkiler, anayasal çerçeveye oturtulmuş ve biraz da resmiyet kazanmıştır ama, bunun da arkasında, Genelkurmay'ın da arkasında illegal bir güç; bir örgüt merkeziyle, merkezi yönetimiyle işleyen bir güç vardır. Buna bir parti de diyebiliriz. TC'yi illegal bir parti idare etmektedir. Neden? Çünkü TC gerçeği, illegal bir güç ve yöntemden başka bir şeyle idare edilemez de ondan.

Bugün Türkiye'de bir Cumhurbaşkanı, "Ben, yöneticiyim, önderim, devletin başıyım" diyemez durumdadır; öyleyse çıksın yönetsin! İşte Özal, göreceğiz ne kadar önder, ne kadar yönetici olduğunu! Nefes bile alamaz, ayakta duramaz bir parlamento var, var ama, bu parlamento rejim için bir asma yaprağı bile değildir. Hiçbir gücü yoktur, yok denilecek düzeydedir. Hükümet bir figüran konumundadır. Genelkurmay da çıkıp "devleti ben yönetiyorum" diyecek durumda değildir. Bunu, ne NATO, ne ABD, ne Avrupa tasvip eder; toplum da uzun süre kabul edemez. Onun için, daha çok gizliliği tercih etmektedir. Zaman zaman sesini duyurmaktadır. İllegal muhtıralar, illegal yönlendirmeler, Genelkurmay'ın günlük işlerindendir. Cumhurbaşkanlığı nasıl yönetilir? Buna MİT ve tüm istihbarat örgütleri birlikte karar verirler. Bu işler illegal olur. Açık olursa rezil olurlar, içte, dışta itibarları düşer.

Demek ki TC'yi daha çok ordu temeline dayalı emniyet ve istihbarat kuruluşları, özel savaş kurumlarının bir bileşkesi idare etmektedir.

Burjuva partilerine gelince, bunlar figüranlık bile yapamazlar. Burada Türklerin tarihsel bir özelliğinden söz etmek gerekir. Bu sistemde geleneksel olarak, "ordu milleti yönetir" ilkesi hakimdir. Dikkat edersek, tarih boyunca, ordu da hep bu ilkeye göre hareket etmiş, bunun misyonerliğini yapmıştır. İçten, dıştan saldırı yapar, saldırı düzenler; cumhurbaşkanlığına aday gösterir, mevcut sivil burjuva partilerine, yönetim kademelerine, yarı yarıya adamlarını doldurur. Düzen partilerinin hemen hemen hepsi Özel Savaş Dairesi'ne bağlıdır, onun etkisi altındadır. Zaten, istihbarat örgütleri de çıkıp, bunlar bizim şu sicil numaralı, şu kayıt nolu adamlarımızdır demez ve birçoğunu bu ilişkinin resmiyeti içine bile almaz. Ancak, etkisi altına alarak, kendine bağlı kılarak yönlendirir. Bunun binbir yöntemini, en ahlaksızca yollarını kullanırlar. Bilinen meşhur MİT dosyasında bunlar hep açığa çıktı. "Şu otel odasında buluştular; o bundan şu kadar menfaat sağladı" biçimindeki tertip ve açıklamalarla işlerini bağlamakta, yürütmektedirler. Ekonomik kuruluşların, holdinglerin yönetim kademeleri bunların adamları ile doludur.

Tarihe bakılsın; yeniçeriler kazan kaldırdıklarında, padişah devirip, padişah ilan etmişlerdir. Cumhuriyetin ilanına bakılsın görülecektir ki, Mustafa Kemal'in bir emri ile olmuştur. "Topladım paşaları, yarın cumhuriyeti ilan ediyoruz dedim ve öbürgün cumhuriyeti ilan ettik" der Mustafa Kemal; öyle de olmuştur. Düşünelim; bir rejim bir emirle, üstelik tek bir paşanın emri ile ilan edilmiştir! Bunların izni ve talimatıyla partiler kuruldu, partiler kapatıldı. İşte, 12 Eylül'de her şey ayan-beyan açığa çıktı; devleti, toplumu nasıl yönettikleri ortaya çıktı. Bu, hep zoru kullanmış, talana oturmuş bir ekonomiye yaslanmış, tarihin en korkunç merkezi feodal devletini kurmuş bir egemen ve barbar sınıfın kültürünün doğal sonucudur. Cumhuriyet bile sadece ve sadece orduya dayanılarak kurulmuştur. Çok önemli bir durumdur bu. Bu, herhangi bir sosyoekonomik gelişmenin sonucu olan bir burjuva sınıfın girişimi olarak şekillenmiş değildir. Cumhuriyet, işgal koşullarında dağıtılmış ordudan arda kalanlar ve daha çok da genç subayların zoru ile inşa edilmiştir. Ordunun, askerin rolü kuruluşla, inşayla bitmemiş; bu tehlike devam etmiştir. Dolayısıyla, ordunun zoru hep geçerli bir sistem olmuştur. İşte, günümüzdeki yönelimler bundan dolayı anlaşılırdır, anlaşılmayan bir

yönü yoktur.

Özal'ın baştan beri tutmasının nedeni nedir? Özal, bir Demirel'den daha fazla emir kulluğuna yatkındır; daha iyi bir emir kulu rolünü oynamıştır da ondan. Denilebilir ki, bu ordunun tarihi geleneğine daha yatkındır, diğerleri ise, biraz Batı'ya meyilli özelliktedirler. İşte bu durum, ordu için biraz tehlike arzediyordu. Ona da rahatlıkla son verildi. İşte, çok ucube bir seçimle iş başına gelen çok ucube Cumhurbaşkanının öyküsü böyledir. Bir ANAP modelinin öyküsü yine böyledir. Demokrasi adına bunun sonucu nedir? Tamamen günlük ihtiyaçlarına cevap verme temelinde uyarlanmış bir meclis ve hükümet... Bunun anlamı, yaşanan çelişkilerin yoğunluğuna bağlı olarak özel savaşın ihtiyaçlarına cevap veren bir sivil klik yönetimine varıştır. Bunların başka fonksiyonları yoktur.

Özellikle Kürdistan gerçeğine, orada yürütülen savaşa geldiğimizde, bunun ne kadar açık ortaya çıkabildiğini göreceğiz. Ama bu sistem, mevcut durumuyla dünyadaki, uluslararasındaki değişmelerden, gelişmelerden ötürü çok zorlanıyor. Zaten sahtekarca davranmaları biraz da uluslararası gelişmelerden dolayıdır. Ordu kaynaklı bir cumhurbaşkanı fazla istenilmiyordu. O halde ne yapacaklardı? En kişiliksiz bir sivili seçeceklerdi. Bu, yüzdeyüz bir dış zorlamanın ürünüdür ve etkilemesidir. Dönüşüm diyorlar; aslında hepsi, düzen içi muhalefeti de, iktidarı da, mevcut Cumhuriyeti korumak için anlaşmıştır. "Hepimiz geminin yolcularıyız, gemi batarsa hepimiz batarız" diyerek, bir ölüm korkusuyla birbirlerine sarılmışlardır; "Aman kavga etmeyelim" diyorlar.

Bugün SHP'nin yaptığı nedir? Türkiye Cumhuriyetini yiyip bitirecek gelişmeler vardır, Cumhuriyet batacağı kadar batmıştır. Ama, onun buna en ufak bir itirazı bile yoktur. O, gözünü Kürdistan'a dikmiş, "bölücülüğün kökünün kazınmasını", "dikensiz gül bahçesi yaratılmasını istemektedir. Ortak politika yürütüyorlar. Demirel'in de bunlardan pek bir farkı yoktur. Dedik ya, bunların partilerinde ve ilişkilerinin de gereken güdümlenme, Özel Harp Dairesi'nce sağlanmıştır. Ne demokrasisi; tamamıyla Türkiye devletinin çıkarları sözkonusudur. PKK olayı karşısında; Kürdistan ulusal sorunu, demokrasisi, işçi sınıfı hareketi karşısında içine girdikleri yönelim, köpekçe bir anlaşmadır. Biraz tehlike azaldı mı bu kez birbirlerinden kemik koparmaya çalışırlar. Bu da köpekçe dalaşmadır. Dolayısıyla iktidarıyla, muhalefetiyle, gizlisiyle, açığıyla bu statükoyu birlikte götürmeye çalışıyorlar. Ve dünyayı aldatarak uluslararası yaşam sürecini Türkiye'ye biraz daha geç yansıtmak istiyorlar. Alttan alta devrimi tamamen bastırmak için anlaşmışlar. Örneğin, sosyal-demokratlar var, dışa karşı "Biz kendi içimizde anlaşmışız, demokrasi sürecimiz iyi işliyor, siz bize yeter ki yardım edin" diyorlar. Bölge politikalarının, Kıbrıs politikalarının, Kürdistan politikalarının olduğu gibi desteklenmesini istiyorlar. Tüm bunlar, ne kadar alçakça bir koalisyon içinde olduklarını iyi gösteriyor. Özellikle Avrupa Konseyi'nde bunu yapıyorlar. Bütün dış politikalarında bunu yapıyorlar. Ama buna rağmen, çok zorlanıyorlar ve daha da zorlanacaklardır.

Dolayısıyla Özal döneminin, kemalist ideolojik bir yapılanmayla, nefes aldırmaz bir bastırmayla biçimlenen TC'nin, her zamankinden daha fazla içine girdiği tıkanmadan bir çıkışın geçiş süreci olarak belirlenmesi yanlış olmayacaktır. Özal'a yüklenen rol, özel savaşın yürütülmesinin uygun iç ve dış koşullarını yaratmak, Cumhuriyet gemisini, girmiş olduğu darboğazdan kurtarmaktır. Bu aşama, suni ve gericidir.

Şimdi 90'lara giren Türkiye Cumhuriyeti gerçeği tanım itibarıyla biraz böyledir. Ve bu, çok yaygın bir bunalımın ifadesi oluyor. Bunalım altyapıdadır. Mevcut ekonominin, kapitalizmin kurallarına göre işletilememesi, büyük sorunlar ortaya çıkarıyor. Ve gelir dağılımındaki muazzam kayma -her ne kadar sermaye birikimi için yapılıyorsa da- bir patlamaya yol açacak gerginliklere yol açmıştır. Sermaye birikimi, kendi içinde bir yığın çelişkiye yol açıyor. Kimisi az kaptım, kimisi çok kaptım diyor. Dıştaki uluslararası tekellerin hükümranlığı çok gelişiyor. Özellikle birçok sistemlere bunlar ortak. Bu, çelişkiyi daha da geliştirecektir. Devlet üstyapısında, statüko her ne kadar lafta aşılsa da, gerçekte varolan şey "yasaları değiştiriyoruz, yumuşatıyoruz, hukuk sistemini değiştiriyoruz" teraneleridir. Söylenenlerin

> ***"... Avrupa, bu haliyle Türkiye'yi kendi içine katmaz, Türkiye gerçeği buna uygun değildir, ama Avrupa, onu kendine bağımlılaştırır, oldukça kullanılacak bir alet durumuna getirir. Bu da Türkiye gerçeklerini biraz daha fazla zorlar. Dolayısıyla, dıştan yansımalar mevcut bunalımı daha da körüklüyor. Bu körükleme bir yığın askeri darbeye yol açar. Askeri darbe, daha sona ermedi ki, etkileri iktidardadır, muhalefettedir. Ne muhalefet 12 Eylül'cü olmaktan kurtulmuştur, ne de Özal. Zaten ANAP, "Biz en iyi devamcısıyız" diyor. Öyle olunca da yeni bir askeri darbenin de imkanı yoktur. 12 Eylül faşizmi aşılmıştır, teşhir ve tecrit olmuştur..."***

hiçbiri yapılmamış ya da yapılmışsa bile yönetime bir asma yaprağı olma çabalarından öteye gitmemiştir. Anayasayı değiştireceğiz, düşünce özgürlüğüne ket vuran yasaları değiştireceğiz" diyorlar. Hepsi göstermelik, hepsi yalan.

Dışa karşı, özellikle Avrupa'ya karşı zorlanıyorlar. Avrupa, bu haliyle Türkiye'yi kendi içine katmaz, Türkiye gerçeği buna uygun değildir, ama Avrupa onu kendine bağımlılaştırır, oldukça kullanılacak bir alet durumuna getirir. Bu da, Türkiye gerçeklerini biraz daha fazla zorlar. Dolayısıyla, dıştan yansımalar mevcut bunalımı daha da körüklüyor. Bu körükleme bir yığın askeri darbeye yol açar. Askeri darbe daha sona ermedi ki, etkileri iktidardadır, muhalefettedir. Ne muhalefet 12 Eylül'cü olmaktan kurtulmuştur, ne de Özal. Zaten ANAP, "Biz en iyi devamcısıyız" diyor. Öyle olunca da yeni bir askeri darbenin de imkanı yoktur. 12 Eylül faşizmi aşılmıştır, teşhir ve tecrit olmuştur. Yeni bir askeri darbe, tam bir teşhir ve tecrit olma dönemine denk gelecektir ki, bu nedenle daha baştan yenilgiye mahkum olacaktır. 12 Eylül'ün başarısını göstermesi, daha baştan mümkün olmayacaktır. İçte ve dışta çok büyük bir muhalefetle karşı karşıya kalacaktır. Çepeçevre kuşatılmış bir durumda bulacaktır kendini. Bir de pratikte hiçbir sorunu çözemeyecektir; kimi vuracaklar; zaten vurdukları kadar vurmuşlardır. Kürdistan'daki savaşa, sürebilecekleri kadar asker ve özel savaş birliklerini sürmüşlerdir. Daha ne yapacaklar? Yapacakları hiçbir şey yoktur. Tam tersine böylesi bir girişimin kendilerine vereceği çok büyük zararlar olacaktır. Türkiye Cumhuriyeti'ne, askeri darbeden ziyade gerekli olan, mevcut askeri darbelerin etkilerini, Özal'ın şahsında sivil maskeli bir klikle uzatabileceği kadar uzatmaktır. Buna SHP'yi de ortak edecekler ve ediyorlar da. Demirel, kem-küm ediyor, zaten o da ıskartaya çıkarılmıştır.

Bu işi, '92'ye değin sürdüreceğiz diyorlar. sürdürmeyi başarır başarmaz, o önemli değil; önemli olan, muazzam bir aşınmaya uğramış, teşhir ve tecrit olmuş bir 12 Eylül'ün, bu kez Özal'ın sahte sivilleşme, liberalleşme manevralarıyla sürdürülmek istenmesi ve bu istemin çeşitli yansımaları olacaktır. Bunlar, sahneye çıkmış bir komünist partinin ve hatta işbirlikçi bir Kürt partisinin yasallaşmasını da içerebilir. Yine, uluslararası yumuşamaya cevap vermeye yönelik sahte girişimler, saklı yanlarını gizlemeye yönelik sahte politikalar geliştirebilirler. SHP daha dün, "gerginlik politikasını sürdürürsek hepmizin aleyhine olur, barış bozulur," diyordu. Yani, TC tehlikeye girer. Onun için, Özal'a karşı en ufacık bir şey yapmayacaklardır. Zaten "yapmayacağız" diyorlar da. İkisinin de yönetilmesi olayı sözkonusudur. İnönü, "devlet baba, ordu baba" kültürünün en son temsilcisidir. Bu, elbette devletin çıkarı sözkonusu olduğunda en alçakça bir kapıkulluğu demektir. Ve şu anda yaptığı da odur. İşte bunun vasıtasıyla, sosyal-demokratlara gönül bağlayan biraz dürüst demokratlar varsa, onları aldatıyorlar. SHP, hepsini kullanmaya çalışıyor. Demirel, eğer ANAP tamamen işlemez duruma düşerse devrede tutulmak istenen bir başka alettir. Yedekte zaptu-rapt altında tutulan, günü gelince kullanılacak bir alettir. ANAP, bu durumu ile yeniden birkaç yıl kullanılacak. ANAP'ın hükümeti, özel savaş hükümeti olacak. Parlamento, ANAP grubundan ibarettir. Demirel bile bu haliyle, "ANAP grubudur, Özal, ANAP başkanıdır, Cumhurbaşkanı değildir" diyor. Bu anlamda, üstyapıdaki devlet, bütün özel savaş tedbirlerine rağmen, bunalımı aşamayacaktır. Mevcut altyapı, bunu mümkün kılmıyor dedik. Siyasal üstyapı, bütün bu dayatmaların karşısında şimdi bir ikilik içine girmiştir. Demirel, "Bu cumhurbaşkanını tanımam" diyor. SHP, utangaçca da olsa, "Tanımam" diyor. Alttan alta onaylasa da, bunu söylüyor; söylemezse tecrit olacak. Demirel böyle demezse, sıfırı tüketecek. Yani, varlıklarını sürdürmek için, bunlar, sahte de olsa, ikiliği sürdürmek zorundadırlar. Ama, bu ikilik TC için çok tehlikeli bir durumdur. Çünkü, halka ve devlete çok kötü yansır. İkiliği ortadan kaldırmak isteseler, Demirel'i mezara gömerler, İnönü'yü istifa ettirmeleri gerekiyor. Bu da düzenin işine gelmiyor. Birleşin deseler, Özal'ın kumandanlığında o da olmuyor, istifa edin dese o da olmuyor. Dolayısıyla TC, artık iflah olmaz bir bunalım içine, hem de ikiliğin bunu daha da geliştirdiği bir dönem içine girmiştir. Bunun bir alt yapısı vardır, uluslararası etkileri vardır. Bunların ikili sıkıştırması karşısında, bu üstyapıdaki ikilik daha da yozlaşmaya yol açacaktır. Bugün halkın onayı %15'lerin altındadır; hatta son kamuoyu yoklamaları, %9'un altına düştüğünü göstermektedir. Halk, muhalefetten de bıkmıştır.

Türkiye somutunda yeni bir demokrasi seçeneği çıkabilir mi? Bu seçeneğin objektif zemini çok güçlüdür. Herşey, bir devrimci-demokratik çıkışa oldukça zorlanmaktadır. Bu temelde, gelişmeler beklenebilir. Daha önce de söylemiştik, PKK'nin direnişi, Türkiye'de devrimci-demokratik gelişmeye şimdi biraz daha somut ve hissedilir bir biçimde etkide bulunuyor. Gerek geleneksel solda, gerekse özellikle yenileşen biçimleriyle düşünce alanında ve gruplaşmada yeniden bir hızlanma sözkonusudur. Bunun önünde partileşme, cepheleşme sorunu vardır. Önümüzdeki dönemde bu daha da hızlanabilir. Türkiye'deki muhalif devrimci grupların önündeki en önemli görev, partileşme ve cepheleşmedir. Bu sorun çözümlendiği oranda, Türkiye'nin de, önemli bir demokratik savaşım ortamına girmesi olasıdır ve 90'larda bu, kesinlikle süratlenecektir. Rejim bazı tavizlerle bu gelişimi tıkamak, yozlaştırmak isteyecektir. Ne var ki, PKK ve Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi durdukça, bu çok zor olacaktır.

> ***"... Bugün SHP'nin yaptığı nedir? Türkiye Cumhuriyeti'ni yiyip bitirecek gelişmeler vardır, Cumhuriyet batacağı kadar batmıştır. Ama, onun buna en ufak bir itirazı bile yoktur. O, gözünü Kürdistan'a dikmiş, 'bölücülüğün kökünün kazınmasını', 'dikensiz gül bahçesi' yaratılmasını istemektedir. Demirel'in de bunlardan pek bir farkı yoktur. Dedik ya, bunların partilerinde ve ilişkilerinde gereken güdümlenme, Özel Harp Dairesi'nce sağlanmıştır. Ne demokrasisi; tamamıyla Türkiye devletinin çıkarları sözkonusudur. PKK olayı karşısında; Kürdistan ulusal sorunu, demokrasisi, işçi sınıfı hareketi karşısında içine girdikleri yönelim, alçakça bir anlaşmadır..."***

Dolayısıyla Türkiye ortamı sözkonusu olduğunda, çok köklü bir bunalım döneminin içine girildiğini; tüm özel savaş yöntemlerine rağmen, bu bunalımın derinleşmiş olduğunu; ikiliğin, başta en üstyapıda olmak üzere, toplumun her tarafına gittikçe yoğun bir biçimde yayıldığını; kemalist devlet modelinin, cumhuriyet modelinin, "milli birlik-bütünlüğün" sürdürülemeyeceğini; şoven faşizme götüren milliyetçiliğin savunulamayacak duruma geldiğini; o "sınıfsız, imtiyazsız bir kitle" safsatasının yerle bir olduğunu görmekteyiz. Bu noktaya gelinmiştir. Bu noktadan sonra bir yenilenme gerçekleşecek midir? Sorun budur; 90'lar yenilik yılları olacak mıdır?

Sovyetler'de onca kitle baskısı karşısında, yeni iç dinamiklerin zorlanması karşısında bir yenilenme yaşanıyorken; baştan sona kadar statükocu olan ve bunu ısrarla sürdürmekte ayak direten bir anlayış ve yönetim, salt Batı istediği için yenilenmeyi gerçekleştirir mi? Bu çok zayıf bir ihtimal.

Dolayısıyla, yenilenme değil, bunalım derinleşmesi daha kuvvetli bir ihtimaldir. Burada esas önemli olan; devrim güçlerinin, halk güçlerinin zayıflığıdır. Bunalımın, hiç de daha fazla derinleşmesine gerek olmaksızın halk güçleri, devrim güçleri hazırsa devrim kapıdadır. Ve sorun bu tarzda çözülecektir. Bütün gelişmeler, Türkiye'nin devrimci bir döneme girdiğinin itirafı anlamına geliyor. Mevcut bunalıma, çözümsüzlüğe karşılık olarak geliştirilen sahte düzen ve yenilenme çarelerinin iflas etmekten kurtulamayacağı açıktır. Dolayısıyla, bunalım ve giderek, buna bir devrimci çözüm aramanın, Türkiye'nin 90'lı yıllarında gerçekleşme olacağı bellidir. Yenilenme değil, bunalımda devrimin gelişmesi sözkonusudur. 2000'ler, kemalizmin kendini yenileyerek tırmanması dönemi değil bilakis iflas etmiş olarak ve hem de lanetlenerek görülmemiş bir baskının, anti-demokratizmin baş suçlusu olarak yargılanmaya başlama dönemi olacaktır. Bunalım, değil çözüme, daha da derinleşerek, bütünüyle devrimci kuvvetleri tarih sahnesine çıkarmaya doğru yol alacaktır. Cumhurbaşkanlığıyla, parlamentosuyla, danıştayıyla, anayasa mahkemesiyle, perdelenmiş bir özel savaş aygıtıyla ne kadar bastırılırsa bastırılsın, güçlerin tarih sahnesine çıkışı ve oynayacağı rol, yaratacağı devrimci dalga engellenemeyecektir.

12 Eylül'ün, Cumhuriyeti restore etme girişimi, Cumhuriyetin yenilenmesine değil, bilakis, daha önceki dönemlerinde, 80'lerden önceki Cumhuriyetten daha geri bir duruma düşmesine yol açmıştır. Bunu düzenin sahiperi de söylüyor. Hiçbir şey, 80'lerden öncesinden daha iyi değildir. Her şeyin eskisinden daha sahte, daha kötü, daha suçlu olduğu bir yapılanma, adeta bir karikatür düzen sözkonusudur ki, bu kadar düşmüş bir yapının kendini yenilemesi, kendini aşması mümkün değildir. Ancak, bütün halk güçleri ölürse, nefes alamaz duruma gelirse, düzen yürüyebilir. Ama, bu da, çürümenin daha da derinleşmesi olacaktır. Ve sanmıyoruz ki, hiçbir halk, eğer lanetli bir durumu sürekli yaşamaya mahkum değilse, bu durumu sürekli yaşasın. Halk, mutlaka öncülerini, sözcülerini, öncü kuruluşlarını bulup, dünyanın bu denli demokratikleştiği bir ortamda, kapitalisti ve soyalistiyle tüm ülkelerin "demokrasi" dediği bir ortamda, kendine sahip çıkacaktır. Türkiye halkı, ağırlığını demokrasiden yana koyacağı, kendi devrim seçeneğini gündeme getireceği kesindir. Kısaca, Türkiye'nin 90'lardan itibaren, daha da hızla yaşayacağı gelişmenin ana perspektifi budur demek daha doğru olacaktır. Şüphesiz toplumsal gelişmeleri dört dörtlük yaklaşımlarla belirtmek mümkün değildir. Her an yeni gelişmeler çıkabilir, yeni faktörlerle süreçler, yeni yönler olabilir; ama, tarih bilinci, tarihi perspektif ve güncel uluslararası gelişmelerin yönü dikkate alındığında, TC'nin yakın özellikleri gözönüne alındığında, bizim, bundan sonraki gelişmelere ilişkin çizdiğimiz bu perspektiflerin gerçekçi olduğu, esas itibarıyla böyle bir gelişmeye doğru yol alacağı belirtilebilir. Ağır basan yönü, olası toplumsal patlamalara yönelik bir karşı-devrimin planlanmasıdır; altyapı ve üstyapının, kendini geçici halk savaşına karşı, halk patlamalarına karşı örgütlenmesidir.

Yenilenmeden sözedilecekse, bu temelde bir yenilenmedir; özel savaş ihtiyacına göre bir yenilenme çok hızla yol alıyor. Göstermelik bazı reformist çıkışlara izin verilebilir. Sahte sol, icazetli, güdümlü komünist partileri; Kürt partileri, hatta Kürtlük bile, bu temelde bir yama olarak düşünülebilinir. Ama bunlar, gerçeği özde değiştiremeyecektir.

Kasım 1989

Düsseldorf-PKK Davası tutuklularından Selahattin Erdem'in mahkeme heyetine yönelik açıklaması:

KİM TERÖRİST?

Avukatımın vermiş olduğu tarafgirlik dilekçesini destekleyen açıklamalar yapmak istiyorum.

17 Ocak tarihli konuşmamda, iki yıldan beri özellikle susturulmak istendiğimi ve bu tutukluluk olayının önemli bir amacının bu olduğunu söyledim. Geçen duruşmada bana söz hakkı verilmeyerek bu bir kez daha kanıtlandı.

Daha duruşmaların ilk günlerinden birinde, bize karşı bilinçli bir tahrik çabasının var olduğunu ve burada bile ağır tahrik edici yöntemlerin izlendiğini belirtmiştim. Bu yöntem bugüne kadar sürekli izlendi. Bu davayı açanlar, sıkıştıkları her durumda bu yönteme başvurarak buradaki çalışmaları sabote ettiler. En son geçen duruşmada bunun tipik bir örneğini yaşadık ve iş bir örgütün bütününe ve bir halka kadar uzanan bir hakaret düzeyine vardırıldı. Bu tahrik olayı öyle boyutlu ki, sadece karşımızda oturanlardan gelmiyor, onlarla birlikte arkamızda oturanlardan da geliyor. Bunların olmamasını istedik, ancak olmasını da yadırgamıyoruz, sadece bu oyunlarla gerçeklerin gizlenemeyeceğini ve bu tür oyunlara düşmeyeceğimizi yeniden belirtiyoruz.

1988 yılında Kürt halkının ulusal kurtuluş mücadelesine karşı kullanılmak üzere pilotlarıyla birlikte 3 FAC helikopterinin Türk devletine verildiğini ve kullanıldığını belirten açıklamanın "kaba yalan" olduğu burada söylendi. Karşıtlarımdan hakaret etmeyen saygılı bir tutum beklemek gibi bir anlayışım yok. Fakat, değişik basın-yayın organlarının birçok kez açıkladıkları bir haberi benim de söylemiş olmam, herhalde "yalan söylemek" biçiminde karşılanamaz; buna, dense dense "yanlış bilgi" denebilir. Çünkü elimdeki belgeleri ortaya koyduğumda, "yalan" sözü dönerek tekrar sahibine gider. Kimin yanlış bilgi yaymaya çalıştığını göstermek için ise, önceki söyledikleri rime şunları ekleyebilirim. Örneğin, bu helikopterlerden birisi BK-117 numaralı. Bu helikopterlere ve pilotlara karşılık alınan ücret ise, aylık 73.000 DM. Bunları Milliyet gazetesi birkaç kez yazdı, fakat ben 31 Aralık 1989 tarihli 2000'e Doğru dergisinden aldım. Gerekirse Amerikan ve Fransız helikopterleri için ödenen ücretleri de söyleyebilirim. Bunlar yetmezse şunu da ekleyebilirim: Türkiye radyoları, 12 Ocak 1990 tarihindeki "Meclis Saati" adlı haber bülteninde, SHP Balıkesir milletvekili Önder Kırlı'nın TBMM'ne verdiği bir soru önergesiyle, bu helikopterlerin parasının nereden ödendiğini sorduğu haberini verdi. Aynı haber, 12 Ocak tarihli Cumhuriyet gazetesinde de yayınlandı. Tabii adı geçen milletvekilinin amacı, Türkiye için yapılan bir yolsuzluğun açığa çıkarılmasını araştırmaktı. Bizim için bunun fazla önemi yok; burada önemli olan, bu helikopterlerin Kürdistan'da Kürt halkına karşı kullanılıp parasının da ödenmiş olduğunun tartışma bile götürmediği ve bunun TBMM tutanaklarına geçmiş olduğudur. Dikkat edelim, Türk devletinin en üst organı, bu olmuş olayın içinde yolsuzluk arıyor. Bay Senge ise, hala bunun bir "yalan olduğunu" söyleyerek kamuoyunu aldatabileceğini sanıyor. O halde, sormak gerekiyor: Peki yalancı kim? Yanlış bilgi hangisi?

Dahası var. Bu helikopterler, Hani'de, Şırnak'ta kimyasal bomba kullanan Türk birlikleri içinde yer aldılar. O birliklere katılan ve bu bombardımanlarda yer alan askerler, daha sonra kimyasal bomba kullanıldığını kamuoyuna açıkladılar. 2000'e Doğru dergisi, bu askerlerin el yazması olan mektuplarını yayınladı. 1988 yılı boyunca, Saddam rejimi de Güney Kürdistan'da Kürt halkına karşı kimyasal bomba kullandı. Bu gazların Saddam rejiminin kullanımına sunulmasında, Batı Almanya'nın Salzgitter AG ve VAT şirketleri esas rolü oynadı. 1988 yılı baharında Halepçe'de kullanılan bu silahlarla on bine yakın Kürt insanı katledildi. Tam da bunlar olurken bizler tutuklandık. Tam da bu vahşi katliamları protesto ederken, bizler "terörist" sayıldık ve dünya kamuoyunu aydınlatan çalışmalarımız durdurulmak istendi. İşte bu davanın özü budur. Bunlar birbirleriyle ilişkisiz sayılabilir mi hiç? Bizim bunları açıklamamız, "İçinden en ağır cürümleri işleyen insanların çıktığı bir örgütün desteklemek" biçiminde çarpıtılmaya çalışılıyor. Peki "cürüm" ne? PKK önderliğinde ulusal-demokratik haklarını isteyen Kürt halkını katletmek "cürüm" değil mi? Almanya'da dernek kurup, gazete çıkarmak mı "terörizm"dir, yoksa Kürdistan toprağına ve Kürt halkının üzerine kimyasal bomba kusmak mı? Mektup yazmak ya da Kürt halkının katledilmesini dünya insanlığına duyurmaya çalışmak mı "terörizm", yoksa helikopteriyle, pilotuyla, tankıyla, markıyla ve kurt köpekleriyle Kürt halkına karşı Kürdistan'da savaşmak mı? Eğer bay Senge'nin mantığını geçerli ölçü olarak alırsak, öyle sanıyorum ki bundan en çok Alman toplumu zararlı çıkar. Dolayısıyla o düşünce tarzı, ele alınamayacak kadar zararlıdır. Herkes biliyor ki, "Kürt" ya da "Kürdistan" kelimelerini söyleyen, Kürt ulusunun özgürlük ve eşitlik haklarını isteyen herkes, Türk devleti tarafından "bölücü" sayılarak derhal tutuklanıyor. Bunun için Kürt, Türk ya da Alman ulusundan olmak hiçbir fark doğurmuyor. Bugün Diyarbakır DGM'nde bunun tipik bir örneği yaşanıyor ve bu nedenle bir Alman vatandaşı sözde yargılanmaya çalışılıyor. Türkiye'de PKK'den oluşan üç harfi, ya da aynı anlamda olmak üzere APO'dan oluşan üç harfi elindeki kağıda yazan on yaşındaki çocuk bile "en tehlikeli terörist" sayılıyor. Elbette bunu yadırgamıyoruz. Fakat Federal Almanya Cumhuriyeti'nde de buna yakın olaylarla karşılaşınca bunu yadırgamamak mümkün mü? FAC, Kürt halkına ilgi ve yakınlık duyan vatandaşlarını "sakıncalı vatandaş" olarak mı görüyor?

İki yıldır yazdığım mektup ve yazılardan sadece bir tanesi PKK tarihine ve PKK'ye karşı tezgahlanan komplo ve provokasyonlara ilişkindir. Başka yoktur. Ben de nerede olduğumun bilincindeydim, ve yazılarımda buna dikkat ettim. Örneğin, içinde bay Rebmann için en aşağılayıcı sözlerin yazıldığı mektuplar gelip bana ulaştı, fakat benim çok dikkatli hazırlanan ve bu tür şeylere asla yer vermeyen mektup ve yazılarım engellendi. Bu duruma hayret ettim ve bu hayretimi yazıştığım insanlara birçok kez ifade ettim. Fransa'da birlikte kaldığım arkadaşımın gönderdiği bir mektup bana altı ayda ulaştı. Kendisine ise beni ziyarete gelmesi için izin verilmedi, Almanya'ya girişine müsaade edilmedi. Örneğin, daha önce avukatımın sözkonusu ettiği 17 sayfalık yazı, İran'la Irak arasındaki ateşkese ve bunun iki ülkede yaratabileceği olası gelişmelere ilişkindi. Sadece sonuçtaki üç-dört paragraf Kürdistan'a ve Kürdistan'ın bundan nasıl etkilenebileceğine aitti. Peki bu mu "Avrupa alanında terörist hedefler göstermek"? Kürdistan'dan ve Kürt halkının ulusal kurtuluş savaşından sözetmek mi "teröristlik" oluyor? Sözde iddianame bile buna gerilla savaşı diyor. Anlaşılan bu davayı açanlar, gelişmeler karşısında sıkıştıkça daha da geri ve inkarcı oluyorlar. Ben, şimdiye kadar engellenen bütün mektup ve yazılarımın başka tarafsız bir heyet tarafından yeniden incelenmesini istiyorum.

Bu duruşmaları başlatan mahkeme kararı, ürkek bir tarzda da olsa, kültür, dış ilişki ve benzeri faaliyetler için "teröristtir denemez" diyor. Herhalde bunların içine gazete yayınlamak da giriyor. Bay Senge ise, kendi özlem dünyasına o denli yer etmiş ki, hala burada Serxwebûn ve Berxwedan gazetelerinin "terörist olduğunu" söylüyor. Kaldı ki burada sorun adı geçen gazeteler de değildir, benim mektup ve yazılarımdır. Ancak bunu yadırgamıyoruz. Olguları çarpıtmak, karıştırmak ve gündemi dağıtmak zaten bu davayı açanların temel yöntemleridir. Daha önceki bir konuşmamda da ben, buradaki cam duvardan söz edince, onlar "Suriye ve Sovyetler Birliği" dediler. Sanki bu cam duvarı buraya koyan onlarmış gibi. Bunların birbiriyle ne ilişkisi var?

Quisling'lik ve Petain'lik dünyaca bilinen bir olaydır. Dünyada böylelerine avukatlık yapacak kimse çıkmadı. Fakat, öyle anlaşılıyor ki, Kürt Quislingleri bile denemeyecek kadar aşağılık durumda olan bazı varlıkların avukatlığını yapmak için epeyce hevesli olanlar ortaya çıkıyor şimdi. Ve bu davadaki sorunun bile, böyleleri ile PKK arasındaki bir sorunmuş gibi gösterilme gayretleri var. Sorun kesinlikle böyle değildir ve bu çok kaba bir çarpıtmadır. Sorun PKK içinden yaratılmak istenen Quisling taslaklarına ilişkin de değildir. Hiç kimse bu davanın niteliğini böyle göstermeye çalışmasın. Önümüze faşist Türk sömürgeciliğinin posalarını çıkardığı üç-beş Quisling taslağını sürmek için çaba harcanmasın. Biz, gerçekleri ortaya koyacağız ve her türlü çarpıtmayı boşa çıkaracağız. Ne emperyalist sistem Alman emperyalizminin arkasına gizlenebilecek, ne de Alman emperyalizmi Kürt Quisling taslaklarının arkasına. Gerçek sorun, Alman emperyalizminin şahsında somutlaşan emperyalist sistem ile Kürdistan halkı arasındadır; Kürt halkının ulusal kurtuluş istemi ile emperyalizmin sömürgeci varlığı arasındadır. Daha önce belirttiğimiz, askeri müdahaleye varan sömürgeci yaklaşımdır sorun yaratan. Faşist Türk sömürgeciliğinin Kürdistan üzerindeki sömürgeci egemenliğinin yaşatılmak istenmesi ve bunun çabasıdır sorun olan. Bu davayı ortaya çıkaran neden ve davanın özü işte budur.

Kürdistan halkı, PKK önderliğinde faşist Türk sömürgeciliğine karşı bir savaş yürütüyor. Bu, yok edilmek istenen bir halkın ulusal kurtuluş savaşıdır, yoksa Alman emperyalizminin iki dünya savaşında yaptığı gibi dünyayı istila savaşı değil. Kürt halkının kendisini ve ülkesini kurtarma savaşıdır, Kürt ulusunun kendi kaderini kendisinin belirlemesi mücadelesidir. Değil bunun "cürüm işlemek olduğunu" söylemek, bunu olumsuz görecek bir tek insanın olabileceğini bile sanmıyorum dünyada. Tabii insanlık değerlerini kaybetmemişse ve sömürgeci değilse. Ben, burada kurtuluş savaşından söz ederken, bu davayı açanların "biz de kurtarmaya çalışıyoruz" diye düşündüklerini sezer gibi oluyorum. Evet, bir "kurtarma olayı"nın varlığını biz de yadsımıyoruz. Ama bu olay nedir? Bu, PKK'yi merkez komitesinden, Kürt halkını PKK'den ve Kürdistan'ı da Kürt halkından kurtarma çabasıdır. Bunun sömürgeci bir yaklaşım ve işgal savaşı olduğu açıktır. Halkımızı başta Batı Almanya olmak üzere dünyanın dörtbir yanına dağıtmaya çalışmanın başka bir anlamı ve amacı yoktur. Bunun emperyalizm ile Türk sömürgeciliği arasındaki ortak politik işbirliğinin sonucu olduğunu hiç kimse inkar edemez. Bu, geçmişte Ermeni halkına karşı yapılana benzer bir soykırım uygulamasıdır. Biz, buna karşı çıktığımız ve tersine çevirmeye çalıştığımız için "terörist" oluyoruz. "Cürümümüzü" oluşturan şey işte budur. Ancak şunu da belirtelim ki, PKK'nin, Kürt halkının ve Kürdistan'ın içişlerine dışardan karışmaya, müdahale etmeye hiç kimsenin hakkı yoktur. Böyle bir şeyi askeri müdahale düzeyine vardırmak ise, çok daha ağır bir durumdur.

Bu dava, en az Kürt halkı kadar Alman halkı için de zararlıdır. Belirlemek bizim işimiz değildir ama, FAC'ın uzun vadeli politikalarına da pek uygun olduğunu sanmıyoruz. Kısa dönemde bazı kazançlar sağlasa da, böylesi bir politikayla uzun vadede önemli bir alan için politikasız kalabilir. Bu davanın böylesi bir düzeye gelmesini biz istemedik. Bu düzeye gelmemesi için büyük sabır ve yoğun çaba gösterdik ve hala da çaba harcıyoruz. Fakat özellikle maddi kazanç sağlayan bazı çevreler, bu davayı şişirdikçe şişirebilmek için ellerinden gelen çabayı harcadılar. Bizde bir halk sözü var, "rüzgar eken, fırtına biçer" derler. Bazı çevreler, bu çerçevede habire rüzgar ektiler ve hala da ekmeye çalışıyorlar. Fakat, bir gün Kürdistan ulusal kurtuluş hareketinin zafer kazanan kasırgasıyla karşılaşırlarsa şaşırmamalıdırlar. Önümüzdeki gelecek böyle olacak, faşist Türk sömürgeciliğini yaşatmaya emperyalizmin gücü de yetmeyecektir.

Selahattin Erdem
23 Ocak 1990

Düsseldorf-PKK Davası'nda PKK'li tutukluların takipsizliğe ilişkin dilekçelerinin görüşülmesi sonuçlandı

Baştarafı 1. sayfada

başka bir şey değildir. Savcılık bu ve buna benzer peşin yargıyı yansıtan çeşitli açıklamalarda bulunmuştur. Takipsizlik kararına ilişkin tutukluların görüş belirtme olanağı hemen hemen ortadan kaldırılmıştır. Zira, savunma postası bilinçli olarak engellenmektedir. Durumu böyle olunca da tutuklular sözkonusu takipsizlik kararına ilişkin görüş belirtme olanağından yoksun kalmaktadırlar. Zaten sürekli gündemde olan yanlış tercüme sorunu ile tutukluların davaları bütün kapsamıyla izleme imkanı olmadığı için, dava otomatikmen emperyalizmin bir gövde gösterisine dönüşmektedir. Nitekim bu durum karşısında tutuklu Kürt politikacılardan Selahattin Erdem, "Bizim yerimize resimlerimizi asın ve bizi tekrar hücrelerimize yollayın ki, oynanan oyun da tamamlansın" demiştir.

Savunmanın tüm çabalarına rağmen, Başkan hakimin, savcılığın baskısıyla varolan tüm bu sorunları bir yana bırakarak, her şey hukuki bir biçimde yürüyormuşcasına iddianamenin okunmasına geçmek istenmesi karşısında avukatlar, mahkemenin artık tümüyle açık bir biçimde taraf tutar bir konuma girdiğinden, güvensizlik başvurusunda bulunmuşlardır. Oysa ortada belgeleri ile açık bir biçimde sunulmuş olan takipsizlik kararı dilekçelerine ilişkin gereken karar dururken, bunu belirsiz bir geleceğe erteleyerek Federal Başsavcı Rebmann'ın son basın toplantısında yapmış olduğu uyarıya tam da denk düşen bir tarzda davanın akış sürecini sözde "hızlandırma" girişimi, mahkemenin tarafsızlığını yitirdiğinin en açık göstergesidir. Ancak "arsızın yüzüne tükürülüdü mü, yarabbi şükür Nisan yağmuru yağdı" dercesine, dört tane güvensizlik dilekçesini, "zamanı geçtiğinden işleme konulmayacağı" gerekçesi ile reddetmek, ancak bu türden bir utanmazlığın ta kendisidir. Mahkeme heyetinin utanmazlığı, öyle bir dereceye varmıştır ki, sunulan güvensizlik dilekçelerine karşın Federal Savcılık mahkemeyi savunmak ve mahkemenin haysiyet ve şerefine saldırıda bulunulduğunu belirtmek zorunda kalmıştır. Oysa çok haklı bir biçimde bir Kürt politikacısının belirttiği gibi, "Olmayan bir şeye nasıl hakaret edilir?"

Nitekim bu noktaya Selahattin Erdem, vermiş olduğu güvensizlik dilekçesinde değinerek, "... Sözlerimi şu üç cümle ile bitirmek istiyorum. Bir mahkemede savcı, hakimi hakimden daha fazla bir gayretle savunursa, bu kuşku uyandırır, arada şike mi var diye? Ali Saçık için söylenenlerde görüldüğü gibi, sanıklardan birinin diğerlerine göre daha çok olanaklara sahip olduğunu söylemek, aynı zamanda ortada adil olmayan bir durumun varlığını ve diğer sanıkların olanaklarının kısıtlanmış olduğunu da itiraf etmek demektir. Buradaki kafes demokrasisi ortamında bu tür ilginç olayları dünden beri ilgi ile izliyoruz."

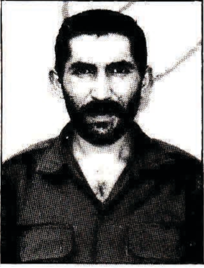
Selahattin Erdem'in el konulan bir makalesinde, "Federal Alman Ordusunda helikopterlerin pilotları ile birlikte Kürdistan'da askeri operasyonlara katıldığından" bahsetmesini (ki bu konu Türk parlamentosu tarafından günlerce tartışılmış bir gerçektir ve bunu Türk hükümet yetkilileri de inkar etmemektedirler), Federal Savcılık kaba bir yalan olarak nitelendirmiştir. Federal Savcılık, kendi bu yalanına hükümetin açıklamasını kanıt olarak ileri sürmektedir. Oysa bu bir olay değildir. Federal Alman hükümeti, Irak'ın Kürt halkının imhasında kullandığı kimyasal silahların üretimindeki rolünü veya herhangi bir başka üçüncü dünya ülkesindeki kimyasal silah ve atom bombası üretimindeki rolünü de inkar etmiştir; ancak mızrap çuvala sığmaz.

Federal hükümet, birçok suça ilişkin yapmış olduğu açıklamalarında, rolü ve payını reddetmesine rağmen, gerçek gizlenememiştir.

Federal Savcılığın bu vb. tahrik edici provokatif açıklamalarına karşılık görüş belirtmek isteyen Selahattin Erdem'e, mahkeme başkanı söz hakkı tanımamıştır. Mahkemenin tarafsız bir organ olma özelliğini yitirerek, adeta Federal Savcılığın bir alt kurumu gibi davranması, daha önce sunulmuş olan ve önümüzdeki duruşmalarda da sunulması beklenen güvensizlik dilekçelerinin ne kadar gerçek olduğu doğrulanmıştır.

AJAN-PROVOKATÖRLERDEN İTİRAFLAR - V

"Legal dernekler içine sızarak, devrimci güçlere darbe vuruyorduk"

Yaşadığım ortamda, gerçekten ne tam aile şefkati gördüm, ne de yaşantı. Bizim ailede en çok sözü geçen paraydı. Paran varsa ailede reis sensin, paran bitince at aşağı, yerine parası olan gelsin! Yoksa, baba aile reisidir; onun sözünden çıkmak olmaz. Benim hemen hemen tüm hayatım böyle geçti. Bunun için de polis, istediği şekilde beni kullandı. Bu benim de işime geliyordu. Bol para, kimsenin giremediği eğlence yerleri, bu benim için yeterliydi. Çünkü insanlara zarar verdiğimin gerçekten farkında değildim. Benim bildiğim, bana öğretilen gerçekler bunlardı. Mutlaka kendimi kanıtlama ve bu şartla iyi bir insan olduğumu gösterme yarışı içindeydim. Bu, ta buraya (Akademi'ye,bn.) gelene kadar da devam etti. Ancak şimdi öyle bir iddiam yoktur. Çünkü burada tüm yaşamımda görmediğim gerçekleri gördüm. Amacım, bildiklerimi en doğru şekilde Partiye aktararak en kısa dönemde Parti çalışmalarına katılmak; ben de insan gibi yaşamaya başlamak istiyorum.

MHP'li bir ülkücüydüm. Devrimcilere yönelik birçok olayda yer aldım. Bu dönem faaliyetlerimden bazı örnekler vermek istiyorum: 1977 Mayıs ayındaydı, ilerici sanatçıların Sivas'a gelerek ilerici-devrimci kitlelere konser vereceği haberi ulaştırıldı. Biz de hemen Ülkü Ocakları'na gittik ve **Cengiz Özpolat**'la **Sadık Akpınar**'ı bularak durumu bildirdik. Onlar da bize silah verdi. Beni, **Atilla**'yı ve **Hıdır**'ı çağırdılar. Bizim üçümüzü önceden sinemanın çevresine gönderdiler. Burada bizim görevimiz, kitlenin sinemaya girmesini beklemek ve kitle girdikten sonra bomba ihbarı yapmaktı. Gecenin geç saatleri olması nedeniyle, MİT'ten, Milli Türk Talebe Birliği'nden gelen ülkücüler kitlenin üzerine taşlı-sopalı saldırarak geceyi engellemiş olacak ve böylelikle devrimci sanatçıların Sivas'a gelmelerini de engelleyecektik. Olayı planladığımız şekilde uyguladık. Ve kitlenin dışarıya çıkmasıyla taşlı-sopalı saldırı gerçekleşince millet alabildiğine bir panikle rastgele dağıldı. O olayı da bizzat ben, **Atilla** ve **Hıdır** yürütmüştük. Artık MHP'nin en iyi militanları olmuştuk. Tekrar Divriği'ye gitmemiz ve orada MİT'in bürosunun açılmasını sağlamamız söylendi.

Belediyenin bitişiğinde yer olduğunu, burayı tutabileceğimizi söylediler. Biz de kabul ettik ve burayı tuttular. İçine önce halı döşediler, daha sonra tavanlara zincir astılar. Bu zincirlerde tırmanma hareketini yapacaktık. Sonra halter ve birçok eğitim araçları getirildi. Biz burada önce üye olan gençleri çalıştırmaya başladık. Sonraları da siyasi derslere başladık. Bu derslerin hemen hepsi Türklük ve Türkler üzerineydi. Daha çok Türkeş'in banttan konuşmalarını dinletiyorduk.

Ülkü Ocakları'nın kararıyla, Divriği'de Yukarı Mahalle Camisi'ne bomba atılması planlandı. Bu camiinin seçilmesi ve mahallede tamamen ülkücülerin ve MSP'lilerin olmasından dolayı, bu camiye bomba atıldığı zaman hiç propaganda yapmaya gerek bile kalmadan bu olayın solcular tarafından yapıldığı sanılacaktı. Plan denildiği biçimde gerçekleştirildi. Bunu yapan kişilerden biri bendim, bir diğeri ise **Osman Uzunoğlu**'nun yeğeni **Atilla Uzunoğlu**'ydu. Biz gece saat 12 sıralarında bu eylemi yaptıktan sonra hemen Ülkü Ocakları'na döndük. Burada bizi **Ömer Ayrancı** ve **Veli Duran** karşıladı. Biraz konuştuktan sonra biz burada kaldık. Millet artık "camii bombalandı" diye feryat etmeye başlamıştı. Biz de sabah namazını bahane ederek, milleti çarşıdaki solcu bilinen kişilerin dükkanlarına, mazğazalarına yönelttik. Biz de olayın içinde bizzat yeralmaktaydık. Çünkü, milleti daha önceden alınan karara göre bizim yönlendirmemiz istenmişti. Bunu bizden isteyen **Yusuf Koçkaya, Ömer Ayrancı** ve **Osman Uzunoğlu**'dur. (Bunların üçü de Divriği MHP'de ajan olarak çalışıyordu.) Böylece bizim yakalanmamız engelleniyor ve hem de bizi istedikleri gibi kullanma olanağı buluyorlardı. Bizim de kırıp-dökmek işimize geliyordu. Çünkü kimse bize karışmıyordu. O zaman sanki devlettik.

Aktif çalışmalarım içinde tutuklandım. Malatya Cezaevi'ne konuldum. Burada bize para gönderen babam ve **Ömer Ayrancı**'ydı. Bizi hiç parasız bırakmıyorlardı. Bu da, bizim istediğimiz gibi davranmamımızı sağlıyordu. Burada da bir gardiyan ve başgardiyan örgütlemiştik. Bunlar da paralarını MHP'den alıyorlardı ve bizim istediğimiz doğrultuda hareket ediyorlardı. Cezaevinde ne olacaksa, bir gün önceden bize haber veriyorlardı; biz de ona göre tedbirlerimizi alıyorduk. Bu gardıyanlardan birisi, **İlyas Köse** idi. Diğeri ise **Cafer Köse** idi. İkisi akrabaydılar ve sağcıydılar. Bunun için bize daha da çok yardım ediyorlardı. 1979'un Şubat ayında solcu gardiyanlara karşı bir isyan yaptık. Ve beş gardiyanı içeri alarak iki-üç saat koğuşta alıkoyduk. Buradaki amaç ise, solcuları kötü göstermek idi. Dışarıdan bize talimat ve destek veriliyordu. Biz de içerdeki gardiyanların desteğiyle solcu olanlara saldırıyorduk. Daha sonra savcının gelmesiyle solcu gardiyanları serbest bıraktık. Biz de dışarının desteğiyle sürgün edilmekten kurtulduk ve burada kaldık. Ama gardiyanları sürgün ettirdik. Bunların sürgüne gitmesi diğer gardiyanları da büyük ölçüde sessiz kalmaya zorladı.

İlyas Köse'nin şimdi İstanbul'da bir dükkanı var ve orayı çalıştırıyor. Dükkanı Üsküdar'da, Mısır Çarşısı bitişiğinde, Köseoğlu Kuruyemiş ve Gıda Sanayii ismini taşıyor. **Cafer Köse** ise, şu anda İstanbul Beyoğlu'nda Cafer Kurutemizleme ve Boyama adı altında bir firma sahibi. Dükkanı, Beyoğlu amirliğinin bitişiğindedir. **Suat Aydın** ise, şu anda İstanbul'da. Hala sigortanın başbayiliğini almış. Ankara, İzmir ve İstanbul'da; birçok yerde bayilikler açarak bu işi sürdürüyor. Asıl merkezi ise İstanbul'da Bağlarbaşı'nda. **Ahmet Koç** isimli kişi de çek-senet mafyasının yanında çalışırken 1983 yılında kimliği bilinmeyen kişilerce Beyoğlu'nda vuruldu.

Bu kişiler cezaevinde tanıdığım sağ görüşlü kişilerdi. Sonradan Ahmet Koç'un ajanlık yaptığını duymuştum. O benden önce Malatya'dan tahliye olmuştu. Daha sonra da görmemiştim. Polisin solculara karşı en büyük destekçisi, geçmişte olsun, bugün olsun, sağ görüşlü kişilerdir. Bunlar Türkiye'yi bir bütün olarak savunan en ateşli kişilerdir. Ve bu kişilerin diğer bir özelliği de, ya çevrelerinden etkilenmeleri, ya uzun yıllar aile ortamından kopuk yaşamaları veya ana-babanın baskısı altında çok bulunmalarıdır. Bu tip insan tamamen ruhsal bir bozukluk içindedir ve bu zaman zaman dışarı vurur. İşte o an bu insanı istediğin gibi kullanırsın. Kendilerini devamlı küçüklük kompleksine kaptırmış insanlardır. Bunlar kendilerini ispat etmek için ne olsa yaparlar. Ancak bunu iyi bir iş olduğu için değil, sadece birilerine yaranmak için yaparlar. Biraz lüks yaşam, biraz macera bu insanların en çok sevdikleri şeylerdir. Bunu kendi ortamında bulamıyorsa; işte size kurbanlık koyun! Artık bu insan her türlü şeyde kullanılabilir.

Polisin de bizi elde etmek için tek taktiği budur. Bunu bir kabul ettin mi, geri dönüşün yoktur. İşte bu tip insanlar her türlü ahlakşızlık ve kötülüğü yaparlar, bunlardan her şey beklenir. Çünkü bu işin devam edeceğine güvenir. Ama hiç beklenmedik bir ortamda gerçekler görülünce, bütün dünyası yıkılır. Ama gerçekten bu insanları kazanmak çok kolaydır. Ailesinden ve çevresinden görmediği şefkati görünce, bu insan gerçekten çok çabuk değişir.

1980 yılının Ağustos'unda Malatya Cezaevi'nden Doğanşehir Cezaevi'ne nakledildim. Cezamın geri kalan kısmını burada tamamlayarak, 1981 yılının 16 Şubat'ında tahliye oldum. Asker kaçağı görünmem nedeniyle burada beni oniki gün jandarma nezaretinde tuttular. Daha sonra Ankara'ya Mamak muhabere alayına götürdüler. Akciğerlerden rahatsız olmam nedeniyle bir süre Gülhane Askeri Hastanesi'nde yatırıldım. Bir ay sonra taburcu edilerek Kars'ın 31. Elektronik Telsiz Taburu'na gönderildim. Burada elektrik atölyesine bakıyordum. Ancak bu uzun sürmedi. Ciğerlerimdeki yaraların tam iyileşmemiş olması ve kışın kar altında çalışmamız beni tekrar hastalandırdı. Burada Erzurum Mareşal Fevzi Çakmak Askeri Hastanesi'ne kaldırıldım. Daha sonra da İstanbul Çamlıca'daki askeriyenin göğüs hastanesine sevkedildim. 1981 Haziran'ında heyete çıkarılarak çürük raporu verildi ve taburcu edildim.

İşte asıl bundan sonra Türk solunun içine sızdırılarak bunlarla çalışıp, daha sonra da polise istihbarat bildirmem gündeme geldi. Bu yıllar tekrar amcalarımın yanında, yani Yılmazlar Elektrik'te çalışmaya başladım. Burada benim işim, devlet ihalelerini kazanmak, bu ihaleleri bizim teslim etmemizi sağlamaktı. Tabii bunu rastgele yapmıyordum. Amcamın oğlu **Hüseyin Yılmaz**'ın bir ortağı kanalıyla bunları yapıyordum. Bu kişi şimdi ANAP İstanbul milletvekili **İlker Tuncay**'dır. Bu adam o dönem yüzbaşıydı. MİT'te görev yapıyordu. Amcamın oğlunun yanında hem önceden çalışmış olmam, hem de akrabası olmam nedeniyle, benden birçok şeyi saklama gereğini duymuyordu. Artık amcamın oğlunun hem iş ortağıydım, hem de onu ajanlaştırmıştık. Yani benimle ilgilenmesi bile tesadüfi değildi. İçerde yattığımda biliyorlardı ülkücü olduğumu. Bunun için benimle çok ilgileniyorlardı. Benimle ilgilenmelerinin nedeni ise, 1982-83 yıllarında bizim köyde Partizan'cıların dağılmalarıydı. MİT'in amacı, bu bölgedeki 215-220 kişiyi ele geçirmekti. Bunun için de beni seçtiler. Çünkü burada benden kimsenin şüphelenmesi mümkün değildi. Köylü olmam ve burada akraba bağlarımın olması nedeniyle sözde ben izine gitmiş olacaktım. Ve beni 1981'in 9. ayı ortalarında Divriği'ye gönderdiler. Burada sadece bir kişiyle ilişkiye girmemi, başka kimse ile ne şartla olursa olsun ilişki kurmamamı söyleyerek gönderdiler. Bu kişi o dönem Divriği jandarma komandosu yüzbaşı **Şener Şahin**'di. Ben de denileni yaptım. Divriği'ye gittikten sonra bu kişiyle temas kurdum. Bir gün orada kaldım; bu şahıs gece benim yanıma gelerek köyde neler yapmam gerektiği konusunda bana talimatları sundu. Ben de bu talimatlar doğrultusunda köye gittim. 21. talimat şöyleydi: Köyde babamın yeğeni olan **Mahmut Aydındağ**'da kalacaktım. Nedeni, evin hem köyden dışarda olması, hem de dağdaki kişilerin bana gelip gitmesi olasılığıydı. Şayet bunda kalmasam, **Cafer Yılmaz** amcamda kalacak, burada da bu adama sık sık gidip gelecektim. Hem de köyümüzün değirmencisi **Cemal Kaynarpınar**'ın gözaltında olmasını sağlayarak, nereye gidip geldiğini takip altına alacaktım. Bunları, haftada bir gün Divriği'ye gezme amacıyla inip, bu yüzbaşıya bildirecektim. Bu iki devrimci insanın da hayatlarıyla oynuyordum.

Kendi çıkarlarım ve sadistçe fikirlerim için bu arada kendime de bir yandaş bulmuştum. Bu kişi de halen köyde bulunan sıhhiyeci **Mustafa**'nın oğlu **Dursun Altunay**'dı. Buna para vererek, dağdaki kişilerin kime geldikleri, hangi gün geldikleri, kaç kişi oldukları hakkında bana bilgi getirmesini sağlıyordum. Bu kişi halen aynı görevi yapmaktadır. Ben bu kişiden edindiğim bilgileri ve köylüden edindiğim bilgileri toplayıp haftada veya 15 günde, bazen de ayda bir Divriği'ye götürerek, genel köy hakkında, bu kişilere yardım eden sempatizanlar hakkında rapor olarak sunuyordum. Bu köyde önceden de dağda solcuların olduğu bilindiğinden, baskınlar yaparak köydeki gençleri dövüyorlar ve 3., 4., jandarma nezaretine atıyorlardı. Bunları ajanlığa zorluyorlardı. Ancak bunu kimsenin üzerinde başaramadılar. Bu toplama sırasında beni götürüyorlardı. Ancak beni ayrı bir yere koyuyorlardı. Bunların salıverilmesiyle ben de serbest bırakılıyordum. Üç-dört sefer de jandarmalar dağda operasyon yaptılar, ancak kimseyi yakalayamadılar ve vazgeçtiler. Ben yine bilgi vermeye devam ediyordum. Bizim orada Girgen diye bir dağ var, '82 Haziran'ında solcuların buraya geldiklerini duydum. Aradan birkaç gün geçtikten sonra köye sebze ve meyva alma bahanesiyle Divriği'ye gittim; **Şener Şahin** isimli yüzbaşıyı görerek durumu ona aktardım ve yerlerini söyledim. Yerleri şöyleydi: Dağ ormanlı olmadığı için yaz aylarında köylülerin davar koymak için ağılları vardır. Bu bölgede sadece bir kişinin böyle bir yeri var. Bu da köyün elektrikli değirmenini işleten **Cemal Kaynarpınar** isimli kişiye aitti. Ben yerini farkettim ve o akşam uyumadan tekrar köye döndüm. Devrimcilerin burada olduklarını ve bir süre burada kalacaklarını öğrenmiştim. Ben de iki raporla durumu **Dursun Altunay** kanalıyla yüzbaşıya bildirdim. Üç-dört gün sonra köye operasyon yaptılar. Burada kimseyi bulamayınca, dağdaki ağılları da arayacaklarını söylediler. Ve köyün yakınında üç-dört ağıl aradıktan sonra **Cemal** isimli kişinin ağılına yöneldiler. Öğlene doğru burada **Ali Haydar** isimli birini yakaladılar ve Divriği'ye götürdüler. Bu çocuğun da verdiği bilgiler doğrultusunda civarda beş kişi daha yakaladılar ve böylece bölgeye bir daha devrimci gelmedi. **Cemal** ve **Mahmut** isimli köylüleri de bir süre hapiste yatırdılar.

Ben işimi başarıp İstanbul'a döndükten sonra **İlker Tuncay** beni ortağı bulunduğu **Yılmaz Hırdavatçı**'da işe alarak bana bu sefer yeni bir görev verdi. Bu, akrabamız olan **Ali Yılmaz**'ın yerinin tesbit edilmesi ve onun da yakalanmasını sağlamak göreviydi. Bu kişi de Partizan'cıydı ve nerede olduğunu kimse bilmiyordu. Bunu bir tek abisi biliyordu. Ben akrabalık sebebiyle bir-iki sefer ayakkabı alma bahanesiyle onun işyerine gidip geldim. Ancak bir şey elde edemedim. Daha sonra **İlker Tuncay**'ın bana talimat vermesi; Beyazıt'ta işportacılık yapmak üzere ayakkabı almamı ve bunları turistlere satmamı söylemesi üzerine ben de denileni yaptım ve ayakkabı alarak Beyazıt-Laleli civarında bu ayakkabıları satmaya başladım. Ucuza verdiğim için çok da güzel satılıyordu. Zaten amacım bunları satmak değildi. Amaç; **Ali Yılmaz**'ın nerede olduğunu öğrenmekti. Çünkü ben zarar da etsem paramı **İlker Tuncay** karşılıyordu. Bunun için paranın pek önemi yoktu. Bu işe de yaklaşık 5-7 ay devam ettim. Aldığım bilgileri günü gününe **İlker Tuncay**'a bildiriyordum. Bu arada, aramızı da iyice düzeltmiş bulunuyordum. **Zülfikar** amcama bir gün **Ali** abinin nerede olduğunu sordum, daha önce de sorardım, ancak pek sık değildi. Onun bana verdiği cevap ise, "Buralarda dolaşıyor" olurdu. Fakat bu sefer, 1983 Mart'ında nişanlanacağını söyledi. Ben de böylece istediğim bilgiyi elde etmiş bulunuyordum. Nişanın yerini ve zamanını öğrenebileceğimden, daha fazla üzerinde durmadım. Ve ayakkabıları alarak çıktım. Akşam durumu **İlker Tuncay**'a bildirdim. Bana yerini, zamanını ve saatini öğrenmemi söyledi. Ben de talimatı aldıktan sonra bir-iki gün hiç sormadım bu durumu. Böyle idare ettikten sonra bir gün nişanın nerede olduğunu sordum. **Zülfikar** amcam da Mart'ın 12'sinde akşam üzeri kendi evinde olacağı yönünde bilgi verdi. Olayı tamamen **İlker Tuncay**'a anlattım. O da benden evin adresini istedi. Ben de adresi verdim. Ve aynı akşam baskın düzenleyerek amcamın oğlu **Ali Yılmaz**'ı tutukladılar.

Ben bu yaptığım karşısında gerçekten çok para alıyordum. Bu işi de tamamlamıştım. Artık bana **İlker Tuncay**'ın kanalıyla devamlı iş veriyorlardı. Çünkü beni eğiten **İlker Tuncay** ve amcamın oğlu **Hüseyin**'di. Onların verdiği direktiflerle aldığım görevi, mutlaka kusursuz yerine getiriyordum. Artık beni daha değişik amaçlarda kullanmaya başladılar. Bunlardan ilk iş **Sosyalist Vatan Partisi** içine sokmalarıydı. Bu da yine **İlker Tuncay** ve **Rıdvan Çaf** isimli kişilerin teşvikiyle oldu. **Rıdvan Caf** bu parti içinde ajan görevi yapan bir kişiydi. Önce beni **Habip** diye biriyle tanıştırdı. Kimse **Rıdvan**'ın ajan olduğunu bilmiyordu. **Rıdvan**'ın **Habip** dediği kişinin ise, partinin önemli adamlarından biri olduğunu daha sonra öğrendim. Asıl isminin **Oğuzhan Kayserilioğlu** olduğunu, bu kişi yakalandıktan sonra öğrendim. Bu arada partiyle çalışmalarım sıklaşmıştı. Ben yazdığım raporları **İlker Tuncay**'a veriyordum. Parti

içinde çalışmalarım sıklaştıkça beni önce **Mustafa Kemal Öztürk**'le tanıştırdılar. Bu kişi bana önceleri tek, daha sonra ise bir köylümle birlikte siyasi ders veriyordu. Daha sonra bu grupla hem siyasi ders çalışıyorduk, hem de Okmeydanı'nda adam örgütlemeye çalışıyorduk. Ama ben, hem derslerde konuşulanları, hem de çalışma alanında kimlerle konuştuğumuzun hepsini rapor ile bildiriyordum. 1983 yılının başlarında **Oğuzhan Kayserilioğlu**'nun Bakırköy'de buluşma yerinde yakalanmasını sağladım. Benden şüphelenmeleri mümkün değildi. Çünkü o gün öğleden sonra ben, **Mustafa Kemal** ile buluşacaktım. Oysa ben bu kişiyi saat 10 civarında yakalattım, randevu yerlerini daha önceden beraber çalıştığım için biliyordum. Zaten raporlarımda da randevu yerlerinin hepsini bildiriyordum. **Rıdvan Caf**'ın Adana'ya bildiri götürürken yakalanması ve **Mehmet Yasık** isimli İzmir sorumlusunu yakalatması, bununla birlikte **SVP**'ye karşı İstanbul'da geniş çaplı bir operasyonun yapılması, İstanbul Sanayi Mahallesi'nin basılması, burada **İmam Bakırkuş**'la 3-4 kişinin alınması, yine aynı operasyonda **Murat** kod isimli **Mustafa Kemal** ile **Nevzat Alıpınar** ve **Cemal**'in yakalanması, benim **İlker Tuncay**'a ilettiğim raporlar ışığında gerçekleşti. Bu arada deşifre olmamam için beni de yakaladılar.

Nevzat'la ben Okmeydanı civarında adam örgütlemek için görev verilmişti. Biz de bu doğrultuda çalışıyorduk. Bana verilen **Kıvılcım** gazetesini, hiç dağıtmazdım. Ya yakardım, ya da çöpe atardım. Bunun dışında, konuştuğumuz gençlere bu işin ucunda ölümün de olduğunu, işkencenin de olduğunu söyleyerek, onları birahanelere götürüp alışkanlık edinmelerini sağlıyordum. Bununla da gençlerin gözünü korkutuyordum. Türk devletinin büyük olduğunu, bununla başa çıkmanın mümkün olmadığını kafalarına sokmaya çalışıyordum ve başarıyordum da. Böylece çok insanı çıkmaza sürükleyerek ajanlaşmasını sağlamışımdır. O zaman çok iyi iş yaptığımı sanıyordum. Ancak şimdi şuna inanın; şerefsizliğin en büyüğünü yapıyormuşum da farkında değilmişim. Bana gerçekten para yerine insanlığı öğretselerdi, bu kadar kötü bir insan olmazdım. Ajanlaştırdığım insanları şöyle sıralayabilirim:

1- **Hüsnü Kanatoğlu:** Bu kişi şu anda elektrik mühendisi olarak yer açmış. Kendisi çalıştırıyor. Adresi, Soyir Eşref Yokuşu, Felek Sokak, Felek Han, No 2, Kat 3, Daire 12, Lisar Elektrik. Bu en son **Dev-Sol** içinde faaliyet yürütüyordu. Avusturya Soncorre Hastanesi'nin bitişiğindeki sokakta oturuyor.

2- **İsmet Soykan:** Bu kişi de Soykan Işıklı Reklam işlerini yapıyor. Firmanın adı; Soykan Reklamcılık. Adresi, Oto Sanayii Sitesi, Petrol Ofisi bitişiği, No 1, sanayiinin ötesi 4, Levent. Bu kişi de son olarak **Dev-Sol** içinde faaliyet yürütüyordu.

Bu iki kişiyi ben kendim ajanlaştırdım. Bunlar daha sonra beni geçtiler. Hem maddi, hem manevi olarak benden dahi iyi durumdalar. Bu kişilerin en son eylemi, Okmeydanı'nda üç veya dört **Dev-Sol**'cunun evde basılarak imha edilmeleri olayıdır. Bütün bilgileri polise bunlar veriyorlardı. Çünkü bu bölgede çalışma yapıyorlardı. Tabii benim bilmediğim birçok **Dev-Sol**'cunun yakalanmasını sağlayan bu kişilerdir. Çünkü bu kişiler o dönemde öğrenciydi. İstanbul Teknik Üniversitesi'nde **Dev-Sol**'la ilişkileri devamlı vardı.

Bunları ben **Sosyalist Vatan Partisi** içinde iken ajanlaştırmıştım. 1983 seçimlerinde **İlker Tuncay**'ın yüzbaşılıktan istifa ederek **ANAP**'tan İstanbul'da milletvekili seçilmesi beni de başka bir polise tanıştırmasına yol açtı. Ancak yine **İlker Tuncay**'la İstanbul'a gelip gittikçe görüşüyorduk. Polis, siyasi şubede o zamanlar başkomiser olarak **Sosyalist Vatan Partisi** davasına bakan **İlyas Akman** isimli kişiydi. Bunun gerçek ismini hiçbir zaman öğrenemedim. Çünkü bu adamın diğer bir lakabı da **Artist Haydar**'dı. Bu kişiyle bundan sonraki dönemlerde çalışmaya başladım. Bu adamla çalışmamız tamamen dernekler ve halk eğitim merkezleri içindeydi. Çünkü devrimciler artık bu tür faaliyetleri buralara kaydırmaya başlamıştı. Bunu da polis çok iyi biliyordu. Buralara bizleri sokarak çalışmalar hakkında bilgi getirmemizi istiyordu. Örneğin, Gültepe Halk Eğitim Merkezi'nde **Hüseyin Gül** isimli bir siyasi komiser tarafından ders veriliyordu. Bu kişiyi kimsenin siyasi bir komiser olarak ispat etmesi mümkün değildir. Bu adam folklorun, tiyatronun iyi derecede eğitimini görmüş biriydi. Adam bunu çok iyi kullanıyordu. Nitekim Gültepe'deki birçok insanın yakalanmasını sağlamıştı. **Dev-Yol**'cu, **Dev-Sol**'cu, **Kurtuluş**'çu insanların yakalanmasını ve deşifre edilmesini sağlayan kişidir. Ancak kimse bunu bilmiyordu. Kendisi Erzincanlıydı. Daha sonra Gültepe Halk Eğitim Mekezi'ni kapatarak Şişli Foklor Araştırma Kurumu'nu kurdu. Ayrıca Cağaloğlu'nda kendisine ait olan Hulson Ev Aletleri firmasında faaliyetlerini yürütmeye başladı. Burada amaç, devrimcileri belirlemek ve bunları etkisiz kılmaktı. Bu kurumun çalışma yürüttüğü yer ise, Çağlayan 250. Yıl İlkokulu'ydu. Cumartesi ve pazar günleri çalışma yürütmekteler. Daha sonra **Hüseyin Gül** Ankara'da yeni bir inşaat firması kurarak buraya yerleşti. Hulson İnşaatçılık adı altında bu firmayı yönetmekte. Ancak görevini de devam ettirdiğini zannediyorum. Çünkü ayda bir İstanbul'a gidip gelmektedir. Şimdi firmanın başında ise, kendi adamlarından **Adnan Mengen** isimli bir **TKP** ajanı vardır. Bu da uzun boylu olup, Beyoğlu'nda lokanta işletiyor. Adresi, Kuledibi, Büyük Hendek Sokak, Mengen Restaurant, Yapı ve Kredi Bankası bitişiği. Bu kişi de polis değil, ama ajan olarak derneklerde faaliyet yürüyor.

Hüseyin Gül'ün denetimindeki Şişli Folklor Araştırma Kurumu'nun İstanbul polisine el altından 20-30 kişi verdiğini biliyorum. Çünkü bir süre ben de burada folklor oynadım. Şimdiki başkanı da **Adnan Mengen**'dir ve **İlyas** isminde birisi onun yardımcılığını yapıyordu. **İlyas** isimli kişi de yeni yeni **Adnan**'ın sayesinde ajanlaşmıştı. **Hüseyin Gül** isimli kişiyi de, **İlyas Akman** isimli başkomiserden öğrenmiştim. Bunun için diğer insanların da **Hüseyin Gül** sayesinde ajanlaştırıldıklarını kesin biliyorum. Başından beri polis denetiminde olan bir derneğin başına kendi adamının dışında kimseyi getirmesi beklenemez. Kaldı ki, denetimine alamadığı dernekleri bir bahane bulup kapatmaktan geri kalmayan emniyet, böyle bir derneğin yaşamasını ve büyümesini engellerdi. Bunun için, İstanbul derneklerinin %60'ı genellikle polis denetimi altındadır. Diğerlerinin ise ömürleri fazla uzun sürmez. Ya kapatılırlar, ya da bunların da içine ajan yerleştirilerek belli bir zaman sonra denetim altına alınırlar.

Ben bu derneklerde yaklaşık iki yıl çalıştım. Benim Şişli'de fazla bir olayım olmadı; daha çok burada folklor eğitimi gördüm. Ve hoca diploması da aldıktan sonra; diğer derneklerde ve okullarda folklor çalışmaları adı altında devrimci insanları tanımaya çalışıyordum. Bunların nerelerde kaldıklarını tesbit edip buna göre polise rapor yazarak bildiriyordum. Böylece bunlar günlük takip altına alınmış oluyordu.

Yine, Kemaliye (Eğin) Derneği, birçok yönüyle polise hizmet eden bir kurum. Burada ise folklor öğretmeni **Hacı** ismindeki kişi polisle işbirliği içinde çalışan bir ajan. Bu dernekte davul çalan **Kazım** isimli kişi, yine bir polis ajanı. Bunlar da bu derneğin hem yönetiminde yer alan hem de polisle işbirliği içinde olan ajanlardır. Bu derneğin adresi: Mustafa Kemal Bulvarı, Pertevniyal Lisesi bitişiği, Aksaray. Pertevniyalspor Lokali ile yanyana. Bu dernekte **Sosyalist Vatan Partisi** içinde ajan olan **Rıdvan Caf** ve **Zeynel Asil** diye birisi vardı.

Bakırköy Halk Evi de burada. Yine geçmişte **Dev-Yol**'cu olan ve daha sonra ajanlaşan diş doktoru **Hüseyin** ve kardeşleri **Mustafa** ve **Mehmet** tarafından kurulmuş. Ajan yetiştirmek için bu kişiler, polis ajanı olarak faaliyet yürütüyorlar. **Hüseyin** şu anda Bahçelievler'de Yaşam Hastanesi'ni çalıştırmaktadır. **Hüseyin; Mustafa, Beyzade Özkahraman** ve **Mehmet Özkahraman** ile birlikte Şirinevler, Yeni Bosna'da Arkadaş Spor Okulu'nun hem sahibi, hem de hocası. Adresleri; Bahçelievler Özel Yaşam Hastanesi **Hüseyin Özkahraman; Mustafa Özkahraman**, Bahçelievler Üniverdi Sineması'nın karşısı; **Beyzade Özkahraman**, İstanbul belediyesi sağlık işleri daire başkanıdır. Bu da İstanbul belediyesinde devamlı bulunur. **Mehmet Özkahraman** Şirinevler, Kuleli Yolu'ndaki Arkadaş Spor Merkezi ve Bizim Manav isimli kendine ait işyerinde günlük olarak bulunur. Bu insanlar Sivas'ın Divriği kazasında ajanlık sayesinde hedeflediklerini yaptılar. Sadece hastanede günlük 5-6 milyon hasılat yapıyorlar. Ben burada, 1 Mayıs'ta kaçıp kurtulan dört kişinin yakalanmasını sağladım. Çünkü ben de olaydan sonra Zeytinburnu'na gitmiştim. Toplantı sırasında tanıştığım **Rıza** isimli kişinin buraya gideceğini söylemesi üzerine, ben de polise bilgi verdim ve burada dört kişiyi yakalattım. Bunun dışında burada benim faaliyetim olmadı. Çünkü **Özkahraman**'lar bu işi çok daha güzel yapıyorlardı.

Zeytinburnu Halk Evi eski başkanı **Yunus** isminde bir **Dev-Sol**'cuydu. Bu kişi de, yanındaki akılhocalığını yapan **Kemalettin, Yusuf** ve **Fatma** isimli ajanların eline düşmüştü. Bunlar ne isterse **Yunus** bunu yapmak zorundaydı. Yoksa başkanlıktan alıkoyarlardı. Nitekim en son Nisan ayında İstanbul Valiliği önündeki gösteriye gitmesi üzerine yakalandı. Bir süre cezaevinde yatması sonucu bu kişiler onu alaşağı ederek yerine yeni göçmen olan **Süreyya** isimli polis ajanını yerleştirdiler. Bunların en büyük destekçisi ise, genel sayman rolündeki **Muzaffer Tahta**'ydı, diğer ismi **Bahtiyar**'dır, şimdi burada (Akademi'de bn.) bulunuyor. Bu kişi benim ve diğerleri gibi bir ajan. **Kemalettin**, makine mühendisi ve boşta gezer. Hergün Zeytinburnu Halk Evi'ndedir. **Yusuf** işçidir, boşta gezer. Yine Zeytinburnu'ndan ayrılmaz. **Fatma** avukattır; stajyerlik yapıyor, ama her akşam mutlaka 11-12'ye kadar Halk Evi'ndedir. İşte bu insanların sayesinde, Türkiye solunun 1984 tarihinde kaybı büyük oldu. 1984 yılında Divriği Kültür Derneği'nin kurulmasıyla birlikte **Rıza Sever**, **Hüseyin Gülseven**, **Nevzat Kaya** isimli polis ajanları faaliyetlere başladılar. Bunların birisi gerçek emniyet komiseridir. **Nevzat Kaya** gece polis komiseridir. Nokta dergisinde çalışmaktadır. Levent'teki Gelişim Yayınları'nda müdür olarak çalışmaktadır. Diğerleri ise onun yan kolları olarak, Divriği Kültür Derneği'ni ele geçirmek istediler. Biraz zorlanınca, aynı yıl kapattırıp, kendileri bir süre sonra tekrar açtılar. Çünkü kendileri Divriğiliydiler. Şimdi ise, bu yönetimin elinde; buraya gelen devrimcileri yozlaştırmak için elinden ne geliyorsa yapmaktan geri kalmıyorlar.

1984 ortalarına doğru ben de Divriği Kültür Derneği'ne gidip gelmeye başladım. Buranın insanı olduğum için kimse bir şey demiyordu. Hem de folklor hocalığını yapıyordum. Burada benim ilk yakalattığım **Yahya** isimli **TKP-ML**'li birisiydi. Bunun dışında **Selahattin Kömürcü** isimli kişiyi de aynı davadan yakalattım. Her ikisi de 1,5 yıl yattıktan sonra tahliye edildi. Bunların dışında İstanbul Teknik Üniversitesi'nde aynı yılın 11. ayında İnşaat Fakültesi'nin basılmasını ve bir grup öğrencinin gözaltına alınmasını sağladım. **Dev-Sol** ve **Dev-Yol** bildirileri çıktı üzerlerinde. Bunlar uzun süre yatıp çıktılar. Daha sonra aynı yılın bitimiyle birlikte İstanbul Eczacılık Fakültesi'ne öğrenci derneğinin açılmasının engellenmesi, bu öğrenci derneğinde faaliyet gösteren **Oktay** ismindeki gencin yakalanması ve okuldan atılması, benim düzenlediğim raporlar doğrultusunda gerçekleşmişti. Burada ben kendimi tamamıyla sözümona geliştirmiştim ve derneklerde zorlanmadan faaliyetlerimi yürütüyordum. Kimse benim konumumu anlamıyordu, çünkü bütün çalışmalarım folklor üzerine görünüyordu. Ancak ben bunun yanında insanlara en kötü darbeleri indiriyordum. Bunların konuşmalarını, tartışmalarını rapor ederek, bu insanların yakalanmasını sağlıyordum veya orada tartışmalara katılıp zayıf insanları kullanarak toplantıyı birbirine katıyordum. Böylece onların arasına kin sokuyordum; hem de kişileri tanımış oluyordum. Buna göre de polise raporumu sunuyordum. Bu arada **İlyas Akman** kendisinin izine ayrılacağını söyleyerek, beni başka bir polis memuruyla tanıştırdı. Bu polis memuru şu anda yine İstanbul'da Mecidiyeköy'de çalışmakta. Buradaki merkez polis karakolundadır. Bu kişi ile yaklaşık 40-45 gün çalıştım. Bu kişi **Cengiz Tığlı** idi ve Zonguldaklıydı.

Bununla yürüttüğüm faaliyetler, yine dernekler içinde oluyordu. 1985 yılında Divriği Kültür Derneği'nden alınarak Eminönü Halk Eğitim Merkezi'ne gönderildim. Bunu bana **Cengiz Tığlı** isimli polis söyledi. Bir süre burada faaliyet yürüttükten sonra Levent'teki **Ahmet Hoca** isimli Erzincanlı hocayı da örgütledim; Halk Evinde solcuların olduğu, bu unsurların buradaki öğrencileri örgütleyip anarşist yetiştirdikleri fikrini yavaş yavaş sağ görüşlü olan müdüre götürüyorduk. Buna bir süre böyle devam ettik. Bir gün Halk Eğitim Müdürlüğü, **Ahmet Hoca**'yı çağırarak, ondan bunların isimlerini istemiş. **Ahmet Hoca** da gelip bana söyledi. Ben de keşfettiğim, Varto hocası olan **Vedat** diye birini gösterdim. Bu kişi Muş-Vartoluydu. Daha sonra **Sümbül** diye bir bayanın ismini verdim; bu bayan **Dev-Yol**'cuydu. Daha sonra **Kazım Hoca** diye birini verdim. Bu kişi de **TDKP**'liydi. Daha sonra **İbrahim Öztürk** isimli Adıyaman hocasını verdim; bu da **Dev-Sol** sempatizanıydı. Sanıyorum çok uzun bir zaman geçmeden, bu insanlar hakkında Halk Eğitim Merkezi'nde bir soruşturma komisyonu oluşturuldu. Daha sonra bu kişilere ihtar verildi. Bu kişilerin ihtar alması bizim işimize gelmiyordu. Benim sunduğum raporla polis direktif vermişti. Bunları buradan aktaracak ve tutuklanmalarını sağlayacaktık. Ben denileni yapmak için tekrar **Ahmet Hoca**'yı yanıma aldım, bu kişiler hakkında propagandayı yoğunlaştırdık. Bazen teneffüslerde sağ görüşlü öğrencileri de örgütleyerek bunların üzerine salıyorduk. Ve 1985 yılının 11-12. aylarında tekrar Halk Eğitim Müdürüne çıkarak, bu kişileri ihbar ettik. Ben bu arada **Cengiz Tığlı** isimli polise raporu yazarak verdim. Daha sonra bu kişiler bizzat müdür tarafından da polise bildirildi ve bu insanların hem devlet memurluğundan atılmalarına, hem de aylarca işkence görmelerine sebep olduk. Bunda yine en büyük rolü ben üstlenmiştim. **Ahmet Hoca**'yı ben kendi istediğim doğrultuda yönlendirmiştim. Ancak şu anda bu kişi Eminönü Halk Eğitim Merkezi Müdürlüğü'nde folklor sorumlusu olarak görev yapıyor, polis desteğiyle. Ayrıca aynı yerde **Necmettin** isimli bir ajan daha bu unsurla görev yapmaktadır. **Necmettin** şu anda Denizcilik Bankası'nda görev yapmaktadır. Denizcilik Bankası alım-satım ve istihbarat bölümüne bakıyor. Bu kişi de Bitlisliydi ve Bitlis yöresi hocasıydı.

1986 yılında başkomiser, **İlyas Akman** beni **Şahin** isimli başkomiserle tanıştırdı. **İlyas Akman**, bundan böyle **Şahin** isimli kişiyle çalışacağımı, onun da **İlker** beyin adamı olduğunu söyledi. Daha ileride başka kişilerle tanışacağımızı söyledi bana. Bundan böyle dernek ve lokallerde parti içi çalışmalar yürüteceğini, benim de diğerlerinde olduğu gibi, bunda da onlara yardımcı olmamı söyledi. Benim daha önceki çalışmalarımda polise çok yardımcı olduğumu, bunda da öbürleri gibi başarılı olursam maddi ve manevi tüm desteklerini vereceklerini söyleyerek, bir süre bana baktılar. Daha sonra beni **Sabri** ve **Behçet** isimli polis memurlarıyla tanıştırdılar. Ve bir süre bunlarla çalışmamı söylediler. Bu kişilerin ikisi de Siirtliydi. **Sabri** komiser olarak görevliydi. **Behçet** ise, polis akademisinde son sınıf öğrencisiydi. Ancak devamlı sivil geziyordu. Özellikle Fatih Kadınlar Pazarı'na takılırdı. Çünkü burası Kürdistan'dan kaçan gençlerle dolup taşmaktaydı. Kürdistan'da baskıdan kaçan, önceden firar eden kişiler buraya gelip daha çok seyyar satıcılık yaparak ve konfeksiyon işleterek çalışmaktaydılar. Bunun için de daha çok buralara yöre insanları olan polis ve ajanları yığınak yapmışlardı. Nitekim birçok insan da burada yakalatıldı. Yabancı oluşum nedeniyle beni iki kişiyle tanıştırdılar ve bir süre burada **Behçet** ve **Sabri**

"... Firmalar gazete ilanlarıyla pazarlamacı ararlar. Bunun sonucu iş için başvuran kişilere bir form doldurturlar. Bu formda kişinin tüm durumunu içeren sorular mevcuttur. Kişi bu formu doldurduktan sonra açık adresini de yazarak firmaya teslim eder. Firma kişi hakkında detaylı araştırma yapar. Eğer kişinin ailevi durumu bozuksa ve ruhsal bir bozukluk içindeyse şirket için kurbanlık koyundur. Kişi önce bol parayla bu işin içine çekilir..."

isimli kişilerle kendime çevre edinmeye çalıştım. Bu arada Fatih Halk Eğitim Merkezi'ne gitmemiz talimatı da verilmişti, Şahin isimli başkomiser tarafından. Burada folklor faaliyetlerini tamamıyla Kürt hocalarının yaptırdığını söyledi. Bunlardan biri **H.** isimli, Diyarbakır hocasıydı. Bu kişinin Diyarbakırlı olduğunu biliyorum. Bir diğeri ise, **Ş.** isimli kişiydi; bu da Bitlis hocasıydı ve Bitlisliydi. Bu kişilerin parti adamı olduğunu söylüyorlardı. **Sabri** ve **Behçet** bu nedenle derneğe de gitmemiz gerektiğini durmadan bana vurgulayıp duruyorlardı. Ve ben de bunlarla birlikte gidip gelmeye başladım. Bu arada kendim de rapor yazıp polise veriyordum. 1986 yılının Mayıs-Haziran aylarında **Sabri** benim yanıma, **A.** isminde birisiyle geldi. Diyar Çayevi'nde bir süre oturduktan sonra, **A.** isimli kişi yanımızdan kalkarak gitti, ben ve **Sabri** kaldık. **Sabri,** bunun **PKK**'nin adamı ve Siirtli olduğunu ve halen Parti ile ilişkisinin varolduğunu bana söyleyerek; onun da Halk Eğitim Mekezi Müdürlüğü'ne gitmek istediğini söyledi. Ben de kendisiyle birlikte gelmesini söyledim. **Sabri** bunun başka tanıdıklarının da olduğunu söyleyerek, onların da gelmesini sağlayacağını söyledi. Daha sonra **Kemal Kaya** isimli bir **TDKP**'li ile gelmeye başladılar. Bu **Kemal** ismindeki kişiyi önceden tanıyordum. Ancak bu kişinin ajan olduğunu bilmiyordum. **Ali** benim hemşerimdi. Bununla gelip gitmeye başlayınca, ben **A.**'ya bunu nereden tanıdığını sordum. O da kendisinin patronu olduğunu, Elmadağ'da Sivas Çay Ocağı'nda çalıştığını, buranın da bu kişiye ait olduğunu söyledi bana. Ben yine pek ilgilenmedim. Ancak raporlarımda bu kişiden sözediyordum. Onlar da, bunun üzerinde durmamı söylüyorlardı. Ben de denileni yapıyordum. Tabii bunda en büyük güvenceleri **Sabri** ve **Behçet**'ti. Bunlar daha çok Kürtçe konuşarak bu kişinin iyice çözülmesine ve bize bağlanmasına neden oluyorlardı. Bu arada benim cezaevinde yatmışlığımdan sıksık sözediyordu, **Sabri** isimli komiser. Bu da benim başkalarının yanında daha çok değer kazanmamı sağlıyordu. Ama benim ajan olabileceğimi kimse hesaplayamıyordu. Bu da benim işimi kolaylaştırıyordu. Onlarsız benim tutunmam mümkün olmayacaktı. Bunun için ben kendimi daha çok folklorla ilgileniyor gibi gösteriyordum. Çünkü yetişme tarzım da bu doğrultudaydı. Bunu da çok iyi kullanıyordum. Doğrusu şerefsizlik yönünde en iyi şekilde kullanıyordum.

Fatih Halk Eğitim Müdürlüğü'nde **A.**, ben, **Sabri, Behçet, Kemal** arasında artık diyaloglar iyice gelişmeye başlamıştı. Artık oturup tartışabiliyorduk. Önceleri benim **PKK** hakkında bildiğim o kadar azdı ki bu da benim tartışmalardan biraz uzak kalmamı gerektiriyordu. Bir süre böyle devam ettim. Daha sonra Parti hakkında bilgi edinmeye başladım. Bunda bana **Sabri** yardımcı oluyordu. Çünkü bu kişi Partiyi iyi tanımaktaydı. Kürtlerin içinde çok kalmıştı. Kendisinin de Siirtli olması nedeniyle Partiyi iyi tanıyordu. Ben de, onun vasıtasıyla Parti hakkında bilgi edinmiştim. Az çok ben de bu bildiğim bilgiler sayesinde, **A.** isimli kişiyle biraraya gelerek tartışıyordum. Ben ona daha çok **SVP** hakkında bilgi veriyordum. Bu Partiyi övüyordum, o da bana **PKK**'yi anlatıyordu. Bir süre böyle devam ettik. **Sabri** daha sonra buradan alınarak başka bir yere verildi. Bu kişinin **Peşeng**'cilerin içinde çalışması istendi. Boşalan yere ise **Güngör Kekeç** isimli bir Erzurumlu başkomiser getirildi. Aynı zamanda bizi de yetiştiriyordu. Bu **Güngör Kekeç** denilen kişi, aşırı derecede dinci birisiydi. Bunun için Partiye çok kızıyordu. Şimdi bu adam siyasi poliste emniyet müdür muavini olarak görev yapıyor sanıyorum. Bu kişiye iki-üç defa saldırıldı; ancak darbe vurulamadı. Bunun için de eski görevinden alınarak masa başına verildi. Bize böyle söylenmişti. Daha sonra Fatih Halk Eğitim Merkezi'nden **Behçet** ile ben 1986 yılının ortalarına doğru üç-dört **DDKD**'liyi Merter'de yakalattık. Bunu asıl gerçekleştiren **Behçet**'ti. Bunları daha önceden tanıyormuş ve takip ediyormuş. 1986 Temmuz'unda **A.** isimli kişi, *"memlekete gideceğim"* diye kısa süre yanımızdan ayrıldı; ancak uzun sürmedi, tekrar yanımıza döndü. Yani gitmesi-gelmesi toplam 15 günü almıştı. Tekrar bizimle oturup kalkmaya başladı. Bu arada **Behçet** dediğim kişiyi de yanımdan alarak **Aksaray** civarındaki seyyarların içine verdiler. Böylece belli bir süre Fatih Kadınlar Pazarı'na sadece ben bakıyordum. Burada ne olur-biterse günü gününe rapor şeklinde bağlı çalıştığım 1. şube, birinci kısım daire başkanlığına sunuyordum. Bunlar da buna göre yeni planlar çizip bana veriyorlardı. Ben de bu plan doğrultusunda çalışmalarımı yürütüyordum. Biz burada Eminönü **SHP** ilçesine katılmaya başladık. Burada da **Necati Yalçın** isimli bir kişiyle tanıştırdı **A**. Bu kişinin de sonradan **Acil**'in içindeki ajan olduğu ortaya çıktı. Bir diğeri ise, Avukat **Ertuğrul Hoçnador**; bu kişi de **SHP** içindeki başka bir ajandı. Bu arada hepsi halen bölgelerinde faaliyet yürütüyorlar. Burada benim ailem ile aramın açılması, evden ayrılmama neden oldu. **A**. ve ben Unkapanı G Blok karşısında küçük pazarda Yamanlılar kahvesi üzerinde bir oda bulduk ve burada oturmaya başladık. Ben bu kişi hakkında raporumu düzenli bir şekilde veriyordum. Yine bu raporları verdiğim bir gün, bana bu adamın ceplerini kontrol etmem söylendi; ben de bu kişinin ceplerini kontrol ettim. Cebinden o zaman **H. A.** adına bir başka kimlik çıktı, bir de Partiye ait onun getirdiği bir gazete. Bunları ben aldım ve aynı gün raporda bunları belirttim. Bunlarla birlikte, bir gazeteciyle bir görüşme yapılabileceğine dair bir not altında partinin ismi vardı. Bunları polise verdikten sonra, tekrar alarak yerine koydum ve olay böyle kapandı.

1986 yılının 10. ayında **A.** tekrar "*Memlekete gideceğim*" diye ayrıldı ve bir daha onun peşinden gönderilene kadar görüşmedik. Beni, onun yanına göndererek kırsal kesimden Partililerle ilişki kurmamı istediler ve bunun için de beni Siirt'in Baykan ilçesinde **Hayrettin Erel**'in yanına yolladılar. Bunu yapan **Şahin** isimli başkomiserdi. Bu adam aynı zamanda benim ve benim gibi ajanların da sorumlusuydu. Buraya gönderilmemdeki amaç, **A.**'yı da buraya çekerek kırsal kesimle ilişkiye geçmek ve burada Parti kadrosu yetiştirip, daha sonra sınırlardan geçiş ve bağlantıların nasıl yapıldığını öğrenerek bunları birer rapor halinde **Hayrettin**'e vermek ve ayrıca şehir bağlantılarının çözülmesini sağlamaktı. Bana o zaman verilen görev buydu. Ben de Baykan'a geldim ve Baykan Milli Eğitim Müdürlüğü'ne çıkmadan, **Hayrettin Erel** isimli kişinin kaynı olan **Yusuf**'un kahvesini buldum. İstanbul'dan geldiğimi, **Hayrettin**'in iş arkadaşı olduğumu ve **Hayrettin**'le görüşmem gerektiğini söyledim. Bu da beni **Hayrettin**'in yanına götürdü. Ben, durumu ona izah ettim ve beni **Şahin** isimli kişinin gönderdiğini söyledim. O gün orada kaldık; ertesi günü Batman'a gittik. **Hayrettin** burada **A.**'yı buldu ve beraber 2 gün Batman'da kaldık. Daha sonra **A.**, *"Arkadaşlarımla görüşmem var"* diye gitti ve üç gün sonra geldi. Ve arkadaşların teksir makinesi, para gibi ihtiyaçlarının olduğunu söyledi. Benden para istedi, ben de Divriği Ziraat Bankası planını çizerek verdim. Ancak onu Batman'da **Ç. A.**'ya teslim edip, bizim İstanbul'a giderek orada bir iş yapmamızı söyledi. Ben de kabul ettim. Ancak İstanbul'a değil, Diyarbakır'a gittik. Benim burada bir süre beklememi söyledi. Kendisi gitti, belli bir zaman sonra geldi. Para bulmadığını söyleyerek, tütüncülerin bulunduğu yere gittik. Burada bir otele girdik ve biraz para aldıktan sonra İstanbul'a gittik. Buraya dönüş yaptığımızda 1986'nın 12. ayının ortalarıydı. Burada sözde kuyumcu soyacaktık, ancak başaramadık. 1987'nin 2. ayının sonlarında yakalanarak, burada bir süre bekletildik. Daha sonra Diyarbakır'a getirildik ve burada mahkemeye çıkarıldık. **Hayrettin Erel** de yakalanmıştı. Ancak o daha savcılık soruşturmasında salıverildi. Ben ve **A.** tutuklandık. 22.12.87 tarihinde ben de tahliye olarak İstanbul'a gittim. Ancak cezaeviyle bağlantımı koparmamıştım. **F. Y.** isimli arkadaşla devamlı yazışıyordum.

Toplumsal Diriliş dergisi çıktığı dönemlerde, **Abdurrahman** isimli komiserle tanıştım. Partiyle ilişkimin olup olmadığını sordu. Ve ayrıca dergiye gidip ne olup-bittiğini kendisine bildirmemi söyledi. Ben de gerekenleri yaptım. Dergiyle ilişkideydim. Daha sonra Zeytinburnu'nda çaycı **M**. isimli gencin aracılığıyla buraya (Akademi'ye, bn.) geldim. Buraya gelmemdeki amaç şudur:

1- Görevim gereği, **Yıldırım** gelene kadar, benimle gelen grubun sorumluluğunu üstlendim.

2- **Yıldırım**'ın gelmesiyle grubu ona teslim ederek, kendi eğitimime devam edecektim ve Botan alanına gittikten sonra da **Hayrettin Erel**'i 21-28 nolu telefonla durumdan haberdar edecektim. Bu da buna göre rapor sunacaktı. Ve bu doğrultuda Partinin imhasını amaçlıyorduk. Çünkü şunu iyi biliyorlar; artık parti ile başa çıkmak mümkün değil.

3- **Yıldırım**'ın gelmesiyle birlikte, diğer gruplar burada fırsat bulursa Parti Önderliğine karşı bir suikast düzenlenecekti. Yoksa her biri ayrı ayrı gruplarda görev alarak ülkeye giriş yapıp, daha sonra grupların toplu imhasını gerçekleştirdikten sonra devlete sığınacaktı. Son zamanlarda daha çok bu yönde eğitim yapıyorlar. Çünkü daha önceki çalışma tarzlarının tutmadığını biliyorlar. Türkiye ve bura arasındaki ilişkileri yürüten Gaziantepli **Murat**'tır. Bu kişi Murat Otel'in sahibi olup, Şam ve Türkiye bağlantısının tek adamı. Çünkü bu adam kaçakçılık da yapıyor. Bunun için çok doğal hareket etme olanağına sahip. Bu kişi, burada **Hüseyin** dediğim adam ile çalışmakta. Bir de **Kadir Öztürk** isimli kişi ile çalışmakta. Diğer kişiler ise, hepsi benim gibi alt tabakadan insanlar. Bu üç kişinin bir evi de Suriye'de. Şu anda yetkili kişilerdir. Bu konuda bizi eğiten ise, İstanbul'da Etiler Polis Okulu'nda görevli yüzbaşıdır. Bu yüzbaşı komandodur. Onun 4 yardımcısı var. **Yüzbaşı Atilla, Üsteğmen Cumhur Üfmen, Ali Osman, Teğmen Nihat**. Sonra bizi buraya gönderdiler. Eskisi gibi işi bitireceklerini plandan artık çıkarmışlar; bu nedenle hedef şu: Partiye kendini kanıtla ve önce ele geçir, daha sonra imha et. Türkiye'nin önüne koyduğu yeni plan bu, ama bunu da başaramayacaklarına inanıyorum.

Kendi rütbeme gelince; ilkokul mezunu oluşum nedeniyle rütbe vermediler. Ancak **İlker** beyin sayesinde birçok şeyi yapabiliyordum.

Bağlantıların diğer bir kısmını da **Özemek** isimli şirketi kuran bir polis İstanbul'dan yönetiyor. Bu firma pazarlama yapıyor, ancak sadece Şam-Halep ve buralardan gelen malların satışını gerçekleştiriyor. ❐

KAMUOYU VE TÜRKİYE BASININA ÇAĞRI

Ben Yusuf Yılmaz. 1957 yılında Sivas'ın Divriği ilçesi, Çakmakdüzü köyünde doğdum. MİT'teki kod adım Yakup Yiğit'tir.

Ben, TC tarafından birtakım sahte vaadlerle kandırılarak ajanlaştırılan biriyim. PKK içine sokulmak istenirken, PKK tarafından yakalandım. Beni TC buraya gönderirken, PKK'nın haklı bir mücadele verdiğini kesinlikle sakladı. Bir sürü düzmece bilgiyle beni ölüme gönderdi. TC beni gönderirken, "PKK tamamen dış güçlerin desteğinde ayakta duran, kaçırdığı insanlara suç işleterek kendisine bağlayan terörist bir örgüttür. PKK, suçsuz insanları, çoluk-çocuk demeden kurşunluyor, ve Türkiye'yi bölüp Sovyetler'e katmak istiyor. Kürt halkı diye bir şey yok. Kürt halkı için savaşsaydı, köylüleri ve çoluk-çocukları öldürmezdi. Dolayısıyla PKK tamamen haksız bir dava yürütüyor" diyerek kendi çıkarları için, haklı ve gerçek bir davaya karşı kullandı. Şimdi yakalanıp kendisine yaramaz duruma gelince, beni ve benim durumuma düşürdüğü kişileri inkar yolunu tercih edecek. Bizleri kabul etmeme yolunu seçerek, şerefsiz ve namussuz yüzünü gizlemeye çalışmaktadır. Bunu yaparken kesinlikle "vatan-millet" şiarını dilinden düşürmemektedir. TC, PKK'nın yürütmüş olduğu gerçek davaya karşı tüm alçaklığını kullanmaktadır. Basın da; bu pislikleri ortaya dökeceğine, tersini yaparak, TC'nin verdiği düzmece haberleri yayınlayarak, kitlenin beynini bulandırmaktan başka bir iş yapmıyor. Oysa asıl görev, bizlerin somut gerçekliğini kitlenin gözleri önüne sererek, bu şerefsiz devletin gerçek yüzünün ortaya çıkmasını sağlamaktır. Basın görevini ancak böyle yerine getirebilir. Aksi takdirde o da TC kadar insanlığa ve PKK'ya karşı suçludur.

Verilen görevi tamamlarsam bana İstanbul'da bir şirket açacaklarını söyleyerek, kandırıp gönderdiler, şimdi kendi rahat yaşamlarını sürdürüyorlar. Buraya gönderilirken, onlar için önemli bir kişiydim. Ben, bu işi vatan için yapacaktım. PKK'dan korkmam için hiçbir neden yoktu. PKK abartıldığı kadar büyük bir örgüt değildi!

Bunun için bu işi kolay başaracaktım! Bunu söyleyerek, bu şerefli davanın önderliğini yapan PKK'ya karşı alçakça bir mücadeleye gönderildim. TC, 30 milyonluk bir halkı yok etmek için elinden gelen tüm pisliği yapıyor.

Bu ulusun tek temsilcisi PKK'dır. Bunun için size sesleniyorum: Sizler bir muhbir gibi TC'nin savunuculuğundan vazgeçin. Tamamen gerçekleri ortaya koymalısınız. Ancak böylelikle TC'nin suç ortaklığından kurtularak, insanlık için şimdiye kadar yapamadığınız bir görevi yerine getirmiş olacaksınız. Beni bu pisliğe iten ANAP milletvekili İlker Tuncay ve amcamın oğlu Hüseyin Yılmaz gibi şerefsiz kişileri de kamuoyunda teşhir ve tecrit ederek, milletin bu insanları tanımasını sağlayın.

Beni buraya gönderen Özemek LTD-STİ gibi polisin paravan olarak kullandığı şirketleri de kamuoyuna teşhir etmelisiniz. Bu şirket, pazarlama üzerine kurulmuştur. Bir de bu şirketin Emek Ticaret diye perakende satış mağazası var. Bu mağaza , Suriye ve Lübnan'da Antepli Murat isimli kişi kanalıyla Türkiye'ye getirilen kaçak beyaz eşyayı piyasanın çok altında satarak, her seferinde 20-30 milyonu kasasına indirir. Bu firma polisle işbirliği içinde çalışmaktadır. Polis kaçak mal satmasına göz yumuyor. Bunun karşılığında Antepli Murat kanalıyla PKK hakkında bilgi toplar. Gazete ilanlarıyla pazarlamacı kişileri alır. Bunlardan ajanlaştırdıklarını Kürtlerin en kalabalık olduğu bölgelere sokarak PKK hakkında bilgi toplar; kitleyi PKK'ya karşı provokasyona getirir. Bu ajanlar PKK'yı kötüler, asılsız haberler yayarlar.

Bu firmalar gazete ilanlarıyla pazarlamacı ararlar. Bunun sonucu iş için başvuran kişilere bir form doldurturlar. Bu formda kişinin tüm durumunu içeren sorular mevcuttur. Kişi bu formu doldurduktan sonra açık adresini de yazarak firmaya teslim eder. Firma kişi hakkında detaylı araştırma yapar. Eğer kişinin ailevi durumu bozuksa ve ruhsal bir bozukluk içindeyse şirket için kurbanlık koyundur. Kişi önce bol parayla bu işin içine çekilir. Bol parayı gören kişi, önce pek anlam çıkaramaz. Belli bir süre sonra, önce kendi çevresinde ajanlık faaliyeti yürütmesi istenir şayet kişi buna karşı çıkarsa, verilen paraların geri alınacağı ve ailesine yönelik kötü uygulamalar yapılacağı tehditinde bulunulur. Böylelikle zorla bu işin içine sokulur. Zaten kişinin maddi durumu bozuksa, fazla sorun çıkmaz; kabul eder.

Örneğin benim görevim, buradaki işi tamamlayıp kendi doğum yerim olan Koçgiri'de Parti çalışmalarını ortaya çıkarmaktı. Bu işi başararak İstanbul'a dönseydim, Özemek bana kendisine bağlı bir firma kuracaktı. Ayrıca devamlı bana maddi-manevi destek vereceklerdi. Bu sözü bana veren, Özemek şirketinin sahibi durumundaki patron beyin bizzat kendisidir. Oysa bugün bırakın bana verdikleri vaadleri yerine getirmeyi, sahip dahi çıkmıyorlar. Oysa kendileri işe dahi alırken, şirketi dolandırma vb. duruma karşılık bütün şirket çalışanlarından açık senet alıyorlar. Bu senedi formalite diye alırlar. Ancak ajanlaştıramadıkları kişileri bu senetlerle büyük miktarda borçlandırırlar. Böylece kişiyi tamamen etkisiz bir duruma sokarlar. Bu duruma düşen kişinin durumunu siz benden daha iyi tahmin edersiniz. İşte, İstanbul polisinin PKK'ya karşı yürüttüğü şerefsizliğin içine insanlar bu şekilde düşürülüyor. Dönüşü zor bir yola sürüklüyorlar.

Beni Akademi'ye gönderen Özemek şirketi gibi, bildiğim kadarıyla Tahran ve Öztahran şirketleri de aynı işi yapmaktadırlar. Bunlar beyaz eşya kaçakçılığı yanında silah kaçakçılığı da yapmaktadırlar. Silahları Türkiye'ye kaçak sokmaktadırlar. Burada ruhsatlandırıp satmaktadırlar. Tahran Ticaret'in sahibi Sürmeli Tahran'dır. Kendisi Ağrılıdır. Bu işi Öztahran ve Özemek'in desteği ile yapmaktadır. Tabii, yine en büyük desteği İstanbul polisinden almaktadır.

PKK, TC'nin dediği gibi terörist değil, bir devlet olmanın şerefli mücadelesini yürütmektedir. Desteğini Kürt ulusundan alan ve haklı bir davayı yürüten şerefli bir parti ve önderliktir. Eğer TC anarşist ve terörist bir devlet olmasaydı, bizleri kurtarmak için elindeki PKK'lı savaş esirleriyle değiştirir ve gerçek bir devlet olduğunu ispatlardı. Siz de çok iyi biliyorsunuz ki, kesinlikle bunu TC yapmaz, burada bizleri ölüme terk eder. Ama PKK gerçekten insanlığa değer veren ve insan hakkını her şeyin üstünde tutan bir partidir. Bunun için de bizleri insanlığa kazandırmak için tüm imkanlarını kullanıyor.

Yusuf Yılmaz (Heybet)

Yurtsever, ilerici, devrimci-demokratik...

Baştarafı 9. sayfada

Yasal olmayan yollarla engellenmeye çalışılmaktadır. Bu konudaki tüm girişimlerimiz de sonuçsuz kaldı. Yakınlarımızla sağlıklı yazışma ve haberleşme olanağımız yok.

Sözkonusu düşmanca yaklaşım ve intikamcı uygulamalar, bayanlar koğuşunda insan onurunu rencide edici, toplumun ahlakına aykırı bir biçimde sürdürülmek istenmektedir.

8.10.89'da sayımdan sonra "kuşku var" gerekçesiyle gece, 1. müdür, 2. müdürle birlikte 200 kadar personelle kadınlar koğuşuna aniden baskın yapılmış, kim nerede bulunuyorsa orada üzerlerine kapılar kilitlenmiş ve eşyalar darmadağın edilerek ayaklar altına alınmıştır. Böyle bir baskını protesto ederek tepkilerimizi ifade ettik. Ve bayanlar koğuşuna her ne sebeple olursa olsun habersiz, hem de gece girilemeyeceğini, bunu kabul etmeyeceğimizi, toplumun ahlakının da bunu hoş görmeyeceğini ve bu tür davranışlardan vazgeçmelerini belirttik. Gerek savcılık, gerekse de idareye yazılı ve sözlü uyarılarımız dikkate alınmadan, bir süre sonra tekrar aynı biçimde bir baskın düzenlendi. Oysa bunu gerektirecek hiçbir durum yoktu. Amaç arkadaşlarımızı kışkırtmak, provokasyon ortamı yaratmaktı. İkinci bir uyarımız da sonuç vermedi. Bu kez ve üçüncü defa, yine gece saat 24.00 sıralarında, bizzat 1. müdür kapı kontrol etme bahanesiyle. yumuşak (!) bir baskın daha yaptı. Bunun yorumunu okuyuculara bırakıyoruz. Ancak 1. müdürün devrimci kadınlara bakış açısını biraz irdelemek istiyoruz.

Kadınlara bakış açısından da tamamen intikamcı ve düşmanca bir tutum sergileyen **Şükrü Öztürk,** gerici zihniyetini de bununla bütünleştirerek, kadın yoldaşlarımıza karşı bir kompleks içerisindedir, onları yok sayma, dikkate almama, aşağılama, onurlarını rencide etme mantığıyla işi ahlaksızca davranışlara kadar götürmektedir. Böylelikle "komünist olan kadınlara hadlerini bildirmek" istiyor.

Bir-iki örnek daha verecek olursak: Pamuk aldırmak isteyen bayanlara, 1. müdür pamuk alınımını engelleyerek "*kantinden alın*" diyor. Kantinde bulunmadığı belirtilmesine rağmen ısrarla pamuk alımını engelleyerek; insan onurunu rencide etmek, haysiyetiyle oynama tavrını ısrarla sürdürüyor. Keza iç çamaşırı aldırmak isteyen bayanlara (ki bunu daha önce bayan görevliler vasıtasıyla aldırıyorlardı), "*Bayan görevli yollamam, erkek görevliye söyleyin, o alsın*" diyerek büyük bir ahlaksızlık örneği sergiliyor.

Bir başka örnek ise, bayanlara yapılan banyo işkencesi. Sıcak su akıtılarak bayanların banyoya girmesi sağlanıyor. Banyoya girildikten, 5 dakika sonra sular bilinçli bir şekilde kesiliyor. "*Niçin böyle yapılıyor*" denildiğinde, küstahça ve pişkince "*Su bitmiş*" karşılığı veriliyor. "*Madem suyunuz yoktu, niçin bizi banyoya sokuyorsunuz*" dendiğinde de, "*Daha önce banyoya girseydiniz*" deniliyor. Yani suyu olmayan banyoya girilecek. Bu sorun da aylardır sürüyor. Savcılığa kadar başvurularımız sonuçsuz kalmıştır.

Mantık ortadadır: Tahrik etmek, rencide etmek, yıldırmak, intikam almak. Bunun yanısıra psikolojik bir takım hastalıkların işe karıştığı da kesin. Her hafta kadınları sabunlu bir şekilde, susuz ve soğukta bırakma ve bunun ısrarla sürdürülmesi, normal bir ruh hali olmadığı gibi çok tehlikeli bir durumdur.

İki hafta önce Bakanlar Kurulu'nda karara bağlanarak kamuoyuna açıklanan cezaevleri koşullarının iyileştirilmesi (!) ile birlikte hemen bayanlar koğuşunda disiplin hücrelerinin inşaatına başlandı. Hem de banyo içerisinde hücre. İyileştirmenin Amasya'ya özgü yansısı böyle. Erkekler için de zemin katta hücreler var. Işıksız, havasız, rutubetli ve soğuk. Kullanılmaması gerektiği halde bu hücreler kullanılıyor.

1. Müdür buraya atanır atanmaz, tek hedefini şöyle açıklamış: "*Siyasilere tahammülüm yok, ne yapıp edip onlara isyan ettirerek buradan götürülmelerini sağlayacağım.*"

1. Müdür cezaevini boşaltma yetkişinin olmadığını kendisi de biliyor. Ancak ille de bizden intikam almak için, isyan ettirecek, vuracak, kıracak, öldürecek...

Kazanımlarımızdan biri olan "Tutuklu Temsilciliği"nin varlığını da hazmedemeyen müdür, bu kurumu işlevsiz kılmak için her türlü yola başvurmaktadır. Böylelikle saldırılarına daha rahat ortam bulabileceğini sanıyor.

Bütün bu keyfi, baskıcı, insan onuru ve haysiyetini kırıcı davranışlara girilmesi, provokatif tutumlardan vazgeçilmesi, aksi takdirde daha üst boyutlarda tepki göstereceğimizi ve bunda kararlı olduğumuzu açık bir dille idareye ve savcılığa bildirdik. Bunun üzerine paniğe kapılan idareciler, bu kararlı tutumumuzu kendilerince zayıflatmak, daha rahat at oynatabilmek için ikisi bayan beş arkadaşımızı sevk adı altında sürgün ettiler.

Sürgünün gerçekleştirileceği gün, olağanüstü tedbirler alınarak normal işleyiş tamamen durduruldu. Havalandırma kapıları kapalı tutularak saatlerce koğuşlara hapsedildik. Oysa ortada fiili bir direniş sözkonusu değildi. Tüm vardiyelerdeki faşist kadrolardan oluşan personel bir araya getirilerek, taciz ederek provokasyon ortamı yaratılmaya çalışıldı. Sağduyulu davranan tutsak kitlesi, provokasyonu boşa çıkararak, sürgünleri açlık greviyle protesto etti.

Cezaevi idaresinin bu intikamcı, taciz edici provokatif tutum ve davranışları devam etmektedir. Bu cezaevinde bir şeylerin hazırlığı ve bunun yoğun çabası var. Dikkat çekiyoruz.

Sonuç olarak şunu söylemek istiyoruz:

Siyasi kimliğimize, insanlık onuru ve haysiyetine yönelik hiçbir uygulamaya sessiz kalmadık, kalmayacağız. Cezaevindeki faşist uygulamalara, oluşturulmak istenen zindancı mantığın hakim olduğu bir statükoya izin vermeyeceğiz. Haklarımıza yönelik hiçbir saldırıyı, kısıtlamayı kabul etmeyeceğiz.

İnsana düşman, insani değerlere düşman olanların oynamak istedikleri oyunlara karşı, faşist intikamcı zihniyete karşı yurtsever, devrimci, demokrat, sosyalist kamuoyunu uyanık olmaya, direnişimize omuz vermeye çağırıyoruz.

Siyasi kimliğimizi, insanlık onurunu korumak için saldırılara karşı gerektiğinde bir kez daha bedenlerimizi siper etmekten çekinmeyeceğiz.

Amasya Özel Tip Cezaevi'nden PKK, THKP-C ACİLCİLER, TKP-B davası tutsakları adına:
M. Sait Korkmaz, Cahide Şener, Niyazi Baysan, Abdullah Demir

Yargılanması gereken PKK değil...

Baştarafı son sayfada

süzce, kararlıca, coşkuyla yer almaktır. Böylesi bir tercih halkımızı sömürgeci tahakkümden, baskı, işkence, sömürü ve katliamlardan kurtaracak, ona gerçek kimliğini kazandıracak, özgür geleceğini kendi eliyle sağlamasını getirecektir. Böylesi bir tercih halkımızın ilerici insanlık ve çağdaş uluslar nezdinde de saygınca, onurluca yerini almasını kaçınılmaz kılacaktır. Partimiz her dürüst Kürt insanından bu yönde adımlar atmasını beklemekte, istemektedir.

PARTİLİ MİLİTANLAR, ÖZGÜRLÜK SAVAŞÇILARI!

Ülkemizde meydana gelen gelişmeler, savaşın geldiği düzey, düşmana vurulan darbeler, savaşta gösterilen eşsiz kahramanlıklar, her alanda geliştirdiğimiz direnişler, biz savaş esirlerinin coşkusunu kabartmakta, devrimin başarısına ve zafere olan inancımızı tazelemekte, keskinleştirmektedir. Biz zindanlarda bulunan savaş esirleriyle en doğru bütünleşmenin, birlik ve desteğin mücadeleye bu biçimde omuz vermekten geçtiğine, en doğru tarzın bu olduğuna inanıyoruz.

Ulusal kurtuluş savaşı pratiğimiz şunu açık biçimde gösteriyor: Parti taktiğinin yetkince uygulanması Kürdistan devriminde muazzam gelişmeler yaratıyor; TC'yi ve uşaklarını tam bir çöküntü ve yıkıma götürüyor. Bunun aksi yaklaşımlar ise gelişmeyi kösteklerken, yaratılan değerlerin de heba olmasına yol açıyor. Partimizin yarattığı değerler yüzlerce şehidin kanı ve eşsiz bir emeğin sonucudur. Bu tür değerler çok anlamlıdır ve çok yücedir. O halde her Parti militanına düşen görev; bu değerler üzerinde titreyerek, onları büyütmenin çabası, coşkusu ve bilincini dolu dolu yaşamadır.

Bu yapıldığı takdirde, Parti şehitlerinin anısına ve Başkan APO'ya bağlı kalınmış olacak, Parti karşıtı bozguncu, tasfiyeci anlayışlar boşa çıkarılacak, örgütlenmede, eylemde, düşüncede sağlamlaşma, arınma, büyüme, güçlenme yaratılmış olacaktır.

Alman zindanlarında bulunan PKK militan ve savaşçıları, Alman mahkemelerini emperyalizmin, faşizmin yargılandığı kürsüler haline getirecek, büyük bir kararlılıkla enternasyonalist tavır takınacak, Partimizi bu alanda onurluca temsil edeceklerdir. Buna inancımız tamdır.

-Emperyalizm halkımızın bağımsızlık ve özgürlük mücadelesini yargılayamaz!
-Kahrolsun emperyalizm!
-Yaşasın Başkan APO!
-Yaşasın PKK-ERNK-ARGK
-Yaşasın proletarya enternasyonalizmi!

Aydın E Tipi Cezaevi'nde bulunan PKK'li savaş esirleri
24 Ekim 1989

PKK'de gerçekleşen sosyalizm...

Baştarafı 8. sayfada

edilmişse ve sadece genel baskı ve sömürü değil, bir insanı insan olmaktan çıkaracak her türlü yok etme girişimleri sözkonusuysa, oraya uygulanacak kurtuluş ideolojisi, en radikal insani kurtuluş ideolojisi durumuna yükselir. Bizdeki sorun, sadece bir ulusal kurtuluş kimliği değildir. Yine, sınıfsal kurtuluş ve eşitlik de değil, daha da fazlasıdır insanın günümüzde bulaştığı bütün olumsuzluklardan kurtulmaktır; ahlaki kurtuluştan tutalım, siyasi kurtuluşa kadar. Bu da, en büyük insan savunması anlamına gelir.

Evet, Kürdistan'da PKK önderliğinde, günümüzde yürütülen savaş, insanlık ülkülerinin en güçlü savunmasıdır. Parti gerçeğimizin, günümüzdeki gerçeklik biçimiyle, doğru kavranması ve uygulanmasında ısrar edildiğinde ve gerçekten bu konuda sınır tanımaz çabaların sahibi olunduğunda, görülecektir ki; bu PKK çizgisinde bir savaşçılıktır. Kürdistan ulusal kurtuluşunda savaşmak, en yaman enternasyonalist savaşçı olmaktır. PKK yaşam tarzında ısrar etmek; en olumlu ahlaki ilke içinde, en acımasız savaş koşullarında da olsa savaşmak, en canlı,ve umutlu yaşamı ve bu anlamda da ölümsüzlüğü tatmak demektir. Biz, baştan günümüze kadar Parti gerçeğimize böyle yaklaştık. Kendi yaşamımızdan yola çıkarak, bir Parti yaşamına ulaştık. Parti yaşamında, halkımızın yeniden direnişine ve kurtuluşuna doğru böyle yol aldık ve bundan kalkarak da, insanlık içinde kendimize böyle yer yapmaya çalıştık. Gelişmeler gösteriyor ki; bu biçimde yaşamak, yaşamların en onurlusudur. Bu, muhtaç olduğumuz bütün insani, ulusal, sınıfsal kurtuluş özlemlerimize denk düşmektedir. Bu temelde PKK'lileşmede, sadece ihtiyaç ve sorumluluk gereği değil, büyük bir coşukyla yer almak, içine girilecek en şanslı tutumlardan birisidir. Bu temelde insanlığa katılım sağlamak, insan soyuna gösterilecek en saygılı yaklaşımdır. Biz, şimdiye kadar bu biçimde yaşamaya çalıştığımız Parti gerçeğimizi, bundan sonra, halkımıza ve insanlığa yaşatmak için büyük bir kararlılıkla, sonuna kadar çaba göstereceğiz.

Başta Partililer olmak üzere, halkımızı ve insanlığı da çabalarımıza bu biçimde katılmaya ve görevlerinde sınırsız bir zaferi yakalamaya çağırıyoruz. Böylesi bir yaşam coşkusuyla girilen her çabada, zaferi yakalamak zor değildir. O halde, böylesi özgür bir yaşamı yakalamak için, her halktan daha fazla muhtaç olduğumuz bu yaşamı ele geçirmek için, boş yere harcayacak bir anımız ve boşa alınacak bir nefesimiz bile olamaz.

Başta bütün Partililer, halkımız ve bize dostluk duygularıyla bağlı olanları; ayrıca bizi anladıkça, daha da dost ve giderek savaşım yoldaşlarımız olacak insanları da, mücadelemize bu biçimiyle katılmaya ve başarıyı hep birlikte zaferde yaratmaya, görmeye, göstermeye çağırıyoruz. Bu temelde, şehitlerimizin anılarına bağlı olduğumuzu tekrar dile getirirken, onların şahadetlerinin bizde gerçek bir inanca, bir ahlaka, bir maddi güce ve layık oldukları ölümsüzlüğe yol açtığını belirtiyoruz. Onların da anılarına bağlılığı biz, böylesi bir Partileşmede yaratabiliriz. O halde, bundan sonraki devrimci görevlerimizi yerine getirirken hepimiz, gerçekten bu yüce, olumlu yanlarımızı geliştirmek kadar, bizimle çelişen yanlara, olumsuzluklara, bunlardan kaynaklanan tahribatlara ve bundan başka daha ne varsa, onlarla savaşmaya; insanlık tarihi kadar eski olan bu kavgayı bir kez daha PKK'de şanlı bir biçimde vermeye; PKK'de artık hak edilen iyinin, doğrunun, güzelin tam kazanılması savaşını zafere götürmeye her şeyimizi verelim ve bunu başaralım!

Kasım 1989

SERXWEBÛN 9. yayın yılına...

Baştarafı 4. sayfada

mesini ısrarla istedikleri, Yazı Kurulu üyeleri birer birer provokatörlerin de yardımıyla tutuklanıp yazma hakkından yoksun bırakılan, okuyucuları üzerinde amansız baskılar uygulanarak okunmasının önüne geçilmek istenen, basım ve dağıtım alanında birçok zorluklarla yıldırılmaya çalışılan **Serxwebûn,** her şeye rağmen faaliyetini aksatmadan sürdürmeyi bildi ve bu alanda da direnişçiliğin seçkin bir örneği olduğunu kanıtladı.

Bunca baskı ve saldırıya rağmen, yayın hayatını daha da güçlenerek sürdüren **Serxwebûn**'un bu başarısında, sırtını Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi ve önderi PKK'ye dayamasının yanısıra, geniş bir okuyucu kitlesine sahip olması, onlarla bütünleşmesi ve onlar tarafından sahip çıkılıp korunmasının da belirleyici rolü vardır. Bu gerçek nedeniyledir ki, **Serxwebûn**, Kürdistan devriminin sesi olma sıfatını layıkıyla taşımaktadır. Ve bir kez daha görülmüştür ki, ne tür saldırılarla yüzyüze gelirse gelsin Kürdistan devriminin sesi boğulamayacak, giderek daha gür yankılanacaktır.

Değindiğimiz olumlu özellikleri egemen yönü oluştursa da **Serxwebûn**'un 8. yayın yılında yaşanan bazı yetersizlikler de olmuştur. Bu yetersizlikler, özellikle, Kürdistan'daki güncel gelişmeleri ayrıntılı bir şekilde izleme ve zamanında, kapsamlı bir şekilde aktarma noktasında kendisini göstermiştir. Kürdistan'daki koşulların da etkisiyle gerilla güçleri ile seri bağlantı olanaklarının olmaması, bu boşluğu dolduracak bir iletişim ağının kurulamamış olması nedeniyle, gelişmeler ancak sınırlı bir şekilde ve bazen de gecikmeli yansıtılabilmiştir. Aynı şekilde, **Serxwebûn** gazetesinin çıkışı çeşitli nedenlerle zaman zaman gecikmelere uğramış; yer yer ortaya çıkan dağıtım sorunlarının da etkisiyle okuyucularının eline zamanında geçememiştir. Bir diğer eksiklik de, araştırma-inceleme faaliyetinin yeterince geliştirilmemiş olması ve bu nedenle araştırma-inceleme konularına sınırlı yer verilmesidir. Yine, içerik kadar biçimde de iddialı olan, okuyucularına temiz ve takılmadan okunabilir bir yayın organı sunmaya çalışan **Serxwebûn,** bu yönde giderek daha da gelişkin bir seyir izlemiş olsa da biçimde daha da zengin ve çekici kılınabilirdi.

8. yayın yılını bu çerçevede tamamlayan ve 9. yayın yılına giren Serxwebûn, yenî yayın yılında her yönden daha da güçlenmiş bir yayın organı olma kararlılığındadır. **Serxwebûn**, sosyalizm ve Marksizm-Leninizmin yılmaz savunuculuğunu, yeni yayın yılında da sürdürecek, her türlü çürümüş yapılar ve anlayışlara karşı tutarlı bir mücadele verecektir. Emperyalizm, sömürgecilik ve her türlü gericiliğe karşı halkların devrimci mücadelelerinin yanında olacak; enternasyonalizm bayrağını yükseklerde dalgalandıracaktır. Kürdistan devriminin evrensel karakterinin bilincinde olarak, sadece Kürdistan halkına değil, tüm halklara karşı sorumlu olduğunun bilinciyle rolünü etkin bir şekilde oynayacaktır. Kürdistan devriminin zaferi için etkin bir rol oynamaya devam edecek, Türkiye halkı ve devrimci-demokratik güçlerine her türlü desteği sunacaktır. Dağlarda, şehirlerde, fabrikalarda, zindanlarda ve içerde-dışarda, her alanda verilen devrimci mücadelelerin sesi olmayı bilecek, direnişlerin önünü açan bir meşale olacaktır.

Kısacası, **Serxwebûn** 9. yayın yılında marksist-leninist yayıncılığın daha da seçkin bir örneği ve devrimlerin önünü açan bir ışık olmayı bilecek; içerik ve biçim olarak güçlü bir yenilenmeyi sağlayarak her alanda kendisini daha da yetkinleştirecektir.

YARGILANMASI GEREKEN PKK DEĞİL; TC İLE ALMAN GERİCİLİĞİ VE EMPERYALİZMİDİR!

PKK önderliğinde her geçen gün daha da büyüyen, gelişen Kürdistan halkının ulusal bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadelesi karşısında, emperyalizm ve karşı-devrim cephesi yeni yeni saldırılar ve komplolar içine girmekte, tam bir sahtekarlık ve alçaklıkla bu komplolar çeşitlendirilmekte, PKK önderliğinde ve bu önderlik altında kabaran, gürleşen halkımızın haklı ve meşru savaşı bitirilmek, tasfiye edilmek istenmektedir. Almanya'da görülmeye başlanan "PKK Davası" bu amaçla gündeme getirilmiş bulunmaktadır. Tam bir demagoji, yalan, karalama, iftira kampanyası eşliğinde PKK gerçekliği çarpıtılmak istenmekte, PKK bir "terörist örgüt" olarak kamuoyu nezdinde mahkum edilmeye çalışılmakta; bunun için büyük bir çaba sarfedilmektedir.

İLERİCİ İNSANLIĞA SESLENİYORUZ!

Emperyalizm ve uşakları PKK'ye neden saldırıyor? PKK neden tasfiye edilmek isteniyor? Bu sorulara cevap PKK gerçeğini anlamaktan geçmektedir. Nedir PKK gerçekliği? PKK gerçekliği, yüzyıllardan beri sömürgeci egemenlik statüsünde tutulan; sömürgeci ülkeler ve onların para babaları emperyalizm tarafından iliklerine kadar sömürüye, talana uğrayan; benliğinden uzaklaşarak kendisine yabancılaşan; katmerli bir baskı, işkence, toplu katliamlar, mecburi iskanlar altında nefes alamaz duruma düşürülen; feodal-aşiret ilişkilerinde tutularak karanlığa gömülen; işsizlik, açlık, cahillik içinde kıvranan; çağdaş gelişmelerin dışında tutularak hapsedilen; tarih sahnesinde silinmeyle, yok olmayla başbaşa kalan bir halkı, tüm görkemliliğiyle ayağa kaldırarak onu tarih sahnesine çıkarmadır. Onun başaşağı giden tarihini tersine çevirmedir.

PKK gerçekliği ideolojiden politikaya, örgütlenmeden eyleme kadar her alanda bağımsız gelişmeyi ve Kürdistan halkının özgücüne güveni esas alarak, proleter önderlik altında, Kürdistan halkını ulusal kurtuluş savaşına kaldırmadır. Atomlarına kadar parçalanmış bir halkın ulusal birliğini yaratma yolunda, ERNK gibi tarihsel adımları atmadır. Gerici, karşı-devrimci zora karşı, ilerici-devrimci zoru ARGK çatısı altında oluşturmadır, konuşturmadır.

PKK gerçekliği, sömürüye, talana, zulme karşı, insanlığı tehdit eden, düşkünleştiren, yüceltmeyen tüm gelişme ve oluşumlara karşı mücadeledir, kavgadır.

Tüm ilerici insanlığı bu gerçekleri görmeye, Alman emperyalizmi ve karşı-devrim cephesinin özünde ilerici insanlığa, biçimde PKK'ye yönelik komplo ve saldırılarını, tasfiye etmelerini boşa çıkarmaya, bu oyunlara karşı duyarlı olmaya çağırıyor onun, PKK'nin Alman gericiliği şahsında emperyalizme karşı yükselttiği devrimci-direnişçiliğe sahip çıkmasını, desteklemesini bekliyoruz; ilerici, yurtsever, devrimci, demokrat olmak bunu dayatıyor.

PKK gerçekliği, emekçi sınıfların, halkların kurtuluşu yolunda enternasyonalizm bayrağını dalgalandırma, yüceltmedir. Enternasyonalist ruh ve bilinci yoğunca yaşama, bunu yetkince uygulamadır. Sömürüsüz, sınıfsız, savaşsız bir dünya yaratma inancını coşkuyla yaşamadır. Bu yönde kararlılık, azim ve bilinçle dolu olmadır.

İLERİCİLER, YURTSEVERLER, DEMOKRATLAR!

Tüm bu gerçekler temelinde, Partimiz kısa tarihine rağmen halkımız lehine muazzam düzeyde değerler yaratmasını bilmiş, sömürgeciliğe ve emperyalizme ölümcül darbeler indirmiştir. '84 yılında şanlı 15 Ağustos eylemliliğiyle silahlı mücadele içine giren atılım sürecinden bu yana Partimiz sürekli kendisini büyüten, güçlendiren bir pratik sergilemiş; örgüt ve eylem gücünü her geçen gün daha da yetkinleştirmiş; keskinleştirmiştir. Halkımız, Partimizin devrimci atılımını büyük bir coşkuyla karşılamış, ulusal kurtuluş saflarında büyük bir kararlılık ve eşsiz özveriyle yerini almasını bilmiştir. Sömürgeci işgal ordularına, kolluk kuvvetlerine, feodal-komprador güçlere, ajanlaşmış, hain kişi ve kurumlara üst üste vurulan darbelerle Parti büyük bir prestij, saygınlık kazanırken; otoritesini büyütmüş, mücadeleye halkımızın kitlesel katılımını sağlamıştır. Cephe (ERNK) ve Ordu (ARGK) örgütlenmelerinin temelleri atılarak, bu yönde önemli mesafeler katedilmiştir.

Ulusal kurtuluş savaşımız karşısında faşist TC'nin bu politikaları iflasa uğramış, halk savaşımımız, TC'nin ekonomik, siyasal bunalımını daha da derinleştirmiş, tam anlamıyla çözümsüzlüğe yuvarlamıştır. Bölge valiliği, özel ordu, özel tim, köy koruculuğu, stratejik köyler oluşturma, köy boşaltma, göçe zorlama, toplu tutuklamalar, toplu katliamlar vs. ile ulusal kurtuluş savaşımız karşısında içine girdiği özel savaşta başarısız kaldıklarını kendileri de itiraf etmek zorunda kalmış; devlet tüm kurumlarıyla tam bir çürümeyle başbaşa kalmış; çeşitli hesaplaşmalar, tasfiyeler su yüzüne çıkmıştır.

Tüm bu gelişmelerin yanında, Partimizin doğru-devrimci-direnişçi çizgisi karşısına çıkarılmak istenen küçük-burjuva, reformist, statükocu oluşumlar, Kürdistan ulusal kurtuluş savaşının yakıcılığı karşısında erimekten, dağılmaktan kurtulamamış, bu güçlerin tüm sahteliklerini, ulusal kurtuluş savaşımız su yüzüne çıkarmış; halkımız bu güçlerin gerçek kimliğini tanımakta zorluk çekmemiştir. Keza yine, feodal ilkel milliyetçi örgütlenmelerin tasfiyeci, işbirlikçi ve hain kimliklerine Kürdistan halkı yakından bir kez daha tanık olmuş, bu güçlerin mücadeleye verdiği zararı, ihanetlerini yaşayarak görme durumunda kalmıştır. Ülkemizde yaşanan bu gelişmeler, yakıcı pratik, Kürdistan sahasını daha da netleştirmiş, her gücün mücadeledeki yeri, rolü, karakteri, somut bir biçimde açığa çıkmıştır. Bu gelişmeler karşısında kaybeden, reformist, statükocu çizginin temsilcileri, feodal küçük-burjuva sınıflar olurken, kazanan ise, devrimci, direnişçi çizginin temsilcileri, proletarya ve müttefikleri olmuştur.

Ülkemizde yaşanan bu önemli siyasal gelişmeler emperyalizmi daha da saldırgan kılmakta, "kaybedeceğiz" diye tereddüte düştükleri ülkemiz Kürdistan üzerinde yeni yeni hesaplar içine girmelerini, işbirlikçilerine yardımlarını daha da üst perdeye taşırmalarını doğurmaktadır. Kürdistan üzerinde TC ile Alman emperyalizminin çıkarları çakışmakta, bütünleşmektedir. Dün de bu böyleydi, bugün de böyledir. "O halde bu çıkarlarımızı tehdit eden PKK tasfiye edilmelidir, müttefik TC'nin imdadına koşulmalıdır." İşte hesap budur; saldırıların, komplolanın altında yatan gerçekler bunlardır.

Emperyalizmin PKK'ye yönelik saldırıları yeni değildir. Baştan beri emperyalizm PKK'nin devrimci-direnişçi çizgisini tasfiye etme; militan özünü boşaltma; reformcu, uzlaşmacı bir karaktere büründürme; Partiye mülteci bir yaşamı dayatma tavır ve çabası içinde olmuştur. Tüm bu dayatmalar boşa çıkınca, emperyalizm bu sefer PKK kitlesine baskı ve terörle yönelmiş, böylelikle Partiyi yıldırmak, darbe vurmak istemiştir. Gelişmelerin hızı kesilmeyince, PKK giderek daha da güçlenip geliştikçe bu sefer kendi hukuk sistemini bile çiğneyerek, kendi yasalarını ayaklar altına alarak, PKK'ye saldırılarını tırmandırmış, toplu tutuklamalara başlamış ve bilinen korsan yargılamalarla PKK'yi "mahkum etme", dünya kamuoyunda PKK'yi "terörist bir örgüt" olarak lanse etme tutumu ve yaklaşımı içine girmiştir.

SORUYORUZ; TERÖRİST KİMDİR?

Alman emperyalizminin proletarya davasının temsilcilerini, önderlerini, yüce enternasyonalizmin yiğit savaşçılarını "teröristlikle" ve onların örgütlerini "terör örgütü" olarak suçlamasıyla, yargılamak istemesi yeni değildir. Devrimle karşı-devrim arasındaki çatışmaların keskinleştiği, çelişkilerin büyüdüğü süreçlerde emperyalizmin bu tür çabalar içine girdiği bilinmektedir. Komünist enternasyonalizmin yiğit önderi G. DIMITROV ve arkadaşlarının Alman emperyalizmi tarafından bugün PKK'ye yönelik suçlamaların aynısıyla sanık sandalyesine oturtulmak ve mahkum edilmek istendiğini tarih hafızası biraz güçlü olanlar iyi bilmektedir. DIMITROV'un şu tarihsel sözü bugünkü davanın gerçekliğinin anlaşılması açısından da büyük bir anlamı teşkil etmektedir: "Alman emperyalizmi, bize ne denli saldırıyorsa, demek ki, biz Alman Markı'nı tam ortasından vurmuşuz."

Evet; PKK emperyalist karşı-devrim cephesini tam ortasından deldiği için hedef alınıyor. PKK, Kürdistan bağımsızlık, özgürlük kavgasını sağlam ve kararlı adımlarla yürüttüğü ve amaçlarına emin bir yürüyüşle yaklaştığı için hedef alınıyor. PKK, emperyalizmin sömürü alanlarına hatırı sayılır darbeler vurduğu, ilerici insanlık ve sosyalizm cephesine muazzam katkılar sağladığı için hedef alınıyor. PKK'nin bu yönlü pratiği, gelişimi açıktır, nettir, yakıcıdır, keskindir. PKK'nin proleter sınıf kimliğine, onun ulusal bağımsızlık ve özgürlük savaşına, önderlik rolüne, mücadelesinin meşruluğuna, haklılığına hiçbir güç gölge düşüremeyecek, tersyüz edemeyecektir. Aksi yaklaşımlar birer zırva, iftira ve çarpıtmadan öteye gidemeyecektir.

Terörist ve suçlu olanlar, ülkemizi böl ve yönet politikasıyla parçalayan ve bu emellerine varmak için halkımızı jenositlerden geçirerek, ona kan ve gözyaşlarını reva görenlerdir. Halkımızın tüm değerlerini ayaklar altına alarak, halkımızı iliklerine kadar soyanlardır. Dersim, Zilan, Koçgiri, Hani, Sason'da, kadın-çocuk-yaşlı demeden binlerce insanı katledenlerdir. Daha dün Halepçe'de binlerce Kürdü kimyasal silahla katledenler kimlerdir; halkımızı köy meydanlarında kurşuna dizen, ona insan pisliği yedirten kimlerdir; Diyarbakır zindanlarında Nazi kamplarında bile eşine rastlanmayan işkenceleri uygulayan ve onlarca tutsağı katleden, yüzlercesini sakat bırakan kimlerdir? Cevap veriyoruz: Bu suçları işleyenler; faşist TC'dir, faşist Saddam ve yönetimindeki Irak'tır ve onların baş müttefiklerinden Alman emperyalizmidir. Tüm bu suçlarda Alman emperyalizminin direkt ve dolaylı rolü vardır ve bu belirgindir. Hesap sorulacak ve verecek olanlar bunlardır. Gerçek terör şebekeleri bunlardır ve tarihe suçlu geçecek olanlar da bunlar olacaktır. PKK gerçeği proletarya direnişçiliği karşısında ortaya çıkan her türlü bozguncu-tasfiyeci anlayışlara, yönelimlere karşı direniştir. Çizgide sağlamlık, dayanıklık, tutarlılıktır.

YURTSEVER KÜRDİSTAN HALKI!

Yıllardan beri halkımız doğru bir önderliğe sahip olamamanın hep acısını, kahrını çekti. İşbirlikçi temelde ortaya çıkan önderlikler halkımızı örgütsüz bırakırken, direnişlerinin yenilgiye sonuçlanmasına neden oldu. Bugün partimiz PKK doğru bir önderlik temelinde ulusal kurtuluş savaşını geliştiriyor. Halkımız bu önderlik altında ERNK'de bütünleşiyor, ARGK'de kurtuluş kuvvetlerini bir araya topluyor. Parti, Cephe ve Ordu silahlarıyla düşmana ölümcül darbeler vuruyor. Kürdistan'ın her alanında kıran kırana bir savaşım günbegün yakıcılığıyla gürleşiyor, alevleniyor. Bu savaşımda halkımız en seçkin evlatlarını şahadete uğurluyor. Onların kanı, canı temelinde halkımız karanlıkları yırtıyor. Sefilce, düşkünce bir yaşamdan kurtuluyor, kimliğini buluyor ve her geçen gün kurtuluşa, özgürlüğe bir adım daha yaklaşıyor.

Halkımıza düşen görev; bu önderlik altında mücadelede tereddüt-

Devamı 23. sayfada

Impressum
V.I.S.d.P.:
A. Sarı
Vogelsangerstr. 286
5000 Köln 30

Yazışma adresi
SERXWEBÛN
Postfach 10 16 83
5000 Köln 1

Hesap numarası
Stadtsparkasse - Köln
A. Sarı
Konto Nr.: 1 74 21 96
BLZ: 370 501 98

Avusturya	22.50 s.
Belçika	75.00 bfr.
Danimarka	10.00 dkr.
Fransa	7.50 ff.
Hollanda	3.75 hfl.
İngiltere	0.90 £.
İsveç	7.50 skr.
İsviçre	3.00 sfr.
Norveç	10.00 nkr.